

tác giả
CẤT NHỤC NHỤC A
editor
UYẾN BÉ BÔNG

Thiên Cải Đi Đến

Đừng Cản Em Mà

Cật Nhục Nhục A

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Linh Di, Sắc, Cổ Đại, Phương Tây

Bạch Mộc muốn thoát khỏi nơi này, nhưng không có cách nào đối phó được với ma cà rồng, thế nên đành phải dùng sắc dụ, quyến rũ người kia.

Khi lần nữa bị bắt đem về, ma cà rồng không trừng phạt nàng, chỉ ép nàng vào tường, bàn tay không ngừng di động bên trong váy nàng, cúi đầu xuống, dụi vào cổ nàng, còn dùng răng nanh cọ quanh cổ khiến nàng run rẩy không ngừng.

Nàng nghe hắt hắt thì thầm, giọng điệu đó mang đậm vẻ tủi thân vô ngần: “Đừng đi.”

• TRÍCH TRUYỆN •

Mắt cá chân của nàng bị người nọ nắm trong lòng bàn tay, hơi lạnh khiến ngón chân của nàng hơi co lại, nàng run run nắm chặt cái nĩa trong tay nhìn hắt kéo chân mình lại, rồi lại trố mắt nhìn hắt há miệng chà xát hàm răng vào bắp chân của mình.

Vẻ mặt ấy đậm vẻ bất mãn, giống như chú chó cưng chưa được ăn no vậy.

Bạch Mộc nhìn Luis ngử tới ngử lui trên người nàng, nhìn hắt cắn cắn liếm liếm cơ thể của mình, nhưng hắt vẫn ngoan cực, chỉ liếm thôi chứ không có ý định cắn xuống.

Thôi được rồi ... người con gái ngã người ra phía sau, chỉ cần hắt

không cần nàng thì hẳn muốn làm gì cũng được. Chăm chú nhìn cái đầu mềm như nhung đang cọ tới cọ lui trước mặt mình, nàng bỗng không kìm lòng được ngẩng đầu lên xoa xoa mái tóc ấy.

Cứ coi như đang nhìn con chó to xác nhõng nhẽo đi, nàng tự bổ não mình như thế...

Mục lục

- [Chương 1: Gặp nhau](#)
- [Chương 2: Tác dụng phụ là mê đắm say mê](#)
- [Chương 3: Chủ động quyến rũ](#)
- [Chương 4: Bị khống chế đắm mạnh vào | Trong phòng tắm bị ngón tay đưa lên cao trào \(H\)](#)
- [Chương 5: Hôn môi](#)
- [Chương 6: Bị cậu trai trẻ đè xuống giã dũ dội \(H\)](#)
- [Chương 7: Tiếng động | Bóng tối bao trùm](#)
- [Chương 8: “Liếm” máu](#)
- [Chương 9: Chó bự](#)
- [Chương 10: Thơm quá \(H\)](#)
- [Chương 11: Nhen nhóm \(H\)](#)
- [Chương 12: Chuẩn bị | Hoa hồng](#)
- [Chương 13: Chạy trốn](#)
- [Chương 14: Trú ẩn](#)
- [Chương 15: Dấu ấn](#)
- [Chương 16: Tìm thấy](#)
- [Chương 17: Tự kết liễu](#)
- [Chương 18: Ngoại Truyện 1. Quan hệ sau khi uống máu](#)
- [Chương 19: Ngoại Truyện 2. Mạnh hơn chàng ta \(H\)](#)

Chương 1: Gặp nhau

Bên ngoài lan can vang lên tiếng bánh xe lăn trên nền tuyết trắng, nhiệt độ lạnh lẽo ở bên ngoài không ngừng bay qua ô cửa sổ xối vào thùng xe nhỏ nhỏ bên trong, trong xe chật ních những cô gái với những độ tuổi khác nhau, người lớn nhất khoảng 30 tuổi và người nhỏ nhất là tầm khoảng 6 tuổi.

Họ mặc những bộ váy trông như váy thời Trung cổ của ngoại quốc, mái tóc màu nâu vàng, nước da trắng ngần, nét mặt sâu xa. Mặt họ tái nhợt ngồi co ro trong góc, rõ ràng là họ đang sợ hãi điều gì đó nhưng ai nấy đều đồng lòng im lặng không dám phát ra chút tiếng động nào.

Bạch Mộc cũng ở trong số đó, nàng mặc quần jean và áo hoodie, phong cách ăn mặc này hoàn toàn không hợp với mấy người ở đây, suối tóc đen buộc sau đầu, nàng dựa vào lan can lặng lẽ quan sát cảnh vật bên ngoài.

Bên ngoài cửa sổ là bức tường đá bấp bênh, có thể lơ mờ nhìn thấy những kiến trúc mang phong cách Châu Âu sừng sững đứng yên lặng trên đỉnh vách đá.

Bạch Mộc quan sát một lúc rồi lại ngồi vào trong góc, ngồi bên cạnh nàng là một cô gái trạc tuổi nàng, cô nàng này mặc một chiếc váy đơn sắc đã được chấp vá vài chỗ, mái tóc màu nâu nhạt xoã tung che khuất nửa khuôn mặt.

Bạch Mộc suy nghĩ một chút, chắc nên bắt chuyện với cô nàng này nhỉ, làm thế nàng sẽ biết được mình đang ở nơi nào.

“Xin chào? Tôi tên là Bạch Mộc.”

Người nọ cúi đầu, như thể không nghe thấy lời của nàng.

“Xin chào? Xin hỏi đây là nơi nào thế? Chúng ta đang bị đưa đi đâu vậy?”

Bạch Mộc hơi cao giọng lên, dẫn đến những người xung quanh đều chú ý đến chỗ này.

Lúc này cô gái ấy mới ngẩng đầu, cô nàng ngược mắt nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ, mím môi mở miệng nói: “Cô không phải người địa phương.”

Bạch Mộc gật đầu.

Cô nàng vén vén tóc, do dự một lúc rồi đột nhiên bật cười: “Đây là Pháo đài Herlani, lãnh địa của ma cà rồng, và chúng ta ... Sắp trở thành con mồi của hãn ta.”

Bánh xe chạy trên nền tuyết để lại một vết thật dài, bỗng con ngựa nào đấy rống lên một tiếng, những người trong xe vì quán tính mà đập người vào tường.

Cửa xe mở ra, hơi lạnh bên ngoài tràn vào, có ai đó thô bạo lôi bọn họ ra khỏi xe.

Bạch Mộc không cần gã kéo mà tự mình ngoan ngoãn bò ra khỏi xe, nàng ngồi xổm xuống dựa vào mấy người bị quăng ngã thành hình chữ X trên nền tuyết, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Người đánh xe khóa cửa lại, gã thò bàn tay khô ráo dưới chiếc áo khoác da rách nát của mình ra, kiểm kê lại số người, xác nhận không có sai sót gì xong mới chậm rãi xoay người đi.

Ngay lúc gã xoay người lại thì ánh mắt của Bạch Mộc cũng vừa lúc đối diện với gã, ấy là một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ, nó giống như một cái xác khô héo không còn chút máu nào vậy, một bên mắt thì trắng xám, còn hốc mắt thì vô hồn tối tăm.

Bạch Mộc cúi đầu chen vào trong đám người.

Người đánh xe nhếch mép, trợn tròn tròng mắt vẫn còn nguyên kia lắm bẩm: “Người vùng khác, he he, người vùng khác ... Máu có vị gì đây ... Vị như thế nào đây ...”

Theo tiếng roi da quất vào da thịt, con ngựa giơ hai chân trước lên phi nước đại về hướng chúng đến.

Cỗ xe nhanh chóng biến mất.

Sau khi người đánh xe đi mất, nhóm đàn bà con gái kia bắt đầu trở nên bồn chồn, bọn họ đứng dậy không ngừng nhìn ngó xung quanh, sắc mặt vốn đang tái nhợt ấy giờ đây càng trở nên sợ hãi hơn, giữa bọn họ không hề có bất kỳ giao tiếp nào mà chỉ trao đổi qua ánh mắt, trao đổi xong là lập tức thoăn thoắt trốn vào trong căn nhà gỗ trong thôn xóm.

Cô gái vừa giao lưu ngắn ngủi với Bạch Mộc cũng vén váy chạy về phía trước, nhưng vừa chạy được vài bước đã dừng lại, cô nàng hơi quay người lại, nhíu mày, cuối cùng nắm lấy cổ tay nàng trốn vào trong một gian nhà gỗ hoang sơ chưa có người đến.

Không khí từ cánh cửa gỗ đóng lại hắt tung bụi bặm tích tụ lâu ngày, những hạt bụi đó hiện rõ trong chùm tia sáng đang từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

“Khụ khụ ... khụ ...” Bạch Mộc không khỏi ho khan một tiếng, nhưng vừa ho được vài tiếng thì giây sau đã bị cô nàng này che kín miệng lại.

“Suyt.” Cô nàng đặt ngón trỏ lên môi, hạ giọng thì thầm: “Nhỏ giọng chút.”

Cô nàng bỏ tay ra khỏi mặt Bạch Mộc, Bạch Mộc nhanh chóng lấy tay che miệng lại hòng chống lại cơn ngứa đang lan trong cổ họng.

Cô nàng khóa trái cửa gỗ, dường như cánh cửa gỗ mỏng manh này không cho cô nàng này đủ cảm giác an toàn thì phải, cô nàng lại tiếp tục đẩy hết đồ đạc có thể di chuyển trong nhà chặn ngang cánh cửa lại, rèm cửa cũng bị kéo kín mít lại, chỉ chừa lại một khoảng nhỏ đủ để ánh sáng bên ngoài có thể chiếu vào.

Xong xuôi mọi thứ, lúc này cô nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống dựa vào góc tường, bấy giờ mới quay sang vồ vồ khoảng không gian trống bên cạnh nói với nàng: “Lại đây ngồi này, chẳng phải cô muốn biết mình đang trải qua chuyện gì sao?”

Nơi này hoàn toàn khác với xã hội mà Bạch Mộc sinh sống, văn hóa ở đây tương tự như thời Trung Cổ ở Châu Âu, chỉ khác ở chỗ là ở đây tồn tại những sinh vật mà vốn dĩ chỉ từng nghe qua trong sách vở mà thôi.

Phù thủy, thú nhân, Long tộc, ma cà rồng ...

“Ma cà rồng sống ở đây không biết bao nhiêu năm rồi.” Cô nàng giễu cợt: “Để giữ an toàn cho bản thân mà lấy lý do bảo vệ an toàn cho mọi người cưỡng ép đưa chúng tôi đến đây... Còn con gái của gã lại trốn trong căn phòng bày biện đủ loại trang sức đá quý! ”

Ánh mắt cô nàng tràn đầy tức giận, nhưng một lúc sau đã bình tĩnh trở lại, trong mắt hiện ra một chút đau thương: “Lần này là tôi, vậy lần sau là em của tôi ư?”

“Không có cách nào để bỏ trốn được sao?”

“Bỏ trốn?” Cô nàng như nghe được một câu chuyện cười: “Đến tối cô sẽ hiểu.”

Cô nàng lại gục xuống nằm liệt trong góc, một hồi sau có lẽ do chán quá nên vươn tay giật nhẹ mái tóc màu đen của Bạch Mộc.

“Tên tôi là Daisy, còn cô thì sao?”

“Bạch Mộc.”

“Tên lạ thế, cô đến từ nước nào đấy?”

“Tôi ... nước f.”

Daisy suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe qua, nhưng mà cô nên cảm thấy may mắn đi, vì nhờ có mái tóc đen với đôi mắt này mà cô mới được đưa đến đây đây. Những kẻ quý tộc kia rất thích những người ngoại quốc như cô, nếu đổi thành người của thôn xóm nào đó thì e là đã sớm bị ví như phù thủy rồi bị đem đi thiêu chết rồi. ”

Màn đêm nhanh chóng xâm chiếm, ở đây không chỉ có xe của Bạch Mộc đến mà còn có những chiếc xe khác đến. Bọn họ đến chưa bao lâu thì đã thấy có vài chiếc ngựa khác cũng đang chạy đến đây, trên xe có cả trai gái với đủ những lứa tuổi khác nhau, tính sơ sơ cũng có khoảng hơn một trăm người.

Ngay khi xe ngựa rời đi, mọi người nhanh chóng tản ra tìm nơi ẩn nấp cho riêng mình.

Đến cả chỗ của hai người họ cũng bị những người kia đến gõ, hai cô gái trốn ở trong nhà, người bên ngoài chờ hồi lâu thấy không thu hoạch được gì thì tức tối chửi thề một câu rồi bỏ đi chỗ khác.

Tiếng gió gào thét khắp ngoài cửa sổ, dù căn nhà gỗ có chống lại

gió lạnh đến đâu thì nhiệt độ vẫn lạnh đến đáng sợ.

Hai cô gái tựa vào nhau, cơn buồn ngủ bao trùm lấy Bạch Mộc, trong cơn mê man, nàng lơ mơ nghe thấy tiếng vỗ cánh phành phạch.

Nàng dựa vào tường bò về phía cửa sổ, vén một góc rèm lên.

Bên ngoài ngôi nhà không có gì ngoài những bông tuyết đang rơi.

Đương lúc nàng định rút tay lại thì có một sinh vật màu đen nào đó đập mạnh vào tấm kính, nó từ trên không rơi xuống mặt đất, giây sau lại đập cánh vùng vẫy rồi lại bay lên, liên tục đập vào cửa sổ nơi Bạch Mộc đang dựa vào.

Cú đập sau mạnh hơn cú đập trước, từng hồi từng hồi va chạm dồn dập. Trong quá trình nó va chạm Bạch Mộc quan sát hết toàn bộ cơ thể của nó, đây là một con dơi mắt đỏ to bằng hai quả bóng đá.

Nó cào vào khung cửa sổ rồi há to mồm gào lên, âm thanh ấy chói tai cực kỳ, như thể muốn đâm thủng màng nhĩ của nàng ra vậy.

Phía sau lưng bỗng xuất hiện một bàn tay bịt miệng nàng lại, người nọ lôi nàng vào chỗ khuất tầm nhìn của con dơi.

Con dơi ngoài cửa sổ đập mạnh thêm vài cái nữa, cuối cùng vỗ cánh biến mất đi.

“Cô không muốn sống nữa à?” Daisy buông tay ra, ghé vào tai nàng thì thầm.

Bạch Mộc đổ mồ hôi lạnh, hình ảnh con dơi với đôi mắt đỏ đậm ấy in vào trong trí nhớ của nàng, sâu đậm đến mức muốn quên đi nhưng chẳng thể quên được.

“Đó là gì?”

“Thú cưng của ma cà rồng.” Cô nàng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, gió lạnh đập vào cửa kính, ngoài cửa sổ im lặng trở lại, nhưng giây tiếp theo tấm kính bỗng vỡ tan, gió lạnh cuốn theo những bông tuyết ủa vào bên trong, chỉ thấy con dơi kia xé rách bức màn đang quấn quanh trên người, vỗ cánh tiếp cận lại gần hai cô gái.

Ngày càng có nhiều đôi mắt đỏ xuất hiện bên ngoài cửa sổ, Bạch Mộc nắm chặt lấy cánh tay đang căng thẳng của cô nàng, túm cô nàng trốn vào trong góc.

Tiếng va chạm ngoài cửa càng lúc càng dồn dập, lũ dơi kia có thể xông vào bất cứ lúc nào, trong căn nhà này hiện tại chỉ còn một ô cửa sổ để cho hai người họ chạy thoát thân mà thôi.

Bạch Mộc không chút do dự mở cửa sổ ra, ngay lúc nàng đang thò người ra thì mấy con dơi kia đồng thời sà xuống, chúng nhào tới dùng móng vuốt sắc nhọn của mình xé nát tóc và quần áo của nàng.

Cánh tay và cổ của nàng nhanh chóng xuất hiện vài vết máu, mùi máu tươi ngay lập tức thu hút thêm nhiều con dơi đang bay lượn trên mái nhà.

“Đi, chạy mau!”

Daisy như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cô nàng vội vàng chạy theo Bạch Mộc nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ là khung cảnh của địa ngục trần gian, có người nào đó đang gào thét ngã xuống mặt đất bị con sói khổng lồ cắn đứt cổ, máu tươi nhuộm đầy lớp tuyết, chỉ thấy người kia thôi vùng vẫy nữa, tiếng la hét cũng dần yếu đi, giây sau đã bị con sói khổng lồ ấy ăn thịt mất.

Ngày càng có nhiều người chạy ra khỏi ngôi nhà gỗ, bọn họ chạy tán loạn khắp nơi, trên người chẳng chịt những vết thương lớn nhỏ không đồng đều, quần áo xộc xệch không thể tả.

Bỗng có tiếng hét vang lên bên tai Bạch Mộc, là Daisy bị hai móng dơi sà xuống đâm xuyên qua vai, đôi chân của cô nàng nhấc lên khỏi mặt đất bị đưa lên giữa không trung, lũ dơi xung quanh bay lại bu lấy người cô nàng cắn xé lấy da thịt ấy.

“Á! Bạch Mộc ... Bạch Mộc, cứu cứu tôi! Cứu cứu tôi! Áaaa!!” Tiếng hét chói tai khàn khàn đột ngột im bặt, giờ đây chỉ còn lại những mảnh thịt thảm thương đang từ trên không trung rơi xuống dưới chân nàng đây.

Sự tồn tại của Bạch Mộc không thể bị bỏ qua, hiện tại nàng không còn thời gian để đau buồn về cái chết của Daisy nữa, vì ngay lúc này đang có rất nhiều con dơi đói khát đang tụ tập đến đây.

Nàng ngay lập tức xoay người lại dốc hết sức lực chạy như điên.

Tiếng la hét vang lên khắp mọi phía, cả thôn xóm như đang đón một cơn mưa máu tanh nồng, dù bông tuyết mới rơi xuống đi chẳng nữa thì giây sau cũng sẽ bị nhuộm thành màu đỏ tươi ghê người.

Đường đi bên trong thôn đầy những xác chết khô khốc, những cơ thể bị xé thành những mảnh nhỏ, hiện tại trong thôn không còn mấy sinh vật sống, giờ đây sự tồn tại của Bạch Mộc đặc biệt dễ chú ý.

Bỗng có một con sói khổng lồ màu đen từ trên mái nhà nhảy xuống, con dơi phía sau thì đang tìm đúng thời cơ để bay xuống.

Khóe miệng con sói khổng lồ không ngừng chảy ra chất lỏng sền sệt màu đỏ tươi, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Bạch Mộc nhưng cũng không vội vàng đưa nàng vào chỗ chết, nó đang thông thả nhìn bộ dáng hoảng sợ khi bị con dơi cắn xé ấy của nàng.

Bạch Mộc cắn môi, đánh bay lũ dơi vây quanh mình rồi chạy vào một ngôi nhà gỗ gần đó.

Nàng nhanh chóng khóa cửa lại, đẩy tủ bên cạnh chắn ngang cánh cửa đi.

Tiếng ồn ào ngoài cửa dần dần biến mất, Bạch Mộc thở phào nhẹ nhõm, dựa vào cửa bắt đầu quan sát hoàn cảnh bên trong nhà.

Trong phòng không có một chút ánh sáng nào, cánh cửa sổ duy nhất cũng bị rèm cửa che kín mít.

Căn phòng im lặng một cách kỳ lạ, trong không khí thoang thoảng một mùi gì đó rất kỳ kỳ.

Bạch Mộc cẩn thận lấy điện thoại trong túi quần ra, bật đèn pin lên.

Cảnh tượng đầu tiên lọt vào mắt là một đôi chân trần, máu và đất trộn lẫn vào nhau, kế tiếp là một mảng máu lớn loang ra trên sàn, một người phụ nữ trung niên ngã trên vũng máu, bên cạnh là một cậu bé khoảng tám chín tuổi đang ngồi xồm trông coi.

Cậu trai trẻ mặc áo sơ mi lụa, cổ áo thêu hoa văn kỳ dị, mặc dù trên người đang bê bết máu nhưng cậu ta lại không quan tâm chút nào.

Ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong bóng tối nên cực kỳ chói mắt, hần chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Bạch Mộc.

Họ nhìn nhau, đôi mắt kia trông còn đỏ hơn những đôi mắt của tất cả những con dơi và những con sói khổng lồ ở bên ngoài.

Hần đứng dậy lè lưỡi liếm vết máu trên khóe miệng, thong thả đi về phía nàng.

Bạch Mộc vội vàng lùi ra sau, rèm cửa bị luồng gió thổi lên, nàng khẽ liếc nhìn sang, hô hấp nháy mắt khựng lại.

Bên ngoài cửa sổ là mây cặp mắt đỏ sậm rợn người, chúng nó nhìn theo động tác của Bạch Mộc, ánh mắt khóa chặt lên người nàng.

Hắn càng lúc càng tiến lại gần hơn, lòng bàn tay đang rũ bên hông cũng hơi hơi cong lên.

Bạch Mộc không đợi cậu bé tới gần, nàng cắn môi chạy đến ôm cậu vào lòng mình.

Người kia sửng cả người, bàn tay đang giơ lên đóng băng trên không trung, một lúc lâu vẫn không nhúc nhích lấy một cái.

“Đừng sợ... đừng sợ.” Tuy giọng nói đã run lẩy bẩy nhưng nàng vẫn ôm lấy nhóc con này vào lòng vỗ về: “Đừng sợ đừng sợ, chị sẽ bảo vệ em, bảo vệ em.”

*

Vở kịch nhỏ tự Uyên bịa:

Bạch Mộc: Hồng sao hồng sao hết, chị sẽ bảo vệ em.

Cậu trai trẻ: Bảo vệ em?

Bạch Mộc: Xin lỗi, là bảo vệ cái mạng của chị ٩٩٩

Cũng là Uyên: Vì Bạch Mộc chưa biết cậu nhóc này là ai nên chố xưng hô mình thay đổi theo cách nhìn của Bạch Mộc nhé, không phải mình khùng dùng lộn xộn cậu hẳn đâu nè

Chương 2: Tác dụng phụ là mê đắm say mê

“Đừng sợ... đừng sợ.” Tuy giọng nói đã run lẩy bẩy nhưng nàng vẫn ôm lấy nhóc con này vào lòng vỗ về: “Đừng sợ đừng sợ, chị sẽ bảo vệ em, bảo vệ em.”

Làn da của cậu trai trẻ lạnh lẽo vô cùng, ôm lấy cậu mà nàng cứ cảm tưởng như đang ôm lấy một khối băng vào lòng vậy, chỉ khác là tấm da này rất mềm mại mịn màng, da dẻ non mịn này hết như da của em bé loài người vậy.

Bạch Mộc cố chống lại cảm giác sợ hãi né cái xác chết ấy ra, bước vào phòng ngủ chính của căn nhà này.

Một lớp tro mỏng rơi xuống dưới nền nhà, đây là bằng chứng chứng minh chưa từng có ai ghé vào nơi đây.

Bạch Mộc đang tìm xem ở đây có thứ nào có thể dùng làm vũ khí hay không.

Nhưng đáng tiếc rằng trừ cái chân cắm nển đã cháy kia ra thì ở đây chẳng còn thứ gì để nàng dùng để tự vệ nữa.

Nàng nuốt nước bọt cúi đầu nhìn xuống cậu bé kia.

Hắn đang cúi đầu nhìn chòng chọc vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, tựa như nhận thấy ánh mắt của nàng, hắn ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt vốn đang đỏ thắm kia của hắn giờ đây lại chuyển dần sang màu đỏ sẫm hơn ban nãy.

Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cầm chiếc chân đèn đã cháy kia lên, xong xuôi quay đầu lại nhìn vào đứa trẻ này.

Hắn không nói gì, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ, dường như không coi trọng hành động này của Bạch Mộc.

“Cái này có thể dùng để tự vệ.” Bạch Mộc giải thích ngắn gọn.

Hắn nhìn nàng, vẫn không hó hé.

Căn nhà nho nhỏ bày biện đơn sơ, bên trong chỉ có một chiếc giường đơn và một bộ bàn ghế, chăn bông tuy bụi bặm nhưng vẫn còn sạch sẽ đôi chút.

Bạch Mộc lau dọn giường sạch sẽ rồi bồng cậu nhóc ngồi lên trên đó, rồi lại lấy chăn bông quấn cậu lại.

Xong xuôi mọi thứ, nàng vỗ vỗ đầu đứa bé thì thầm: “Không sao đâu.” Bạch Mộc nói xong thì đi đến mé bên kia cách mép giường một khoảng khá xa ngồi xuống sàn nghỉ ngơi.

Nàng nghĩ rằng mình đã giữ khoảng cách an toàn giữa họ rồi, nhưng nàng hoàn toàn không hề biết rằng mình đã để lộ ra phần gáy yếu ớt nhất của mình ra trước mặt hắn.

Trên chiếc gáy trắng ngần có một vài vết thương nhỏ xíu, miệng vết thương đang chảy ra một ít máu, mùi thơm thoang thoang của máu cứ lan ra ngoài không khí không ngừng kích thích lấy thần kinh của Luis.

Hắn nuốt nước bọt, nhẹ nhàng tiến lại gần Bạch Mộc.

Cầm tựa vào trên lưng nàng, hắn chỉ vừa siết nhẹ cổ tay của nàng thôi mà chiếc chân cầm nệm nàng đang cầm chặt trong tay đã rơi xuống đất rồi.

Đồng tử Bạch Mộc run lên, cổ tay của nàng bị người nọ nắm chặt lấy, ngay cả cơ hội phản ứng lại cũng chẳng có, sức mạnh của cậu nhóc này quá lớn, rõ ràng thằng bé chỉ là một đứa trẻ nhưng nàng lại chẳng thể thoát được sự khống chế này.

Trán nàng đổ mồ hôi lạnh, cả người không ngừng run rẩy trước sự gần gũi của hắn.

“Chậm đã...”

Dựa gần vào chiếc cổ của nàng tỉ mỉ ngửi ngửi, Luis thè lưỡi ra chậm chậm liếm đi những hạt máu đỏ tươi ấy.

Đầu lưỡi của hắn lạnh lẽo vô cùng, liếm láp để lại trên nơi ấy một vết nước ướt át.

“Hức ...” Bạch Mộc run lấy bầy, cả người như mất đi khả năng cử động cứng đờ tại chỗ, nàng có thể cảm giác được lông tơ toàn thân của mình đang không ngừng run rẩy dựng lên vì hành động này của hắn.

Động tác liếm láp của hắn vừa vội vừa nhanh, như thể đang thưởng thức một món ngon tuyệt hảo nào đó vậy, đôi mắt chuyển dần từ đỏ sẫm sang đỏ rực, cuối cùng răng nanh mọc ra đâm vào mảnh da đó.

“Không ... Cứu mạng ...” Cảm giác máu không ngừng mất đi cũng không thoải mái gì cho cam, miệng vết thương truyền đến cơn đau nhói, bỗng có một loại cảm giác gọi là khoái cảm dần chậm rãi dâng lên lan tràn ra khắp trong cơ thể, ý thức của nàng cũng dần trở nên mơ hồ.

Bão tuyết lớn dần, trong màn đêm sâu thẳm chỉ còn lại tiếng gió rít, những con người bọc trong lớp bông tuyết đó sẽ mãi ngủ say trong đêm nay.

Con dơi và con sói khổng lồ đang vây xung quanh một cỗ xe bên

ngoài ngôi nhà gỗ kín đáo, bỗng có một người đàn ông cao lớn bước ra khỏi nhà, trong lòng hắn có một vật thể được quấn trong một chiếc áo choàng đen, hình hài nhỏ nhỏ bị hắn ôm vào trong ngực.

Cỗ xe chậm rãi chạy lên đỉnh núi, những sinh vật đó cũng biến mất trong màn đêm.

*

Căn phòng này lấy tông màu tối làm chủ đạo, cửa sổ bị tấm rèm dày cùi che kín mít, che kín kĩ càng đến mức không phân biệt được đang là ngày hay là đêm, trên tủ đầu giường có một ngọn nến lập lòe cung cấp một chút ánh sáng.

Người con gái ngồi dậy khỏi giường, trên người mặc bộ váy ngủ màu trắng bằng sa tanh, chiều dài đủ che khuất mắt cá chân.

Cơ thể khoan khoái kì lạ, không có một chút mồ hôi hay chút máu nào, chỉ là trên cổ vẫn còn đọng lại một chút đau nhói, đáng vẻ hiện tại này rõ ràng đã được người nào đó lau sạch qua.

Lòng bàn chân dẫm lên tấm thảm lông tơ, Bạch Mộc cầm ngọn nến đang cháy dở kia soi sáng nhìn quanh phòng.

Không tìm được quần áo hay di động của nàng, cũng không có sinh vật mắt đỏ kì lạ kia.

Nàng bước rất chậm, cố gắng không phát ra âm thanh đi đến nắm lấy tay cầm của cánh cửa, cố tay dùng lực.

“Cành cạch”, cánh cửa mở ra.

Bạch Mộc thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhón chân đi ra khỏi cửa.

“Hình như ngài ngủ rất ngon, không biết ngài có cần tôi làm gì không?” Giọng nói từ bên cạnh truyền đến, Bạch Mộc giật mình, tay cầm chân nển run lên.

Người đàn ông tóc vàng đang lặng lẽ đứng bên cửa, gã mặc đồng phục chấp sự màu đen, tóc chải ngược gọn gàng ra sau đầu, khoe miệng treo lên nụ cười, vừa nhìn vào đã biết đây là nụ cười giả tạo.

Gã chắc chắn không phải con người.

Bạch Mộc nắm chặt chiếc chân đèn duy nhất cho nàng cảm thấy an toàn, thoăn thoắt trốn sau cánh cửa.

“Ngài tốt nhất đừng nên chạy lung tung, ngài nên biết điều này, rằng bất kì một con chuột nào ở đây cũng có thể nhào đến xé nát ngài nuốt vào trong bụng đấy.” Gã có vẻ không ngạc nhiên lắm trước phản ứng của Bạch Mộc, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ tươi tắn tìm cảnh cáo nàng.

Bạch Mộc nhìn thấy rõ sự miệt thị và khinh thường trong đôi mắt xanh biếc ấy của gã.

“Đây là ...” Bạch Mộc bạo gan hỏi.

“Nơi ở của công tước đại nhân.” Gã nhẹ giọng ngắt lời: “Hi vọng từ ngày hôm nay trở đi ngài sẽ ý thức được bốn phận làm “đồ ăn” của mình. Ngoan một chút, như thế sẽ tốt cho ngài lẫn cho ta.”

Bạch Mộc trở thành thú cưng, hoặc cũng có thể gọi là đồ ăn.

Có lẽ vị đại nhân này cảm thấy “hương vị” và ngoại hình của nàng rất đặc biệt nên đã phá lệ để nàng ở đây làm nguyên liệu sống chẳng.

Theo như lời của Daisy thì là vì vẻ ngoài độc đáo không lẫn vào đâu này của nàng, lúc này Bạch Mộc không biết nên khóc hay nên cười

nữa.

Nàng bị giam lỏng, ở trong căn phòng này chờ “chủ nhân” của mình hưởng dụng. Ba bữa của nàng đều được người ta chuẩn bị đầy đủ, mỗi ngày đều có người đến giao hàng tận nơi.

Hiện tại nàng giống như con sâu gạo được người ta nuôi dưỡng vậy, rất ít khi có cơ hội bước ra khỏi phòng, cửa sổ bị khóa chặt, thỉnh thoảng lại có người hầu đi tuần trong lâu đài.

Là một người trân trọng tính mạng của bản thân, nàng tạm thời không dám làm bất cứ điều gì có khả năng hủy hoại cái mạng nhỏ này của mình hết.

Người con gái uống cốc sữa ấm, thổi tắt nến rồi chui vào trong chăn.

Cuộc sống không có điện thoại thực sự rất nhàm chán, Bạch Mộc bắt đầu thấy nhớ chiếc điện thoại di động yêu quý của mình rồi.

Cơn gió đang gào thét bên ngoài cửa sổ chợt có sức thổi miên đến lạ.

Nàng lại mơ thấy cảnh tượng đêm hôm ấy, những con quái vật khát máu, những xác chết la liệt khắp nơi và cả cậu bé mắt đỏ trong ngôi nhà đó.

Đứa trẻ ấy đứng trên vũng máu, vươn tay lau đi vết máu trên khóe miệng.

Cậu trai trẻ ưu nhã bước từng bước đi về phía nàng, dáng vẻ dần trưởng thành hơn, sắc mặt không còn ngầy thơ nữa, những gương mặt ấy vẫn tuyệt đẹp không thay đổi.

Người nọ đến gần Bạch Mộc.

Bạch Mộc như bị rút hết sức lực trên người, chỉ biết sống người tại

chỗ nhìn hẩn chậm rãi tới gần mình.

Hắn ghé đến ngửi ngửi một bên mặt đẹp đẽ của nàng, vòng tay qua eo nàng bao vây nàng vào trong ngực.

Rồi hắn lại cúi xuống cọ xát đôi môi vào cổ của nàng.

Bạch Mộc cảm nhận được trận ầm ướt lạnh lẽo kia, ngay cả đang trong mộng cũng cảm nhận rõ cái cảm giác ấy.

Nàng gần như giật mình tỉnh giấc khỏi giấc mộng, chống tay vực dậy hít lấy hít để nguồn không khí dồi dào giống như con cá đang mất cạn.

Bỗng có một cánh tay vươn đến lại lần nữa ôm nàng vào lòng, sức lực không bao nhiêu nhưng đủ để ôm gọn lấy.

Bạch Mộc không dám giãy giụa, thở chậm lại tập trung hết vào động tác của người phía sau.

Người phía sau vẫn đang cọ xát vào xương quai xanh của nàng, không hề chuẩn bị làm thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Nàng do dự một lúc, cẩn thận mở lời: "Xin chào?"

Không ai đáp lại, chỉ có bàn tay đang bóp chặt lấy cổ tay nàng và chiếc răng nanh đang kề vào làn da nàng kia thôi.

Ngôi nhà gỗ trong đêm tuyết, xác chết, cậu nhóc, hút máu ...

Kí ức về đêm hôm đó thoáng chốc xẹt qua trong đầu nàng, Bạch Mộc đại khái đoán được thân phận của kẻ sau lưng mình này, nhưng nàng không muốn hiển tiểu cầu của mình cho người khác làm thức ăn đâu, thế cho nên người con gái vội vàng sử dụng hết tay chân

của mình vùng vẫy hòng muốn thoát khỏi vòng tay của hắn.

Cánh tay của hắn hơi siết chặt lại, không tốn chút sức nào khóa chặt lấy người con gái, hắn há mồm ra cắn lấy vành tai của nàng.

“Đừng nhúc nhích.”

Khoảnh khắc nghe được lời này lỗ tai của Bạch Mộc tức khắc mềm cả ra, âm thanh ấy trầm thấp lại từ tính, hay đến mức khiến nàng không kìm được mà khẽ cọ xát hai chân.

Răng nanh lại lần nữa đâm vào da thịt, người con gái nhú mày rên rỉ ra tiếng, chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, lần này hắn “ăn cơm” đặc biệt lâu. Cơn đau đớn qua đi, ý thức của Bạch Mộc dần trở nên mờ mịt, một cổ khoái cảm quen thuộc lại lần nữa bùng lên chiếm lấy tất cả những suy nghĩ của nàng.

“Ư...”

Khoái cảm lần này còn mãnh liệt hơn lần trước, nàng vặn vẹo eo áp phần mềm mại nhất của mình vào bụng dưới của hắn, cọ lên bộ phận căng phồng mềm mại kia tác oai.

Người con gái vừa vuốt ve xoa bóp các đốt ngón tay đang nắm lấy cổ tay mình, vừa vén váy ngủ lên tự mình khảy vào hạt đậu đỏ trên ngực.

“A a a ...” Âm hộ nhỏ chợt run rẩy co rút lại không hề báo trước một tiếng phun ra chất lỏng ngọt lành, tất cả đều tưới xuống thấm ướt hết đũng quần của Luis.

Hắn sửng sờ một lúc, tay phải men theo bụng dưới của nàng sờ vào nơi dưới thân, nơi đó đã ướt đầm nhớp nháp.

Hắn còn chưa kịp động đậy thì tay đã bị Bạch Mộc kẹp lấy, nàng kẹp chặt cọ xát, lôi kéo tay hắn thăm dò vào sâu bên trong.

“Vào đi...Vào đi.”

Bàn tay ấy im ru chẳng động đậy chút nào, thậm chí còn có ý định rút ra.

Bạch Mộc thấy vậy thì rưng rưng nước mắt nghiêng đầu, đôi môi chạm vào góc nghiêng của hắn cọ cọ, nức nở thở thê: “Chàng ăn no rồi đấy thôi, tại sao không cho em thoải mái một chút chứ?”

Bàn tay giữa hai chân nàng vẫn không nhúc nhích, người con gái cọ tới cọ lui, cuối cùng tự mình nắm lấy ngón tay của hắn tìm đến lỗ hoa của mình.

Sự đụng chạm lạnh lẽo này có hơi kích thích đến nơi yếu điệu kia, Bạch Mộc cắn môi cầm ngón tay ấy từng chút từng chút cọ xát đi vào.

Ngón tay ngay lập tức bị một mảng ấm áp quấn chặt lấy, đầu ngón tay của hắn chỉ vừa khẽ nhúc nhích một xíu là Bạch Mộc đã run run cả lên, nàng thở dốc hé môi yêu kiều rên rỉ không ngừng.

“Ừ a ... A! Vào ... Vào chút nữa đi.”

Ngón tay thon dài dần dần xâm nhập, đầu ngón tay chạm vào một tầng gì đó mỏng mỏng, hắn run run hai lần rồi hung hăng vào sâu bên trong.

Tiếng thở hổn hển của Bạch Mộc thoáng chốt thay đổi, lông mày của nàng nhíu chặt vào nhau, người con gái đau đớn rên rỉ vài tiếng.

Một vết máu dính nhớp chảy xuống dính vào ga trải giường.

Luis liếm liếm răng nanh, ánh mắt rơi vào giữa hai chân nàng.

Ngón tay ở giữa hai chân chỉ dừng lại một lát rồi lại nhanh chóng di

chuyển tiếp, sau cơn đau đớn là cơn ngứa khó chịu, ngứa ngứa không cùng khiến nàng không kìm được vặn eo muốn ăn ngón tay ấy nhiều hơn nữa.

“A ... Thoải mái quá, nhanh một chút.”

Luis học theo động tác của nàng mà cũng nhào nặn hai trái đào đỏ mọng trên ngực nàng ấy, điều này kích thích hơn việc nàng tự mình làm nhiều, chỉ cần nhẹ nhàng xoa một chút là nàng đã yêu kiều rỉ không ngừng.

Nàng bị người kia kéo qua, một bên ngực bị hấn ngậm lấy cho vào trong miệng liếm liếm cắn cắn, giờ phút này nàng có thể cảm nhận rõ rằng nanh ấy sắc bén đến độ nào. Bạch Mộc nuốt nước miếng nằm im để mặc hấn tác oai trên bầu ngực của mình, nàng không sợ gì hết, nàng chỉ sợ hấn cắn ra mấy cái lỗ trên ngực nàng thôi.

Nhưng may mà hấn chỉ liếm mút thôi, đầu lưỡi ấy không ngừng lăn lộn cọ xát trên đó, kích thích đến tận dây thần kinh của người con gái khiến nàng không nhịn được mà ưỡn ngực ra hòa theo.

Thần kinh của Luis hơi giật nhẹ vì động tác này của nàng, nơi nào đó chưa từng phản ứng cũng dần dựng lên, làm hấn không kìm được mà tiến sâu vào hơn nữa.

Dọc theo bầu ngực không ngừng liếm cắn đi xuống, đầu lưỡi của hấn lướt qua bụng dưới cắn vào hạt châu đang bị giấu ở nơi e ấp bí mật kia.

“Á! Đừng ... Đừng mà.” Cảm giác này quá kích thích, chỉ vừa mút nhẹ thôi mà Bạch Mộc đã run rẩy chảy nước ào ào liên hồi.

Vết máu của lần đầu tiên vẫn còn đọng trên bẹn đùi, Luis liếm lấy nó tựa như đang liếm một thứ gì đó rất ngon lành vậy.

Hấn chồm người lên đè nàng xuống dưới thân mình.

Bạch Mộc dựa vào cổ tay của hắn hừ hừ, mí mắt đấu đá nhau, cuối cùng hô hấp cũng dần trở nên đều đều.

Con ngươi của hắn thấp thoáng hiện lên màu đỏ thẫm, ánh mắt quét qua toàn thân của người con gái, hắn vùi đầu vào cổ của nàng ngửi ngửi, khe khẽ thì thào: “Thơm quá...”

Chương 3: Chủ động quyền rũ

Bên ngoài phòng là một màu trắng xóa, phong cảnh bên ngoài đã bị bức tường cao lớn che đi, giờ đây bên trong vườn hoa chỉ còn sót lại những cành cây bị tuyết phủ trắng xóa cho Bạch Mộc ngắm.

Cảnh tượng tối hôm qua hiện rõ mồn một trong đầu, đầu nàng hơi đau, lúc đó hình như nàng bị thứ gì đó khống chế thì phải, cơ thể khô nóng khó chịu chỉ biết dựa gần lại nguồn nhiệt lạnh lẽo ấy lòng muốn làm dịu đi sự khô nóng trong người.

Bạch Mộc sờ rầm dẫu rằng trên cổ.

Có tiếng gõ cửa, xe đồ ăn đậu ngoài phòng, hầu gái mặc đồ đen trắng cúi xuống bưng mâm thức ăn đi vào.

Từng món ăn được bày lên trên bàn, Bạch Mộc tựa vào ô cửa sổ thẩn thờ, bên ngoài khung cửa sổ nắng chói chang như thế nhưng nàng lại không được phép mở rèm cửa ra.

Bỗng có một ý tưởng lóe lên đâm chồi trong đầu nàng.

Bạch Mộc chấp một tay ra sau lưng, ngón tay giật giật góc rèm, tấm rèm to rộng khẽ đong đưa vì động tác của nàng.

Cô hầu gái vẫn đang sắp xếp đồ ăn, không quá để ý đến hành động này của Bạch Mộc.

Bức rèm đột nhiên bị kéo sang một bên, luồng nắng chói chang cứ thế tràn vào.

Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào cô hầu gái, ả ta sợ hãi hét lên một tiếng, thức ăn trên bàn vì hành động này của ả mà rơi hết xuống đất, ả theo bản năng đưa cánh tay lên che mặt mình lại, làn da đang lộ ra ngoài xì xèo bốc khói, bên trên dần xuất hiện vết thương to nhìn như bị bỏng.

“Á!!!” Âm thanh sắc bén vang vọng bên tai nàng, cô hầu gái hét lớn trốn vào trong góc tối, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ đậm, ranh nanh thò ra khỏi môi, đầu ngón tay cũng trở nên bén nhọn.

Vẻ mặt của ả ta dữ tợn đến độ như thể sẽ lao đến chỗ nàng bất cứ lúc nào.

Bóng dáng của chấp sự nhanh chóng xuất hiện trong phòng, gã khoác áo choàng lên người cô hầu gái, cẩn thận an ủi ả ta.

“Đối xử với một quý cô như thế này không phải là chuyện mà một thực nữ nên làm.” Khóe miệng của gã vẫn nở nụ cười nhạt, cũng chẳng thèm che giấu mà liếc mắt cảnh cáo.

“Là một con người, tôi cần ánh sáng mặt trời.” Bạch Mộc dứt khoát kéo hết toàn bộ rèm ra, lưỡi biếng duỗi eo trong ánh nắng mặt trời.

Chấp sự vòng qua cô hầu gái lùi về phía sau một bước, cũng giấu bản thân vào trong bóng tối.

“Làm một đồ ăn, hành động này của ngài còn rở quá rồi đấy.”

“Nhưng tôi đang bị bệnh mà, hương vị cũng đâu có ngon đâu đúng không nào?”

Chấp sự cười cười, rời khỏi phòng.

“Tôi hy vọng đến đêm khuya ngài cũng sẽ dừng cảm như thế này.”

Cánh cửa “rầm” một tiếng đóng sầm lại, Bạch Mộc thở phào nhẹ nhõm, hai chân rớt cuộc không chống đỡ nổi nữa xụi lơ xuống đất.

Lúc này nàng còn tưởng mình sẽ phải chết ở chỗ này rồi, nhưng vẫn may là đám ma cà rồng này cũng sợ nắng giống mấy bộ phim mà nàng đã từng xem.

Đến đêm khuya nàng không có lợi thế thật, những con quái vật đó lang thang khắp nơi, chỉ cần nàng vẫn còn thở thì chúng sẽ tìm được nàng.

Nàng chung quy vẫn chỉ là một con người mà thôi.

Màn đêm lại lần nữa buông xuống, ngoài cửa sổ lại tăng thêm những ngôi sao đỏ rực, Bạch Mộc kéo rèm lại thấp nển lên.

Mâm đồ ăn bị vương vãi vẫn còn đó, có lẽ là để trừng phạt nàng nên buổi tối nàng chẳng thấy ai đến đưa đồ ăn đến như mọi khi.

Bạch Mộc ăn mấy món còn sót lại từ khi trưa.

Nàng chui vào trong chăn lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng trừ tiếng gió gào thét ấy ra thì không còn nghe được tiếng gì khác.

Hình như hôm nay người kia không có ý định đến đây.

Bạch Mộc thở phào nhẹ nhõm, trong đầu nghĩ đến kế hoạch chạy trốn.

Bọn họ sợ ánh nắng mặt trời, không chỉ có cô hầu gái mà ngay cả gã chấp sự cũng thế, với cả những con dơi và con sói cũng giống thế thì phải, bởi vì nàng chưa nhìn thấy chúng vào ban ngày bao giờ.

Tới ban đêm mới thấy chúng nó lang thang trên không trung, tuần tra ra vào trong lâu đài.

Có lẽ đến ban ngày nàng mới có thể trốn đi được, trốn đi xong nàng sẽ từ từ tìm đường về nhà.

Bạch Mộc nghĩ đến đây thì bỗng dụi mặt vào chăn bông, để lại trên tấm chăn một vệt nước nhỏ.

Nếu muốn trốn thoát thì trước tiên phải tìm hiểu cách ra khỏi lâu đài và sơ đồ đường đi bên ngoài lâu đài.

Nhưng nàng không được phép ra khỏi căn phòng này.

Bạch Mộc cắn một miếng táo.

Có lẽ nàng nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục để tìm kiếm sự ưu ái của “chủ nhân” của mình quá.

Bạch Mộc biết được tên “chủ nhân” của mình qua miệng gã chấp sự kia, “chủ nhân” của nàng tên là Luis. Nhưng lúc hỏi thì gã chấp sự ấy cũng không quên nhếch mép cười giả nai thốt ra hai ba câu mỉa mai nàng, hiển nhiên gã vẫn chưa quên được chuyện lần trước.

“Con người quả là những sinh vật dễ đổi thay mà.”

“Tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ thân phận hiện tại của mình.”

“Và tôi cũng rất hy vọng cô làm rõ cách xưng hô với đại nhân Luis hơn, ôi, dù sao con người cũng là loài sinh vật yếu ớt như thế mà.”

Bạch Mộc nghe tai trái ra tai phải, giả vờ như không nghe thấy gì.

Ngoan ngoan ngoan ngoãn ở trong phòng như lời gã nói thì chỉ sợ nàng sẽ chỉ nhận được một kết cục mất máu chết thê thảm mà thôi.

Trong màn đêm yên tĩnh này, tiếng đóng mở cửa bỗng trở nên chói tai cực kỳ, trên giường phình phình lên, thấp thoáng có thể phân biệt được đây là hình dáng của con người.

Hắn im lặng không phát ra chút tiếng động nào đi đến gần giường, rũ mắt xuống quan sát nàng y như lần trước.

Nhiệt độ trên người hắn vẫn thấp đến đáng sợ, chiếc giường mà Bạch Mộc khổ sở sưởi ấm cũng dần lạnh lên.

Hình như hắn rất thích tiếp xúc cơ thể thì phải, vừa nằm xuống là đã vươn móng vuốt ra xoa bóp mặt nàng, xoa mặt xong lại đến xoa ngực, cuối cùng dừng trên bụng nàng.

Dạo gần đây nàng rất ít vận động, bây giờ ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ thôi, thế nên sau một khoảng thời gian thì Bạch Mộc đã thành công nuôi ra một bé mỡ trên chiếc bụng mềm mềm của mình.

Hình như hắn rất thích nơi mềm mại này thì phải, vừa chạm vào đã xoa qua xoa lại, Bạch Mộc bị hắn xoa một hồi dần thấy hơi buồn ngủ.

Thế là người con gái ngủ một giấc đến sáng.

Xung quanh vắng vẻ không thấy bóng ai, ngọn nến đã cháy hết tự bao giờ, vài tia nắng len qua tấm rèm chưa đóng kín chiếu vào bên trong phòng.

Bạch Mộc ngủ một giấc đến sáng, trên người thậm chí không thấy xuất hiện dấu răng mới nào, dường như người kia coi nàng thành cái túi giữ ấm thì phải.

Dấu vết về tên Luis này hơi mơ hồ, theo quan sát của nàng thì cứ hai ngày là hắn lại đến đây ngủ với nàng một lần.

Đôi khi chỉ để ăn no nê, cũng có đôi khi chỉ đơn giản để nàng làm

ấm giường.

Nhưng thời gian xuất hiện của hắc rất có quy luật, cứ đến 0 giờ là có mặt, mặt trời vừa mọc lên là biến mất.

Đã mấy ngày trôi qua, đừng nói là lấy lòng, đến một câu Bạch Mộc còn chưa nói được với hắc.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Bạch Mộc đặt quyển sách khó hiểu trên tay xuống, lon ton chạy tới mở cửa ra.

Ngoài cửa là gã chấp sự luôn treo nụ cười giả trên mặt ấy, gã bưng mâm đồ ăn cười tủm tỉm đi vào phòng nàng.

Đa số các loại đồ ăn được chuẩn bị cho Bạch Mộc đều có tác dụng bổ máu, hôm nay nàng thấy trong mâm có thêm táo đỏ nữa.

Khóe mắt của gã liếc thấy cuốn sách đang đặt trên giường, cúi đầu tủm tỉm nói đùa, “Cũng biết tận hưởng cuộc sống đấy chứ.”

“Chẳng lẽ muốn tôi giống mấy bà điên điên mà đại nhân của các người ghét ư, làm thế để bị giết à?”

Chấp sự cười cười đặt bữa ăn lên bàn.

Nàng mím môi đứng bên ô cửa sổ, nhẹ nhàng nói tiếp: “Trả lại cho tôi quần áo và những thứ khác được không?”

“Quần áo?” Gã nhú mày, “Mấy thứ lộn xộn lung tung kia mặc vào trông có đẹp chút nào đâu?”

Bạch Mộc: ...

“Nó bị vút lâu rồi.”

“Vậy còn đồ kia thì sao?” Bạch Mộc khoa tay múa chân vẽ ra hình

chữ nhật, “Như thế này, màn hình màu đen...”

Gã suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Chưa từng thấy bao giờ.”

Mắt Bạch Mộc tối tăm lại.

Dao kéo được đặt ngay ngắn ở hai bên đĩa, gã chấp sự kẹp cái mâm vịn nắm cửa.

Gã như nhớ ra điều gì nên đột nhiên quay người lại, ánh mắt dò xét đánh giá Bạch Mộc từ đầu đến chân.

“Tôi hy vọng cô sẽ không có bất kỳ ý nghĩ thừa thãi nào.” Đôi mắt gã lóe lên tia đỏ: “Làm cho một con người biến mất dễ dàng hơn cô nghĩ đấy.”

Chỉ còn lại một mình Bạch Mộc ở trong phòng, dưới ánh sáng lập lều của ánh nến, tay nắm cửa bóng vịn vẹo thành một hình thù kỳ lạ giống như đang im lặng cảnh cáo nàng.

Vì đang vào đông nên thời gian rất ngắn, tiếng gió về đêm tựa như tiếng ai đang than khóc thảm thiết.

Bạch Mộc dời giá cắm nến đến đầu giường, nằm ở trên giường đau buồn đọc quyển sách khó hiểu của thế giới khác.

*Bạch Mộc xuyên qua đây nên ở đây là bà đọc sách của thế giới ông Luis chứ không phải sách của thế giới bà.

Nàng thò một chân ra khỏi chăn bông, dùng đưa lơ lửng bên mép giường.

Đột nhiên có thứ gì đó cọ vào lòng bàn chân của nàng, vừa lạnh lại vừa ngứa.

Người con gái giật mình muốn rút chân vào trong chăn bông nhưng người đó đã nhanh tay bắt được mắt cá chân của nàng, có lẽ sợ nàng chạy trốn nên còn kéo kéo một cái.

Nửa người của nàng treo lơ lửng bên mép giường.

Ánh nến chiếu rọi vào khuôn mặt của Luis, đây là lần đầu tiên Bạch Mộc nhìn thấy rõ bộ dạng của hắn.

Cũng giống như những ma cà rồng được nhắc đến trong phim, làn da của hắn rất trắng, mái tóc màu xám bạc hiếm có, sống mũi cao cao ánh ra một cái bóng trên khuôn mặt, đôi mắt màu đỏ sẫm, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Vẻ ngoài của Luis không hoàn toàn mang những đường nét đậm chất Âu Mỹ, nàng cảm thấy hắn hơi lai tạp một chút.

Nhưng mà nàng rất thích dáng vẻ này của hắn.

Hắn rũ mắt xuống, ngón tay cái cọ nhẹ vào lòng bàn chân của người con gái.

Cơ ngựa khiến nàng không kìm được bật cười thành tiếng, Bạch Mộc quay người lại nắm lấy cổ tay hắn, ngăn không cho hắn thực hiện tiếp hành động đối với nàng là “tra tấn” này.

“Làm cho một con người biến mất dễ dàng hơn cô nghĩ đấy...”

Làm một “đồ ăn” nên không thể từ chối yêu cầu của chủ nhân mình được, Bạch Mộc nghĩ như thế đấy.

Nàng trút bỏ những băn khoăn trong lòng, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của hắn, đôi mắt đen của người con gái chớp chớp, giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ.

“Muốn vào đây sưởi ấm không?”

Góc chăn bông bị vén lên, một cơ thể toát ra khí lạnh nằm xuống chen chúc bên cạnh Bạch Mộc.

Bạch Mộc rung mình một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay áo của hắn.

Hình như hắn đang mặc bộ đồ ngủ bằng sa tanh, sờ vào thấy rất trơn, cảm giác cũng rất tuyệt.

Hai người cách nhau một khoảng nhất định nằm im không nhúc nhích, Bạch Mộc da mặt dày chủ động chui vào trong lòng hắn.

Phản ứng của Luis rất chậm chạp, hoặc có thể nói là có hơi không biết phải làm sao, hắn vươn tay chạm vào gáy của nàng.

Bạch Mộc run run, cố gắng làm cho mình không cứng đờ hết mức có thể, nàng cọ cọ cổ vào lòng bàn tay của hắn, chủ động để lộ ra chiếc cổ mảnh mai yếu ớt của mình.

Không ngoài dự đoán, đôi môi lạnh lẽo của hắn dán vào nơi đó nhẹ nhàng cọ xát.

Cảm giác ngứa ngáy khiến nàng rung mình, nàng đặt tay lên vai hắn.

Luis cũng không có ý định cắn xuống mà chỉ âu yếm cọ xát khe khẽ, hàm răng dán vào cắn cắn nhẹ, vòng tay qua ôm lấy eo nàng khiến cho hai người hoàn toàn dính chặt vào nhau.

Động tác của hắn rất thông thả, mỗi một chỗ hắn lướt qua đều run rẩy cả lên, đầu lưỡi chuyển đến bầu ngực nõn nà, cách một lớp váy ngủ liếm cắn nó.

Nhưng giây tiếp theo động tác của hắn chợt dừng lại, hắn cúi đầu

quan sát Bạch Mộc, ma cà rồng trời sinh đã có năng lực nhìn rõ mọi thứ trong màn đêm, khả năng thiên phú này đã cho phép hắn nắm bắt hết mọi biểu cảm trên khuôn mặt nàng.

Chỉ thấy gương mặt của nàng hây hây đỏ, lông mày nhíu chặt lại nằm trong lòng hắn mặc cho hắn xâu xé, Luis cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể mình bỗng đau nhói lên, đau đớn nhưng không tìm được chỗ trút ra.

Luis dứt khoát ôm nàng vào trong lòng, hàm răng đặt trên cổ nàng không nhúc nhích.

Cánh tay rắn chắc đang đặt trên hông nàng cũng không di chuyển.

Bạch Mộc chưa từng thực hành nhưng có đọc qua rất nhiều văn chương có liên quan, chiếu theo xu hướng hiện tại chẳng phải nên tiến hành đến bước cuối cùng ư?

Luis không nhúc nhích, động tác đột ngột dừng lại vào hôm nay giống y lần trước.

Không khí chung quanh hình như bị đông cứng lại rồi, trên ngực nàng vẫn còn đọng lại một vệt nước nhỏ, dính vào ngực có hơi lạnh.

Nàng có thể cảm nhận được chỗ đang cứng ngắc kia, nhưng người bên cạnh nàng lại thờ ờ chẳng thèm quan tâm đến.

Bạch Mộc cảm thấy mình nên làm gì đó, dựa vào kinh nghiệm đọc sách với xem phim ứ hự nhiều năm, nàng chủ động nâng chân lên, phần eo bất chợt dùng lực ngồi lên thứ đang cứng ngắc ấy, dùng nơi mềm mại e ấp của mình cọ nhẹ vào nơi đó.

Đầu ngón tay lướt qua cằm, dừng lại trên đùi rồi vén váy ngủ đến tận eo.

“Bên trong cơ thể của em ấm lắm, chàng có muốn thử một chút

không?”

Khoảnh khắc tiếp theo, trời đất quay cuồng.

Chờ nàng bình tĩnh lại thì phát hiện mình đã bị Luis đè lên giường
cắn xé lung tung rồi.

Chương 4: Bị khống chế đậm mạnh vào | Trong phòng tắm bị ngón tay đưa lên cao trào (H)

Váy ngủ bị vén lên cao, làn da trần khế run lên mỗi khi bàn tay lạnh lẽo ấy lướt qua vỏ vể.

Động tác của hắn rất vụng về, hạ bộ chỉ biết cọ xát lung tung.

Bạch Mộc bị cọ đến đau đớn, bàn tay vươn xuống đẩy đẩy hông hắn hông muốn cởi bỏ vật chướng ngại ấy ra, Luis hiểu ý nương theo động tác của nàng cởi quần ngủ ra.

Cây gậy thô dài to bằng cổ tay nàng bật ra khoe ra ngoài không khí, Bạch Mộc chợt nổi lên ý định muốn bỏ chạy, nàng vòng tay qua ôm lấy cổ hắn, chủ động ngửa cổ lên nhằm muốn đánh lạc hướng của hắn.

Răng nanh đâm vào da thịt, ngay lúc dòng máu chảy đi cũng là lúc cơn khoái cảm quen thuộc leo lên bám lấy nàng.

Người con gái uốn éo, hai chân chủ động vòng qua quấn lấy eo hắn, hướng dẫn cho hắn biết động tác tiếp theo nên làm thế nào.

Nơi e ấp thầm kín không ngừng cọ xát vào dương v*t đang cương cứng kia, nước xuân ngọt lành men theo con đường chậm rãi chảy xuôi ra ngoài, róc rách chảy xuống thấm vào thứ thô to ấy nhuộm nó thành một màu sáng lấp lánh.

Ngón tay thô ráp ấn vào khe thịt, lần mò theo con đường không ngừng tiến dần vào con suối nhỏ bên trong.

Hắn bắt chước động tác giao hợp, đưa ngón tay vào đẩy đưa liên hồi.

“Ừ a! Chậm một chút...”

Ngón tay bên trong khe hoa quả thực thả chậm tốc độ lại, nằm ở trong đó nhẹ nhàng ngoáy ngoáy.

Điều này càng làm cho Bạch Mộc khổ sở hơn, sâu bên trong lỗ hoa không ngừng kêu gào ngứa ngáy, la hét thảm thiết muốn có thứ gì đó vừa lớn lại vừa dài hung hăng thọc vào.

Luis chỉ vừa cạo xát được vài phút mà Bạch Mộc đã không nhịn được nữa nâng mông lên, nàng nắm lấy thứ thô to kia nhắm ngay vào khe hoa của mình.

“Vào đi, xin chàng ...” Cho nàng niềm sung sướng đi.

Quy đầu cạo xát vào khe bướm, đè mạnh vào cạo dọc theo khe hở đang he hé ấy, thô bạo nghiền qua chỗ lõm trong con đường.

Cái này lại là một loại kích thích khác với Bạch Mộc, nàng không kìm được rên lên, móng tay bám chặt lấy lưng hắn để lại trên đó một vài vết xước.

Luis điều chỉnh lại tư thế của mình, kê quy đầu để nó cạo tiếp vào khe bím.

Giây tiếp theo, nàng bị hắn hung hãn xỏ xuyên qua.

dương v*t khổng lồ này rõ ràng không phù hợp với nàng, kích thước của nó quá to, vừa nhét vào một nửa đã không thể vào được tiếp.

Người con gái vừa nuốt được một nửa là sắc mặt đã tái nhợt cả ra, khe hoa bên dưới căng chặt lại khiến cho hắn không tài nào cử động

được.

Luis cũng không dễ chịu gì cho cam, hắn kiềm lại ý định muốn thọc hết cả cây vào, kiên nhẫn chờ người dưới thân thích ứng.

Bên trong khe hoa vừa ấm áp lại trơn trượt, đây là loại cảm giác mà hắn chưa từng được trải nghiệm qua.

Lần đầu tiên trong đời Luis nảy sinh ý tưởng muốn nhốt nàng lại bên cạnh mình, muốn cứ thế chôn vào bên trong cơ thể của nàng mãi.

Cây gậy thô dài trong cơ thể chậm rãi chuyển động, mỗi một lần chuyển động đều mang đến một loại khoái cảm khôn nguôi, cơn sung sướng dần bùng lên mang đến một cảm giác rung động nho nhỏ.

Từng trận tê dại nổi lên đánh bay đi cơn đau nhói, cặp đùi non nhấc lên quăn lấy eo hắn, ngón tay vươn xuống chạm vào chỗ giao nhau của hai người rồi lại lướt lên xẹt qua cơ bụng, chạm vào vòm ngực rồi cuối cùng dừng lại trên đôi môi ửng đỏ của hắn.

Hai tay của hắn chống xuống bên người nàng, mạnh mẽ vây lấy Bạch Mộc ở dưới thân, giờ đây biểu cảm trên mặt của hai người giống nhau y như đúc, hết thảy đều mang vẻ gợi tình chẳng thể không chế nổi.

Người con gái nuốt nước miếng, than khẽ: “Thoải mái quá ...”

Hàng họ to khổng lồ trong cơ thể nàng đột nhiên thúc dữ dội, tiết tấu không theo quy luật này khiến nàng không ngừng hét toáng lên.

“Ư a! Chậm một chút!”

Luis không thêm để ý mà cứ vui giã liên hồi, hắn cúi đầu chôn mặt vào bầu vú nõn nà há mồm cắn lấy núm hồng anh kia.

Cơ thể dần dần tiết ra một lượng lớn nước xuân ngọt lành, động tác của hắc cũng dần trở nên dễ dàng hơn.

Một luồng khoái cảm không khống chế được dâng lên từ bụng dưới, người con gái trợn to hai mắt túm lấy ga trải giường hồng muốn rút thứ đang tác oai trong người mình ra.

Đáng tiếc động tác của nàng đã bị người nọ chú ý đến, đôi tay người kia nhanh chóng leo lên eo nàng trở tay lật người nàng lại hung hăng đè xuống dưới thân, phần eo bị hắc nâng cao lên, cặp mông tròn dính sát vào bụng của hắc.

Hắc liếm láp cái gáy của nàng, giọng điệu khàn đặc đầy từ tính: “Muốn đi đâu?”

Sau gáy bị răng nanh đâm thủng, dưới thân cũng bị tàn nhẫn xỏ xuyên, kích thích song song khiến nàng chẳng tài nào chịu nổi, khe hoa co rút lại cắn chặt lấy thứ quá cỡ ấy, Bạch Mộc khóc lóc hét lên bước lên đỉnh cao trào, một dòng nước xuân ấm áp chảy ra rửa sạch dương v*t to dài đang tác oai.

Luis nhú mào, giã mạnh vào bên trong nàng thêm vài cái nữa rồi chôn vào nơi sâu nhất bắn hết ra.

“Không muốn nữa ...” Mắt nàng nhắm lệ, mỗi một giọt nước mắt rơi xuống đều bị hắc liếm đi hết.

Người con gái tưởng rằng mình đã thoát được một kiếp rồi, nhưng chẳng ngờ giây sau đã bị hắc kéo lên ngồi lên người hắc tiếp tục với tư thế nữ trên nam dưới.

Nơi dưới thân vẫn bám chặt vào nhau, Bạch Mộc có thể cảm nhận rõ dòng chất lỏng trắng đục lạnh lẽo ấy đang chảy xuôi trong người

mình. Thứ thô to kia vừa mới bắn ra chưa bao lâu nhưng nó chẳng những không mềm xuống mà ngược lại còn cương cứng hơn trước đó, nó đang không ngừng thọc vào trong chạm vào chỗ sâu nhất đưa đẩy liên hồi.

“Từ đây, nghỉ ngơi một lát, nghỉ ngơi... A!”

Bổng hấn thúc một cú thật sâu, điều này thành công làm Bạch Mộc tê dại hết cả người, nàng mềm nhũn gục vào vai hấn thở hổn hển dồn dập.

Tiếng thở dốc vắng vắng bên tai của hấn, hơi thở ấm áp ấy phả hết vào bên tai hấn, tất cả hòa lại biến thành liều thuốc kích dục mạnh mẽ nhất.

Hàng họ thô to đang chôn trong âm hộ nhỏ lại lớn hơn một vòng, người con gái hoảng sợ ngồi dậy, nhòe lên trên trốn đi.

Nhưng bàn tay to đang giam cầm lấy eo nàng đã nhanh chóng kéo nàng lại.

Bạch Mộc lại lần nữa ngồi mạnh xuống thứ cương cứng kia, cây hàng quá cỡ ấy vượt qua ngưỡng trước đó tiến sâu vào bên trong thăm dò.

“Á a a ...” Người con gái yêu kiều rên rỉ lên cao trào.

Nàng còn chưa kịp làm quen với độ sâu này thì hấn đã bắt đầu giã mạnh liên hồi, tiếng da thịt va vào nhau vang vọng khắp trong phòng, dâm dục cùng cực, kích thích tột cùng khiến Bạch Mộc chảy nước ào ào không ngừng.

Tất cả các giác quan dường như đều tập trung hết vào nơi gắn kết khăng khít ấy, khe bím co rút như sắp đạt đến cơn cực khoái tiếp theo.

Luis đè nàng xuống giường, tốc độ đưa đẩy càng ngày càng nhanh, nước xuân pha lẫn tinh dịch trộn lại tạo thành một hỗn hợp lầy lội chảy đầy ra ngoài, xối xuống giữa hai chân và cả bụng của hai người, đến cả ga giường cũng ướt đầm không tả nổi.

Một tay hắn bóp lấy eo nàng ấn mạnh nó vào hạ bộ của mình, tay còn lại kéo lấy mái tóc đen của nàng để nàng dâng chiếc cổ thon thả của mình lên trước mặt hắn.

Ngay lúc người con gái bước đến cao trào Luis cũng đẩy mạnh đến nơi sâu nhất, răng nanh cũng đồng thời cắn vào làn da kia tận hưởng dòng máu ngọt ngào ấy của nàng.

Kích thích song song quá đồi to lớn khiến Bạch Mộc hét chói tai không ngừng, cuối cùng nàng mềm nhũn cả người nằm liệt trên giường bất tỉnh nhân sự.

Dòng máu đang chảy trong người nàng kia cũng không vì nàng ngất mà ngừng chảy, Luis dụi vào cổ nàng, dụi vào ngực của nàng, ghé vào bên hông rồi dán vào bẹn đùi để lại trên đó dấu răng của riêng hắn.

Đôi mắt hắn đỏ thẫm ghê người, hắn tham lam liếm sạch vết máu đang chảy ra từ miệng vết thương, mạnh mẽ vắt hai chân nàng lên khuỷu tay của mình rồi lại lần nữa rướn người lên.

“Ot.” dương v*t thô cứng lại lần nữa nhét vào khe bướm non mềm tiếp tục đưa đẩy.

*

Bạch Mộc chậm chậm mở mắt, ngọn nến ở đầu giường đã tắt tự khi nào, nàng chống người ngồi dậy, dương v*t đang chôn sâu trong cơ thể cũng chuyển động theo động tác của nàng cọ xát vào vách trong của khe hoa.

“Hừ ...” Nơi giao nhau hơi đau nhói khiến người con gái không nhận được hừ khế.

Bấy giờ nàng mới nhận ra cái thứ hành hạ nàng suốt đêm qua kia vẫn đang chôn vùi trong cơ thể của nàng, còn chủ nhân của nó thì đang nằm bên cạnh vòng tay qua ôm lấy eo nàng.

Như nhận ra hành động muốn trốn chạy của nàng, cánh tay kia chợt siết chặt lại, dưới háng cũng vô thức thúc về phía trước vài cái.

Vừa thúc vào là Bạch Mộc đã kêu lên, chất lỏng ấm áp chảy ra khỏi khe hoa, trượt xuống thấm ướt cả cánh hông vào hai bên đùi.

Người đàn ông phía sau híp mắt hôn lên gáy nàng, đầu lưỡi liếm láp lên những vết thâm tím mà hắn đã để lại.

Nhưng ngay sau đó hắn đã dừng lại, không làm thêm bất kỳ hành động nào nữa, Bạch Mộc quay đầu lại thì thấy hắn đã dựa vào gáy của nàng ngủ mất rồi.

dương v*t mềm oặt đang chôn trong cơ thể nàng kia, chắc nó không còn tính uy hiếp như đêm qua đâu nhỉ?

Con đường bên trong khe bím nóng như lửa đốt, Bạch Mộc bắt đầu lo lắng không biết nó có bị nứt ra hay không.

Nàng im lặng nằm trong vòng tay của hắn không dám nhúc nhích, cơ thể chỉ vừa nảy sinh ý muốn muốn trốn đi là cánh tay bên eo đã siết chặt lại, ngay cả vật bên trong cũng ngày càng đâm vào sâu hơn.

Có ai đó gõ cửa, sau khi thấy không có ai trả lời thì vài phút sau có người cầm chìa khóa mở cửa ra.

Chấp sự đến gõ cửa như thường lệ nhưng không nghe ai trả lời, gã cũng không thấy lạ, mùi máu tanh thoang thoảng từ căn phòng truyền ra cho gã biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ người phụ nữ trong phòng thiếu máu quá nên ngất xỉu đi, còn chủ nhân của gã thì chỉ coi nàng ta như đồ ăn mà thôi.

Sau một hồi cảm thương cho số phận của Bạch Mộc, chấp sự lấy chìa khóa tự mình mở cửa ra.

Căn phòng im phăng phắc, mùi máu tanh quyện với mùi hương đậm đục xộc thẳng vào mũi gã.

Gã khựng lại một chút, sau đó đặt mâm đồ ăn lên bái.

Áo ngủ bị vứt bừa trên tấm thảm, vài món khác thì rơi lộn xộn bên mép giường.

Chăn bông trên giường phồng lên cao cao, Bạch Mộc im hơi lặng tiếng vùi mặt vào chăn bông, giả bộ như không biết gì.

Nhìn từ xa chỉ thấy hai cái đầu một đen một xám đang tựa vào nhau.

Chấp sự nhú mày nhặt đồng quần áo vương vãi trên mặt đất.

Đến lúc nàng ló đầu ra lần nữa thì gã đã không còn trong phòng nữa rồi, ngay cả mớ quần áo lộn xộn dưới đất cũng được dọn sạch sẽ.

Trên bàn bày biện bữa sáng thịnh soạn, Bạch Mộc nuốt nước miếng, chui vào trong vòng tay của người đàn ông.

Nàng không dám đánh thức hắn nên vẫn giữ nguyên tư thế bất động của mình.

Không biết đã qua bao lâu, dạ dày của nàng bắt đầu đau ê ẩm lên, chân cũng bắt đầu tê dại vì một lúc lâu không cử động, trong bụng xuất hiện cảm giác muốn đi tiểu.

Người đàn ông vẫn ôm ghì lấy nàng vào lòng, tựa như đang ôm con rối to bằng người vậy.

Người con gái rốt cuộc không nhịn được nữa vùng vẫy trong lòng của hắn, hình như hắn ngủ say rồi thì phải, cánh tay đang ôm siết lấy eo nàng dần thả lỏng ra rất nhiều. Bạch Mộc chậm rãi chuyển động, từng chút một rút đồ vật trong cơ thể ra.

“Bộp” một tiếng, đồ vật trong cơ thể hoàn toàn bị rút ra ngoài, một lượng lớn chất lỏng cũng theo đó chảy ào ra.

“Ư ...” Bạch Mộc luống cuống kẹp chặt hai chân, chống người xuống giường.

Nhưng vừa định bước xuống thì giày sau đã bị một cơ thể lạnh lẽo dính vào người, người nọ híп mắt ôm lấy eo nàng, giọng điệu lười biếng đờm vẻ không kiên nhẫn: “Đi đâu?”

Bạch Mộc rùng mình một cái, chất giọng hơi khàn, nàng đáp: “Em... Em muốn đi tắm.”

Luis nheo mắt lại, bàn tay to lớn xuống vuốt ve giữa hai chân nàng, ngón tay đẩy khe thịt ra xoa nắn âm hộ nhỏ đang sưng đỏ kia, lưỡi biếng nản ra một âm tiết bằng giọng mũi, “Ừm...”

Người con gái vừa định đứng dậy thì đã bị hắn ôm ngang lên.

Phòng tắm bốc khói mù mịt, bồn tắm nhanh chóng được đổ đầy nước ấm.

Bạch Mộc bị hắn ôm vào bồn, hai nhiệt độ khác xa nhau kích thích khiến nụ hồng trên ngực nàng sung huyết cứng lên, dính vào cọ xát

vào ngực hấn.

Người đàn ông hiền nhân đang rất hưởng thụ, hấn vừa đỡ eo nàng vừa dựa vào bồn tắm chớp mắt.

Người con gái rùng mình một cái, hai tay đặt lên ngực hấn ngồi dậy choàng hai chân qua eo hấn, dương v*ť thô to vì sự cọ xát này mà dần trở nên cứng cứng, ngóc đầu dậy mềm mại áp vào mông của nàng.

Ngón tay của hấn di chuyển sờ vào nơi e ấp dưới thân nàng, đầu ngón tay nâng cánh hoa lên xâm nhập vào khe hoa bên trong, từng chút từng chút móc ra hết những thứ đang chôn trong cơ thể của nàng để nó chảy vào trong nước.

Cơn đau qua đi, Bạch Mộc hồ thẹn nảy sinh ra cảm giác khoái cảm, mỗi một lần hấn xâm nhập vào trong cơ thể đều khiến nàng tê dại khôn cùng.

Ngón tay thon dài cắm vào trong khe hoa đưa đẩy nhịp nhàng, mỗi lần thọc vào đều bị vách tường bên trong cản chặt lấy, tựa như có hàng trăm hàng ngàn cái miệng nhỏ đang mút lấy giữ lại ngón tay của hấn vậy, chúng nó bày ra vẻ đáng thương vô ngần cản chặt lấy ngón tay của hấn, hết như đang khao khát thứ gì đó lớn hơn ngón tay này.

Nhưng âm hộ bé nhỏ này sưng đỏ rồi, những vết bầm tím này cho thấy bây giờ nàng không thích hợp để tiến hành cuộc làm tình vô vậ kéo dài hàng giờ nữa.

Trong mắt Luis xẹt qua một tia mất mát, tốc độ trên tay cũng nhẹ nhàng lại, tập trung rửa sạch chất lỏng trong cơ thể của nàng.

Bạch Mộc yêu kiều rên rỉ khe khẽ, hai chân kẹp chặt lấy eo hấn, người con gái cắn chặt môi dưới, khuôn mặt đỏ ửng hết cả lên.

“Dừng ... Dừng lại một lát.”

Người đàn ông nhướng mắt, ngón tay vẫn xâm nhập đều đặn.

“Có thể ... A ... Không ngâm không ... Khó chịu ...” Nàng thở hổn hển nói đứt quãng.

Hắn buông tay ra, Bạch Mộc nhanh chóng leo ra khỏi bồn tắm, nàng lấy tay che ngực mình lại, ngại ngùng đứng sát vào tường.

Luis cũng đi ra khỏi bồn tắm, mái tóc của hắn ướt nhẹp dính vào bên mặt, dòng nước chảy xuống lướt qua đường cơ bụng trập trùng chảy vào khu rừng rậm dưới háng kia, hàng họ cường tráng ẩn trong đám rừng ấy đang dựng đứng chĩa vào phía nàng.

Bạch Mộc đột nhiên hối hận về hành động tối hôm qua của mình.

Người đàn ông tiến đến gần hơn, ngón tay gạt đi phần tóc mai ở bên mặt nàng, hắn để dương v*т thô to cương cứng của mình đè vào bụng nhỏ của nàng, trầm giọng nói khẽ: “Vẫn chưa rửa sạch.”

Bạch Mộc run run, bấy giờ nàng mới nhận ra mình thấp hơn hắn một cái đầu.

Nàng không thấp, nàng cao 1m69 lặn, so với mấy cô gái cùng trang lứa thì đây cũng được coi là cao ráo rồi, nhưng người trước mặt này hình như cao khoảng 1m9 thì phải, sự chênh lệch về chiều cao buộc Bạch Mộc phải ngước mặt nhìn lên.

Né khỏi ngón tay đang muốn tiếp tục vuốt ve cơ thể mình, Bạch Mộc lùi lại kéo ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người.

“Em có thể ... Tự rửa.”

Người đàn ông lại bước đến gần.

Bụng dưới của người con gái căng lên, dần bắt đầu không nhìn được nữa, nàng hơi cao giọng lên: “Em tự làm được!” Nói xong chợt cảm thấy hành động này của mình hơi xúc phạm nên lại hạ giọng bổ sung thêm, “Thật đó...”

Đôi bàn tay của nàng bị người nọ bắt lấy không chế cố định ở sau lưng, người đàn ông nắm lấy cổ tay của nàng đẩy nàng vào tường, dựa sát vào đặt một nụ hôn lên cái gáy của nàng.

Luis men theo căn cổ thon dài hôn dần lên phía trên, hân há mồm ngậm lấy vành tay trắng nõn mượt mà của nàng, khe khẽ dò hỏi: “Tại sao? Em không thoải mái ư?”

Giọng điệu của hắn đượm vẻ tủi thân là thế, nhưng hành động của hắn lại hoàn toàn ngược lại với giọng điệu đó, lòng thì tủi thân nhưng tay lại xông vào giữa hai chân nàng kịch liệt xoa nắn vuốt ve hạt châu đang đỏ tươi kia.

Cơn sung sướng ngập trời ào đến.

Móng tay của Bạch Mộc bám chặt vào cánh tay của hắn, để lại trên đó một vài vết máu.

Ngón tay ấy xoa chầm chậm vỗ về, dính chặt vào giữa hai chân nàng tác quái.

Cuối cùng người con gái không kìm được nữa mà hét lên, kẹp lấy bàn tay của hắn phun ra một dòng nước.

Một dòng nước lớn chảy ra rửa sạch lòng bàn tay của hắn, người đàn ông hơi sửng sốt.

Sau khi bình ổn lại, Bạch Mộc bám chặt vào vai hắn áp trán của mình vào ngực hắn, sự xấu hổ khiến đôi má của nàng đỏ lựng cả

lên, nàng cắn chặt môi dưới, khóe mắt tràn ra một ít nước mắt.

Thể xác lẫn tinh thần đều bị kích thích, cuối cùng nàng không chịu nổi nữa ngất đi trong vòng tay của hắn.

Tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm vang lên hồi lâu, đến lúc hắn ôm người ra ngoài thì trong phòng đã có thêm hai bộ quần áo và một hộp thuốc mỡ rồi.

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, ga giường cũng được thay mới.

Luis đặt người trong lòng lên giường, cầm thuốc mỡ lên lấy tay quẹt một ít.

Đám lông bên dưới của nàng rất thưa thớt, âm hộ nhỏ bị chơi dữ dội đến đỏ ửng cả lên, cánh hoa sưng tấy đến là đáng thương.

Ngón tay vừa đút vào trong lỗ hoa là đã bị tầng tầng lớp lớp mảnh thịt mềm quăn quít lấy, quăn quýt không rời khiến hắn khó lòng mà xâm nhập vào sâu hơn nữa, vừa rút ra là đã bị nó mút chặt lại, tựa như đang lưu luyến không muốn hắn rời đi.

dương v*t thô to vừa mới xìu xuống chưa bao lâu mà hiện tại đã dần cứng lên, tốc độ nhanh đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Hắn chống lại ham muốn đang sôi trào trong người, tiếp tục thoa thuốc mỡ vào khắp nơi trong lỗ hoa.

Xong xuôi lấy khăn giấy lau ngón tay của mình, người đàn ông khép hai chân của nàng lại dùng thứ thô lớn của mình chen vào cặp đùi non ấy cọ xát liên hồi.

Quy đầu tiết ra tinh dịch nhỏ xuống dính ướt hết đùi của người con gái, điều này càng làm cho động tác của hắn thêm trơn tru hơn.

dương v* t thô to cạ vào âm hộ nhỏ, Bạch Mộc đang ngủ bỗng hơi nhú mào lại, trong miệng phát ra vài tiếng rên rĩ mê người.

Động tác di chuyển của hắn càng lúc càng nhanh, gương mặt dựa vào bắp chân của nàng khẽ hôn xuống, vẻ lười biếng ban đầu của người đàn ông tan dần đi thay thế cho cơn dục vọng mãnh liệt, ánh mắt của hắn ngập tràn ham muốn khóa chặt vào khuôn mặt ửng đỏ của Bạch Mộc, ngay lúc bắn ra cũng đồng thời để lại dấu răng chói lóa của mình trên bắp chân của nàng.

Một vài dòng tinh dịch trắng đục bắn lên ngực nàng, trên miệng của nàng cũng bị dính một ít, ánh mắt của hắn tối sầm lại, vươn tay ra chà hết vào đôi môi của nàng.

Chương 5: Hôn môi

Ánh mặt trời ở cuối chân trời dần biến mất, bóng tối thay thế bao trùm cả bầu trời.

Ngón tay ở bên mép giường khẽ run lên, đầu Bạch Mộc chóng váng vô cùng, khắp cả người toàn là dấu răng của người kia, hằn để lại trên người nàng vô số dấu vết, nhưng dấu tay ở trên eo và trên bắp đùi trắng nõn là rõ rệt nhất.

Hiện tại chỉ còn có mình Bạch Mộc ở trong phòng, bữa trưa trên bàn đã nguội từ lâu, nàng cắt một miếng thịt bò cho vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Vì thịt bò đã lạnh nên phải nhai hồi lâu mới nuốt xuống được, người con gái xoa xoa quai hàm leo lên giường, đực người ra chờ người ta mang mâm cơm chiều nóng hổi đến.

Đương lúc căn phòng hoàn toàn chìm vào bóng đêm thì lúc này gã chấp sự kia mới lấy chìa khóa mở cửa ra bưng mâm đồ ăn đi vào.

Tấm rèm che gần hết ánh sáng bên ngoài, Bạch Mộc chỉ thấy được một phạm vi nhỏ trong một khoảng nhất định mà thôi.

Đột nhiên chân đèn trên đầu giường của nàng được thắp sáng lên, nến trên bàn ăn cũng được thắp sáng theo, mùi thơm của bát canh nóng hổi bay đến đầu giường.

Sau khi cánh cửa vang lên một tiếng cạch khẽ, lúc này Bạch Mộc mới bò dậy khỏi giường, nàng đỡ cái eo đau nhức của mình đi lại

uống một hớp canh nóng.

Dạo này tần suất Luis xuất hiện rất thường xuyên, hầu như ngày nào Bạch Mộc cũng nhìn thấy hắn. Dường như sự ngoan ngoãn của nàng đã thành công chiếm được sự yêu mến của hắn rồi thì phải, giờ đây nàng đã trở thành một con búp bê đa năng, vừa có thể làm đồ ăn vừa có thể làm ấm giường khiến hắn yêu thích chẳng nổi buông tay.

Ánh nến trên bàn chập chờn loe lét, người con gái tắm rửa xong nằm trên giường lấy quyển sách ra lật tới lật lui xem lịch sử của thế giới này.

Giống như một số câu chuyện thần thoại Bắc Âu mà nàng đã từng đọc qua, toàn bộ ghi chú trong cuốn sách này đều rất kỳ diệu, từ sự ra đời của các vị thần cách đây hàng nghìn năm, cho đến sự trỗi dậy của nhiều chủng tộc khác nhau.

Nó ghi lại những thế giới quan phức tạp khiến cho Bạch Mộc không có cách nào tiêu hóa trong một thời gian ngắn được.

Nàng quay đầu lại thổi tắt ngọn nến trên đầu giường, chầm chậm nhắm mắt lại.

Trong cơn mơ nàng cảm thấy có ai đó đang xoa xoa vành tai của mình, có ngón tay của ai đó đang lưu luyến dừng trên đôi môi của nàng. Có hơi ngứa, Bạch Mộc bất giác há miệng cắn mạnh vào ngón tay đang quấy rầy giấc ngủ của nàng kia.

Người đàn ông khựng lại, ngón tay chọc vào miệng nàng thăm dò.

“Đừng ...” Bạch Mộc kêu lên một tiếng, mở mắt ra.

Nàng bị người nọ nâng hông ôm lên bỗng kiểu bế em bé.

Người con gái giật mình, cảm giác mất trọng lượng này khiến tay

phản ứng nhanh hơn não, chờ lúc nàng phản ứng lại thì đã thấy mình vòng tay qua ôm lấy cổ hăn mất rồi.

Rèm cửa được điều khiển bởi một luồng không khí, ánh nắng mặt trời len qua khe hở chiếu vào bên trong.

Hăn có khi nào đến vào ban ngày đâu, Bạch Mộc kinh ngạc một hồi, nhìn hăn mở cửa bước ra khỏi phòng.

“Đi đâu thế?”

Vài con dơi đen thui bay ra khỏi cái bóng của hăn, chúng nó vỗ cánh vây quanh hai người họ.

Đợi đến lúc Bạch Mộc mở mắt ra lần nữa thì hoàn cảnh xung quanh đã khác rồi, tất cả đồ đạc quen thuộc đã không thấy đâu.

Bốn phương tám hướng là những tủ sách chất đầy sách, dưới tủ sách là đồng sách chất đồng chồng chất chưa được bỏ lên kệ, gần cửa sổ có một cái bàn, trên bàn là mớ thư lộn xộn.

Bạch Mộc nhìn thấy Aumont – người đang phân loại lại đồng sách đang vương vãi khắp nơi, quét sạch bụi rồi đặt chúng trở lại chỗ cũ.

“Cuối cùng ngài cũng về rồi, trên bàn có những bức thư và thiệp mời...” Vừa nói gã vừa sờ mũi, hơi nhíu mày: “Hy vọng ngài mau xử lý chúng, hoàn thành càng sớm càng tốt.”

Nâng mông nàng lên, người đàn ông đặt nàng ngồi vào lòng mình, còn mình thì lật xem mấy lá thư trên bàn.

Là một con người biết rõ vị trí của bản thân, Bạch Mộc quay đầu sang chỗ khác để tránh nhìn vào mấy tài liệu mật có khả năng khiến nàng rơi đầu này.

Nhưng nằm trong lòng hăn thật sự rất chán, Bạch Mộc lén lút liếc

nhìn bức thư đang bị hắt kẹp giữa hai ngón tay.

Đây là một bức thư mang một mùi hương hoa thoang thoang, cuối trang thư màu vàng còn có cả một dấu ấn son đỏ thắm bắt mắt.

Hắn nhìn lướt qua nó rồi ném đại nó sang một bên cầm lấy một lá thư khác, lá thư này rõ ràng đã được gửi từ vài năm trước rồi, cả lá thư và giấy viết thư đều đã ngả sang màu vàng.

Nhiệt độ trong phòng này thấp hơn nơi ở của nàng rất nhiều, chiếc váy ngủ mỏng manh chẳng thể giữ ấm được, mà người nàng đang dựa vào cũng giống y như cục băng vậy, lạnh lẽo quá đỗi khiến nàng không chịu nổi mà co co ngón chân lại.

Người con gái cứng ngắc ngồi vào lòng hắn như thế, hồi sau không kìm được mà hắt xì một cái. Nàng dụi dụi mũi, bỗng thấy hai người kia đang đổ dồn ánh mắt vào mình.

“Hơi lạnh...”

Nàng rụt cổ nói nhỏ.

Thế là ngay sau đó nàng được người ta đưa cho một tấm chăn và một ly sữa bò ấm nóng, Bạch Mộc dựa vào lòng hắn hớp một ngụm nhỏ, lông tơ quanh miệng bị sữa bò thấm ướt đầm một mảng.

Luis hơi cup mắt xuống, đầu ngón tay đang cầm phong thư khẽ vân vê. Rất nhanh sau đó người con gái đã cảm giác được thứ dị thường dưới móng mình đang dần cương cứng thức dậy.

Bạch Mộc nháy mắt cứng đờ cả người ngồi im chẳng dám nhúc nhích, nàng bưng sữa bò nhìn hắn nhặt một phong thư có dán hình con dơi màu đen lên.

Người đàn ông cầm nó trong tay hồi lâu mới mở ra, nhưng sau đó hắn cầm phong thư này đến bên ngọn nến, bình tĩnh nhìn ngọn lửa từng chút từng chút nuốt chửng phong thư này.

Bạch Mộc chỉ nhìn được sơ sơ nội dung bên trong, tóm tắt là người gửi thư đang bị thương nặng, muốn hắn bảo vệ.

Ngẩng đầu lên thì thấy mặt Luis chẳng có biểu cảm gì, ngón tay kia vẫn linh hoạt mở những lá thư tiếp theo.

Như nghĩ đến cái gì đó, hắn bỗng buông cánh tay ra nói với nàng: “Em có thể đọc tất cả sách ở đây.”

Hai mắt Bạch Mộc sáng lên, nàng nháy khỏi đôi mắt lon ton chạy quanh phòng vài vòng.

Nàng cầm cuốn tiểu thuyết vừa chọn được đứng bên cạnh hắn ngó người ra.

Phòng tuy rộng nhưng ngoài tủ sách ra thì chỉ có mỗi cái ghế dựa kia là có thể ngồi được thôi.

Nhưng mà ông chủ của nàng đã ngồi trên đó rồi, thế nên hiện tại trong phòng này chỉ còn lại một chỗ ngồi duy nhất thôi...

Ánh mắt của nàng chậm chậm đáp xuống đôi mắt người đàn ông, lớp vải màu đen quấn quanh cặp mắt rắn chắc mượt mà, nơi dưới bụng đang có một cục u đang phồng lên.

Bạch Mộc đỏ mặt, xoay người chuẩn bị ngồi xuống dựa vào tủ sách.

Nhưng vừa chuẩn bị hành động thì đã bị ngăn lại.

“Em lại muốn đi đâu?”

Thế là nàng lại ngồi xuống đôi mắt Luis, người đàn ông nhìn vào cuốn

sách nàng đang ôm trong ngực, nường mày: “Em thích đọc thể loại này à?”

Bạch Mộc gật đầu, cuốn sách này tên là “Cuộc Phiêu Lưu Kỳ Bí Trong Khu Rừng Ma Quái”, theo tóm tắt thì đây là một câu chuyện kể về một người phụ nữ lạc vào một khu rừng ma thuật và gặp được yêu tinh, thú nhân, Long tộc và một số sinh vật kỳ diệu khác...

Bạch Mộc rất thích thể loại tiểu thuyết kỳ ảo này, nàng lật hai trang sau đó trả lời: “Rất thích ạ.”

Nhưng lật được vài trang thì nàng lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không ổn, phong cách minh họa tinh xảo đột ngột thay đổi, thay thế bằng cảnh tinh linh thoả mái đè nặng lên người người phụ nữ, nơi ế ấp của người phụ nữ còn bị một cây gậy khổng lồ cắm ngập vào.

Người phụ nữ cong eo, nhìn vào là biết đang hòa theo động tác cầm rút ấy.

Mà trong sách cũng có dòng chữ miêu tả y như vậy: “Nàng vô cùng tận hưởng giây phút được thứ ấy đâm vào, dương v*t khổng lồ lấp đầy nàng thúc đến tận nơi sâu nhất, nàng uốn éo hết như một con chó đang động dục, liên tục cong eo hòa theo...”

Bạch Mộc “cộp” một tiếng đóng sách lại, một bên mặt đã ứng hồng cả lên.

“Sao thế?” Luis hôn lên vành tai của nàng, dễ dàng giật lấy cuốn sách mà nàng đang nắm chặt trên đùi.

Hắn lướt đại qua vài trang nhưng vừa hay lướt trúng một đoạn minh họa tuyệt đẹp lộng lẫy nhất, trang này đang vẽ cảnh người phụ nữ quỳ bò xuống ngậm lấy cây gậy của thú nhân từ phía sau, đây là tư thế doggy điển hình.

Mặt Bạch Mộc càng ngày càng đỏ, nàng luống cuống giật lại, lắp bắp

giải thích: “Em không biết, em thật sự không biết loại sách này.”

Hành động của nàng nhanh chóng bị khống chế, cuốn sách bị ném sang một bên, người đàn ông dựa sát vào tai nàng thủ thỉ: “Em không cần đọc loại sách này làm gì, nó không giúp em khuây khỏa được đâu.”

Người con gái hết đường chối cãi, dứt khoát vùi đầu vào trong chăn.

Cơn buồn ngủ chợt ập đến, đợi đến lúc nàng mơ mơ màng màng tỉnh giấc thì đã thấy mình nằm trong lòng hắn rồi, đầu thì dựa vào ngực hắn bị hắn ôm trọn vào lòng.

Bả vai của nàng ướt đầm nước, là người đàn ông đang vùi mặt vào liếm nhẹ lên những dấu vết đã phai mờ mà hắn đã để lại trước đó.

Hắn chậm chạp chưa chịu cắn xuống mà cứ liếm hôn nàng như thế, như đang khiêu khích nàng vậy.

Rèm cửa phía sau đã được kéo ra hơn một nửa, ánh trắng sáng rọi qua ô cửa sổ chiếu xuống mặt đất.

Nụ hôn lạnh giá rơi xuống chiếc gáy của nàng, có vài lần hắn suýt không khống chế được cắn mạnh xuống.

Hắn duy trì tư thế này một hồi lâu, Bạch Mộc nhìn thấy bóng dơi đang dần hiện ra.

Bạch Mộc không muốn quay lại, nàng vội đề vai hắn, trong giọng nói chứa đựng sự nài nỉ: “Mình không về được không ạ, em muốn đi...”

Người đàn ông chậm chạp không trả lời, ngay lúc nàng cho rằng không có kết quả thì bỗng Luis cắn cắn bả vai nàng trả lời, “Được.”

Nhưng người đàn ông không có ý định buông tay, con dơi vẫn vỗ cánh như cũ, hình ảnh phe phẩy tựa như có hai người đang lao đến

vậy.

Con dơi vừa tản ra cũng là lúc xung quanh lại thay đổi thành một cảnh tượng khác, đây là một căn phòng giống với phòng của nàng, nhưng nó lớn hơn phòng của nàng nhiều, có cả sân thượng nữa.

Căn phòng này chắc là rất cao, từ sân thượng trông ra có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh vật bên ngoài hàng rào.

Nàng nhìn Luis lấy ra một chiếc áo choàng dài.

Áo choàng có màu đen tuyền, bên trên có các họa tiết cổ quái kỳ lạ, đường viền cổ áo được may bằng lông của động vật, sờ vào tạo cảm giác rất dễ chịu.

Chỉ là đây là áo của nam nên kích thước khá lớn, Bạch Mộc mặc không vừa người, áo rộng và dài đến mức phết dài trên mặt đất.

Cả người nàng bị bao bọc trong đó, hơn nữa còn bị một mùi hương quen thuộc vây quanh, mùi hương kia khiến nàng cảm thấy yên tâm đến kì lạ, hai má không kìm được cọ cọ vào cổ áo lông.

Hắn cũng gọi người lấy một đôi boots cỡ dành cho nữ, đế giày rất mềm, mang vào thoải mái cực.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi lúc này Luis mới hài lòng gật đầu, hắn chìa tay về phía nàng.

“Đi nào.”

Hai người tay trong tay đi dạo trong lầu đài, vì là ban đêm nên những tấm rèm được người hầu kéo ra hết, ánh trăng trên cao chiếu vào lầu đài mạ lên một vầng hào quang màu bạc xinh đẹp vô cùng.

Nhưng cũng có những nơi mà ánh trăng và ánh nến không thể chiếu tới, nơi đó âm u cực kỳ, hầu như không lấy một tia ánh sáng.

Sau khi đi qua mấy dãy hành lang nối liền nhau, Bạch Mộc nhìn thấy một cánh cửa quen thuộc.

Nàng vẫn chưa muốn quay về.

Người con gái đứng im tại chỗ, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Em có thể ra ngoài đi dạo một lát không ạ?”

Con dơi đang treo ngược trên cành cây ngoài vườn, để lộ ra một đôi mắt đỏ sẫm.

Nàng nháy mắt nhớ lại cảnh Daisy bị chúng nó xé xác chảy máu đầm đìa vào mười ngày trước.

Bạch Mộc nhích lại gần hắn, nàng đột nhiên nhớ đến đứa trẻ mà nàng nhìn thấy trong làng.

Nàng suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Đứa trẻ ngày đó là con của chàng à?”

Hắn cúi đầu nhìn nàng xòe tay trái ra khoa tay múa chân miêu tả.

“Cao thế này, mắt hồng hồng, màu tóc giống như chàng vậy.”

Luis ngẫm nghĩ, hỏi lại: “Em thích nó sao?”

Làm sao mà nàng thích được, nhưng vào lúc nàng đang chìm vào suy tư thì người đàn ông cao lớn bên cạnh đã biến về hình dáng cậu bé chỉ cao ngang ngực nàng rồi.

Bàn tay của cả hai vẫn đang nắm lấy nhau, nét mặt của hắn dịu đi rất nhiều, thay thế bằng vẻ non nớt đúng tuổi của hình dáng hiện

tại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, bộ dáng bây giờ này trông rất ngoan ngoãn vâng lời.

Cảnh tượng bị cắn ngày hôm đó hiện lên rõ mồn một trong đầu, lông mi của Bạch Mộc khẽ run lên, bàn tay đang nắm lấy tay hắn buông lỏng ra.

Giây tiếp theo có một sức lực mạnh mẽ hơn ban nãy nắm lấy tay nàng, lực tay ngầm bộc lộ không cho phép phản kháng tiếp tục dẫn nàng đi về phía trước.

Xuyên qua những bụi cây phủ đầy tuyết đi đến tận nơi sâu nhất trong khu vườn.

Người bên cạnh bỗng dừng lại.

Nàng nhìn thấy Luis trong phiên bản thu nhỏ đang tay về phía nàng.

Bạch Mộc không muốn hiểu, nhưng nàng không dám không hiểu.

Nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy hắn.

Nàng muốn ôm hắn lên nhưng không được, nhìn hắn nhỏ như thế nhưng lại nặng dã man, sau cùng nàng phải gắng sức lắm mới ôm lên nổi.

Chiếc áo choàng to rộng vừa đủ che lấy hai người, Luis đặt hai tay lên vai nàng, dựa vào cọ cọ mặt mình vào mặt của nàng.

Nhưng mà phải nói da của mấy đứa bé trơn mềm ghê ấy, giống như quả trứng vừa mới bóc ra vậy.

Nhưng hắn cọ hai cái xong là bắt đầu không thành thật, vừa mở miệng ra là đã cắn một cái vào mặt nàng.

Cắn xong lại chuyển sang chỗ khác, Bạch Mộc vừa thở nhẹ ra là hắn

đã chen lưỡi vào bên trong quần lấy cái lưỡi nhỏ của nàng.

Dù đang trong hình hài một đứa trẻ nhưng hắn vẫn dễ dàng tóm lấy người đang chuẩn bị chạy trốn là nàng kia.

Hắn giữ cái gáy của nàng, đầu lưỡi len vào làm loạn khắp nơi.

Bạch Mộc chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hôn môi với một đứa trẻ trông như mười tuổi này, mặc dù nàng biết thực tế người trước mặt này đã sống hơn mấy trăm năm rồi.

Nàng muốn lùi về sau nhưng mấy lần như thế đều bị hắn cắn lấy cánh môi bắt hôn nhau tiếp, mãi đến lúc nàng sắp hụt hơi đến nơi thì lúc này hắn mới chịu buông ra.

Nàng thở hổn hển, người trước mặt bày ra vẻ mặt vô tội, ngón tay cái vươn đến lau chất lỏng trong suốt nơi khóe miệng nàng.

Dù đã biết rõ thân phận của hắn rồi nhưng tận đáy lòng nàng vẫn sinh ra cảm thấy tội lỗi vì đã làm nhục bé nhi đồng này.

Thế nên ngay lúc hắn đưa gương mặt non nớt đến gần là Bạch Mộc đã không chút do dự quay đầu đi.

Luis hôn một cái lên mặt nàng, hắn chớp chớp mắt, dùng chất giọng mềm mại của trẻ em hỏi, "Sao thế?"

Chương 6: Bị cậu trai trẻ đè xuống ghế dĩa dĩa (H)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vẻ ngoài của hắn quá lừa tình, điều này làm cho Bạch Mộc cứ cảm thấy mình giống như tên tội phạm đang cưỡng hôn đứa trẻ vị thành niên vậy.

“Có thể...Đừng biến thành thế này không...” Bạch Mộc lí nhí nói.

Khóe mắt lướt qua, nàng nhìn thấy vẻ mặt của cậu bé này hơi cứng lại, hắn hơi nghi ngờ xen lẫn ấm ức hỏi nàng: “Em không thích ư?”

Quay đầu lại lần nữa, người bên cạnh lại thay đổi hình dáng tiếp.

Đường nét này nở hơn lúc nãy một chút, chiều cao cả hai xấp xỉ nhau, dáng người nhìn thì có vẻ hơi gầy nhưng cánh tay nàng đang nắm này đây lại rất có cơ bắp, sờ vào cảm thấy rất mạnh mẽ rắn chắc.

Vì chiều cao của bản thân nên hắn hơi hạ trán xuống để ngang bằng với tầm nhìn của nàng.

Môi chạm vào khóe miệng của nàng cọ cọ, Luis vòng tay qua ôm lấy eo nàng, mở miệng hỏi bằng chất giọng độc nhất của cậu trai trẻ, “Thế này thì sao?”

Hô hấp của người con gái thoáng khựng lại, hai má của nàng đỏ

lượng hết lên, đôi môi lúc đóng lúc mở chẳng thốt nên lời.

Chàng thiếu niên nhếch khóe môi ngậm lấy môi nàng.

Chiếc áo choàng bị ném đại xuống mặt đất, váy ngủ bị vén cao lên khoe ra bầu vú trắng nõn mềm mại, nụ hồng anh bị người ta vạch ra run rẩy đứng thẳng trong không khí.

Bạch Mộc bị người nọ đặt lên trên bàn, sự đụng chạm lạnh lẽo khiến nàng nhúu mày lại, hai chân bị hấn mở rộng ra, người đàn ông mạnh mẽ đè lên kê thứ cứng ngắc của mình cạ vào nơi e ấp của nàng bắt nạt cọ xát.

Chàng trai ngậm lấy nụ hoa trên ngực nàng liếm liếm cắn cắn, từng trợn tê dại dấy lên kích thích đến lỗ hoa dưới thân, Bạch Mộc kẹp lấy eo hấn phun ra một dòng nước xuân kích tình.

Dưới thân bị quy đầu chọc mạnh, dương v*t cách một lớp quần hung hăng nghiền nát vào lỗ hoa của nàng, nước xuân chảy đầm đìa xuống thấm ướt hết đũng quần của hấn.

Chàng ta thò tay xuống vuốt ve âm hộ của nàng, ngón tay thon dài cọ xát bên ngoài khe hoa rồi bất chợt tiến nhanh vào trong.

“A ...” Khoái cảm khi bị xâm nhập vào khiến nàng không chịu nổi rên lên một tiếng, thịt non trong lỗ hoa siết chặt lại, tham lam cắn chặt lấy ngón tay của hấn hết như cái miệng nhỏ đang ngấu nghiền đồ ăn ngon.

“Thèm đến thế ư?” Hấn trở tay xoa xoa bầu vú đang bị ngó lơ kia, ngậm lấy nụ hồng anh đỏ ửng mơ hồ hỏi khẽ.

Ngón tay hơi rút ra ngoài, rồi lại đột nhiên đẩy vào chỗ sâu nhất.

Lỗ hoa của nàng chợt co rút mạnh, một luồng hơi nóng ào ạt len lỏi ra ngoài kẽ tay thoát ra khỏi con đường hầm.

Người con gái ngâm nga khe khẽ, nàng nâng cái người đang vùi vào ngực trái của mình liếm cắn kia lên, Bạch Mộc bấu môi, trong mắt chứa đầy sự bất mãn, nàng ưỡn ngực phải của mình lên kê vào miệng hắn.

“Sao có thể... Không công bằng như thế... Ớ á!” Chưa kịp nói hết câu thì chàng trai này đã há miệng cắn mạnh vào nụ hồng anh mất rồi, hắn đây nghiêng lấy nụ hoa như đang trừng phạt vậy.

Sau khi trải qua những lần làm tình trước đó thì dường như cơ thể càng trở nên nhạy cảm hơn thì phải, mỗi một lần đụng chạm đều khiến nàng run lên không thôi, nàng kẹp chặt lấy eo của hắn dí sát nơi thâm kín của mình vào chỗ cứng nhắc kia thờ dốc cọ xát không ngừng.

Nhưng vì sự cản trở của lớp vải nên nàng chẳng thể nào ăn được thứ thô to cương cứng ấy.

Bạch Mộc uất ức cực kỳ, người đàn ông trên người chỉ biết vùi đầu liếm cắn, thậm chí ngón tay kia cũng chỉ cọ xát bên ngoài chứ chẳng chịu vào trong.

Không có ngón tay an ủi nên chỗ sâu thẳm bên trong kia càng ngày càng trống rỗng khó chịu, không còn cách nào khác, nàng chỉ đành tự mình vươn tay cởi quần của hắn ra.

dương v*t thô to thoát khỏi rào cản đập mạnh vào mu bàn tay của nàng.

Bạch Mộc đan hai tay vào nhau cầm lấy hàng họ cương cứng sục lên sục xuống, dù chỉ vừa sờ vào thứ bụi chẳng này thôi nhưng nó cũng đủ để nàng run lấy bấy ứa nước ra ồ ạt rồi.

Mặc dù đang ở trong hình hài một chàng trai nhưng thứ đó của hắn vẫn to bụi như cũ, dương v*t bị nàng cầm trong tay chơi đùa, đỉnh

đầu bị kích thích chảy ra dòng chất lỏng trong suốt tanh nồng.

Nàng nắm lấy dương v*t ấy để nó kê vào khe bím của mình, sau đó vận eo nóng lòng muốn nuốt lấy nó.

Như thế cố ý đối đầu với nàng, quy đầu kia chỉ vừa tiến vào một chút là đã quay lưng rút ra ngoài.

“Đừng ... Đừng đi mà...” Người con gái nức nở van xin.

Nhưng cậu trai này lại nhất quyết không chịu vào, hãnh nhả ra câu “Xem biểu hiện của em” rồi xoay người ngồi xuống mép giường.

Bạch Mộc chỉ đành nháy khỏi bàn giẫm lên tấm thảm nhào tới đùi hắn.

dương v*t dựng đứng hiên ngang, người con gái nuốt nước miếng dùng cả hai tay ôm lấy nó, nhìn hắn bằng ánh mắt nài nỉ.

Một dải lụa đỏ bay ra khỏi ngăn kéo, đầu ngón tay của chàng trai khẽ run lên, dải lụa tức khắc trói chặt tay nàng lại, buộc cổ tay của nàng ra sau lưng rồi buộc tiếp cặp đùi của nàng vào nhau.

[Click để xem ảnh](#)

Dải lụa đỏ siết chặt tạo nên vài vết lõm trên cặp đùi của người con gái, mặt hắn tối sầm lại, cầm lấy dương v*t sục liên hồi.

Hắn nắm hàng họ của mình vỗ một cái vào góc mặt của nàng, sự va chạm nhẹ phát ra tiếng “bốp” như tiếng hai bàn tay đập vào nhau, quy đầu dương v*t vòng trở xuống chạm vào nụ hoa đỏ trên ngực

nàng, cọ xát bôi tinh dịch vào nụ hồng anh ấy làm cho sắc đỏ trên đó càng thêm long lanh hơn.

“Hừ a ...” Người con gái nằm giữa hai chân của hắn há miệng rên rỉ không ngừng.

dương v*t thô to gấn trong gang tấc, nàng vươn cái lưỡi hồng hào của mình ra thử liếm vào lỗ sáo nhỏ nhỏ ấy.

Hô hấp của cậu trai dần nặng nề hơn, hắn vuốt ve đầu của nàng, con ngươi thấp thoáng hiện lên màu đỏ thẫm.

Nàng vẫn chăm chú liếm lỗ sáo nhỏ ấy, sau khi nhận ra nó không có mùi vị gì thì lúc này mới mở miệng ra ngậm hết quy đầu vào trong.

“Hừ ... Đừng dùng răng.”

Bạch Mộc cẩn thận thè lưỡi liếm quanh thân cán, dương v*t khá dài nên dù nuốt đến tận cổ họng thì vẫn còn một nửa lộ ở bên ngoài.

Người con gái chăm chăm liếm mút, ở nơi nàng không nhìn thấy, căn cổ của hắn đã nổi đầy gân xanh, trong mắt của hắn ngập tràn dục vọng, hắn bỗng dè đầu Bạch Mộc lại thọc thọc vài cái vào miệng nàng.

Cuối cùng cũng nghe hắn thở hắt ra một hơi: “Ư...”

Bàn tay đang giữ cái gáy của nàng hơi buông lỏng ra, người con gái lật đật nhổ thứ trong miệng ra ngoài, vuốt cổ họng nhẹ hai tiếng.

Sức lực lúc này quá ghê người, nó thọc đến tận chỗ sâu nhất trong cổ họng của nàng, một thoáng đó Bạch Mộc thậm chí còn tưởng rằng mình sắp bị nó đâm thủng cổ họng rồi chứ.

Chàng thiếu niên bợ mong nàng lên nhắc cả người nàng lên khỏi mặt đất, để nàng quỳ gối trên người mình, hắn kê dương v*t cứng

ngắc của mình vào nơi e ấp của nàng chọc chọc.

“Muốn thì tự mình làm đi.”

Nước xuân men theo bắp đùi chảy xuôi xuống dưới, dương v*t kê vào khe hoa, quy đầu từng chút từng chút mở ra khe nhỏ, sự mát lạnh kích thích khiến nàng không kìm được co rút khe nhỏ cắn chặt lấy quy đầu đang hưng phấn kia.

Luis cũng hơi nhúu mày chống lại cơn dục vọng muốn bắn ra của mình.

Cơ thể của nàng hạ xuống, cực kỳ chậm rãi nuốt thứ ấy vào trong.

Cậu thiếu niên nhéo eo nàng một cái, đột nhiên ấn mạnh xuống.

dương v*t thọc thẳng vào chỗ sâu nhất, tiếng rên rỉ của Bạch Mộc tản ra ngoài không khí, tựa như con cá đang mắc cạn nằm trong lòng hãn thở hổn hển.

Hơi nóng nóng bỏng cùng với tiếng thở dốc yêu kiều phả vào bên tai, hạ bộ của Luis lại cương cứng hơn, không đợi nàng làm quen mà đã bắt đầu điên cuồng đẩy đưa liên hồi.

Tiếng rên rỉ vang lên đứt quãng, nàng bị chơi đến nói không tròn câu, chỉ biết lắc đầu thỏ thẻ cầu xin bên tai hãn: “Chậm lại ... Đừng á ... Ừ ừ ... Chàng chậm lại một chút.... Xin chàng ...”

Hãn ôm lấy lưng nàng dập liên hồi, sau mười mấy lần giã cuối cùng Bạch Mộc không chịu được nữa run rẩy lên cao trào.

Thứ đồ trong cơ thể vẫn cương cứng như cũ, hãn cố tình thả chậm tốc độ lại, chôn quy đầu ở bên trong thông thả đẩy đưa, ngay lúc nàng thả lỏng thở hổn hển thì bất ngờ hung tợn đẩy mạnh cả cây vào chỗ sâu nhất nghiền nát.

Người con gái thét chói tai giãy giụa nhưng lại bị hắn tóm lấy hông không chế chặt chẽ, nàng bị bắt phải chịu đựng một đợt đưa đẩy liên hồi khác.

Dải lụa trên tay đã được tháo ra, nhưng hắn cũng không bỏ qua hoàn toàn mà lại tiếp tục lấy nó quấn chặt xung quanh ngực nàng, quấn lấy bầu ngực nõn nà ấy, bầu ngực mềm mịn trắng nõn như tuyết bị dải lụa đỏ thít chặt vào nhau, ngay cả núm hồng anh ửng đỏ trên ngực cũng bị quấn lấy.

Âm hộ nhỏ của nàng vẫn đang ăn vào nhả ra dương v*t to lớn, khoái cảm quá đổi mãnh liệt khiến cho nàng không chịu nổi chảy nước mắt lị ti.

Hắn dang rộng hai chân người đang quỳ giữa háng mình ra vác hai chân ấy lên khuỷu tay của mình, Luis cứ như thế vừa dập vừa đi đến cạnh giường.

Mỗi lần đi một bước là thứ bên trong cơ thể lại tiến vào sâu hơn, quy đầu dương v*t hết lần này hết lần khác cọ mạnh vào vách tường bên trong.

Khoái cảm lần lượt ồ ạt đến, eo của Bạch Mộc mềm nhũn cả ra, chẳng có chút sức để tránh sang chỗ khác.

Cơ thể đột nhiên ngã xuống, rơi xuống chiếc giường êm ái.

Chàng thiếu niên nâng hông nàng lên, để nơi thâm kín riêng tư của nàng treo ở mép giường.

Bạch Mộc có thể nhìn thấy rõ thứ cương cứng thô to kia đang xâm nhập vào cơ thể của mình như thế nào.

Hắn bất chợt đập mạnh xuống, giã đến mức nàng nói không tròn câu, Bạch Mộc hoảng sợ nắm chặt lấy cánh tay của hắn hồng tìm cảm giác an toàn.

Móng tay đâm vào da thịt, cơn đau nhói khiến hắn ngày càng hăng hái hơn, phần eo bắt đầu không theo quy luật mà đưa đẩy liên hồi trong cơ thể của nàng.

Bộ ngực căng tròn vì tốc độ đưa đẩy của hắn mà không ngừng gợn sóng bấp bênh, tựa như con thỏ trắng đang nhảy nhót giữa cánh rừng, trên dưới cùng đong đưa, dải lụa đang buộc trên ngực chéo sang hướng khác phoir ra nụ hồng anh yêu kiều.

Nước xuân trong suốt vì động tác của hắn mà liên tục tràn ra thấm ướt hết chỗ giao nhau của hai người, cánh mỏng của người con gái ướt nhẹp không tả nổi, bỗng cây hàng thô to kia trượt ra khỏi cơ thể, nàng bị người nọ lật người lại.

Áp sát cơ thể lạnh lẽo của mình vào lưng nàng, hắn vỗ vỗ vào mông nàng, khàn khàn ra lệnh: "Nâng lên."

Làm theo chỉ thị của hắn, Bạch Mộc nâng mông lên đồng thời hạ thấp eo xuống.

Cặp đùi bị người nọ nhẹ nhàng tách ra, dương v*т cương cứng lại lần nữa đứt mạnh vào, người con gái rên lên một tiếng, cứ như thế đạt tới cực khoái.

Bụng nàng run rẩy không ngừng, khe thịt mềm xoắn chặt lấy khiến hắn chẳng thể động đậy nổi.

Một tay của hắn chống xuống bên cạnh người nàng, tay còn lại lần mò xuống vuốt ve hạt châu đang bị giấu trong khe thịt kia.

dương v*т chôn ở bên trong nắc mạnh không ngừng, mỗi lần đâm vào đều nghiền qua chỗ đang sưng phồng bên trong, cao trào đợt

trước còn chưa tan đi mà cơn sướng khoái của đợt sau đã ồ ạt kéo đến.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa nắn hạt châu đỏ lựng, ngay lúc thọc vào còn cố ý xoa mạnh hơn.

Bạch Mộc thét chói tai gần như nằm liệt trên giường, bụng nàng co rút kịch liệt, trên mặt đọng vài hàng lệ.

Tấm trải giường dưới thân bị nước xuân của nàng xối ướt đầm, nàng thở hổn hển, không còn sức mà nâng mông lên nữa.

Cậu trai liếm hôn sau gáy của nàng, in xuống những dấu vết mờ nhạt trước đó bằng những dấu vết mới.

dương v*t to lớn chôn sâu trong bím nhỏ, nàng có cảm nhận rõ hai chiếc răng nanh đang thềm khát cọ vào gáy của mình kia.

Người nọ nắm lấy eo nàng, dương v*t bên trong đẩy nhanh tốc độ giã bành bạch liên hồi.

Hắn bóp bầu ngực tròn trịa của người con gái, nắm trong lòng bàn tay xoa nắn vuốt ve.

Bạch Mộc vùi đầu vào trong chăn nức nở khóc thút thít, bỗng người phía sau xoay đầu nàng lại, giãy tiếp theo đầu lưỡi nhỏ bé của nàng đã bị chiếc lưỡi lạnh lẽo kia của hắn quăn quít nhay múa.

Hắn chọt tăng tốc độ đưa đẩy, hàng họ thô dài mạnh mẽ đập thêm mấy chục cái rồi thọc vào chỗ sau nhất chôn vào nơi nhạy cảm ấy bắn hết ra.

Dòng chất lỏng trắng đục tràn ra xối ngập khe hoa của người con gái, tiếng thét chói tai của nàng bị mắc kẹt trong cổ họng, bụng dưới run rẩy co rút lại, giờ đây nàng chẳng còn suy nghĩ gì được nữa, ngay giờ phút này nàng chỉ cảm nhận được dòng chất lỏng mát

lạnh kia đang không ngừng chảy róc rách trong cơ thể của mình.

Môi răng tách ra, sợi chỉ bạc chảy ra khỏi miệng của đôi trai gái.

Bạch Mộc hoảng hốt lật người trở lại nằm ngửa trên giường.

dương v*t thô tồ chậm rãi rút ra ngoài, dòng chất lỏng mất đi sự ngăn cản của dương v*t chậm chạp chảy xuôi ra ngoài lỗ hoa.

Luis hôn lên đầu gối của nàng, hôn từ bên đùi đến tận mép háng. Hắn dựa gần vào âm hộ nhỏ của nàng, nơi đó bị chơi đến đỏ ửng đáng thương, hai cánh hoa hé mở chảy ra từng dòng chất lỏng màu trắng hỗn tạp.

Mắt hắn tối sầm lại, răng nanh kê vào bắp đùi của nàng cắn xuống.

Chương 7: Tiếng động | Bóng tối bao trùm

Trong hành lang tối tăm bỗng xuất hiện một bóng trắng dị thường, tóc người ấy xõa dài ra sau lưng, trên người khoác một chiếc áo choàng dày, chân mang một đôi dép lê lông tơ thoạt nhìn rất ấm áp.

Nàng cầm đèn dầu bước từng bước đi lên cầu thang.

Phòng sách hé ra một khe hở, Bạch Mộc thò nửa đầu vào.

Bên trong không có ai, căn phòng tối đen như mực.

Nàng khép cửa lại cài chốt kỹ càng, tắt đèn dầu đi tới cửa sổ vén bức màn sang hai bên.

Ánh nắng chói chang chiếu vào rọi sáng khắp nơi trong phòng, từng hạt tia sáng lơ lửng trong không khí hiện rõ tới mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bạch Mộc hí hóp mắt mở khóa cửa sổ ra, đẩy một cánh cửa sổ sang một bên.

Cái lạnh cắt da cắt thịt ào tới rũ xuống mái tóc đen đang xõa tung sau lưng, không khí lạnh lạnh giá buốt khiến nàng không kìm được hít sâu một hơi.

Người con gái nhìn xuống bức tường ngoài kia, sau đó lại nhìn tiếp vào nơi giao nhau giữa cánh rừng và bầu trời, hồi sau cô người lại.

Nàng không quên mục đích ban đầu của mình, rằng phải trốn khỏi

đây.

Các loại sách đã được sắp xếp gọn gàng trên giá, nàng bỏ qua những cuốn sách có nội dung lung tung, chuyên tâm chọn mấy cuốn sách về địa lý và các quyển khoa học phổ cập những chủng tộc thời nay.

Nàng đặt sách xuống bàn rồi nằm liệt ở kế bên, lật từng trang từng trang một, cuối cùng sau một hồi cũng tìm được tài liệu về ma cà rồng.

Những người đó đã đặt cho bọn chúng một cái tên rất đẹp, là huyết tộc.

Hàng ngàn năm trước, chúng bò ra khỏi phần mộ của mình và hút hết máu của người chết, chúng chỉ hoạt động vào ban đêm, ánh sáng mặt trời là vũ khí duy nhất mà con người có thể sử dụng để đưa chúng vào chỗ chết.

Trong sách cũng liệt kê một số phương pháp xua đuổi thường thấy trong phim như tỏi, nước thánh, thập tự giá ...

Nàng lật sang trang kế tiếp.

Huyết tộc truyền lại huyết thống của mình bằng cách bắt con người uống máu của chúng, ấy gọi là “Ma cà rồng”.

Ở mặt sau có hình ảnh minh họa một con người đang uống chất lỏng màu đỏ tươi.

Bạch Mộc nhíu mày, lật xem mấy trang khác.

Hồ sơ về các huyết tộc này ít đến đáng thương, mấy trang kế tiếp toàn ghi lại mấy chủng tộc thú nhân và phù thủy không thôi.

Nhưng trang này có một câu hấp dẫn sự chú ý của nàng, “Sở trường

là vu thuật và xem bói”.

Liệu có vu thuật nào kết nối giữa thời gian và không gian không, liệu có thể đưa nàng về không?

Bạch Mộc nháy mắt cảm thấy có hy vọng, nàng cầm sách lên xem từng đoạn một.

Bỗng bụng réo “ọc ọc” lên, nàng đặt những cuốn sách còn lại về chỗ cũ, đóng cửa sổ đang mở lại, kéo tấm rèm che kín mít lại rồi ôm cuốn sách đi ra ngoài.

Đèn tường mờ ảo tối tăm, toàn bộ hành lang chìm trong bóng tối u ám.

Lâu đài im ắng chẳng có lấy một bóng người.

Bạch Mộc đi rất chậm, vừa đến cửa phòng thì tình cờ gặp Aumont.

Gã đang bưng cơm trưa chuẩn bị gõ cửa, lúc nhìn thấy Bạch Mộc thì hơi giật mình, ánh mắt gã rơi vào chiếc vòng bạc trên cổ tay của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười: “Có ‘giấy thông hành’ cơ đấy, cô quả là chẳng rảnh nổi một giây mà.”

Bạch Mộc lười đáp lại gã, nàng cầm lấy mâm đồ ăn rồi trở tay đóng cửa lại, bỏ lại gã đứng một mình ngẩn ngang trong hành lang.

Chiếc vòng này cho phép nàng đi lại tự do trong khắp lâu đài, nó giống như giấy thông hành vậy, đây là nàng bán cơ thể của mình để lấy nó.

Cảnh tượng những đêm trước hiện rõ mồn một trong đầu, Bạch Mộc xoa xoa vành tai nóng hôi hổi của mình, bưng mâm đồ ăn đến bên cửa sổ ngồi ăn.

Sau bữa tối, nàng cầm cuốn sách kia đọc từng trang một, bỗng có

một con dơi nhỏ màu đen bay ra khỏi góc phòng đung đưa lắc lư đầu xuống vai nàng.

Người con gái giật cả mình nhưng lại chẳng dám đuổi nó đi, đành phải nghiêng đầu cảnh giác.

Nó to cỡ lòng bàn tay, vài sợi lông xù xù rơi xuống đầu trên vai nàng, giờ đây nó đang thò cổ mở to đôi mắt nhỏ màu đỏ của mình ra nhìn nội dung trong cuốn sách nàng đang cầm.

Không hiểu sao Bạch Mộc lại thấy có hơi dễ thương.

Nàng thử vươn ngón tay lại gần, nó ngay lập tức dụi nhẹ đầu vào ngón tay của nàng cọ cọ.

Ánh nắng rực rỡ dần khuất sau bức tường cao, ánh sáng bên trong căn phòng dần tối đi.

Nàng đứng dậy định thắp sáng chân đèn thì bỗng có một bầy dơi từ bên trong góc tối hiện ra tụ tập bu kín lại, một bàn tay trắng trẻo với khớp xương rõ ràng vươn ra thắp sáng chân đèn trước nàng một bước.

Một nhúm lửa bốc lên từ tim của ngọn nến, soi sáng khuôn mặt người đàn ông.

Mái tóc rối bù trên trán được chải gọn gàng, ánh nến chiếu rọi vào sống mũi tựa như đỉnh núi cao chẳng thể vượt qua, để lại trên đó một bóng ma sâu thẳm.

Đôi mắt của hắn có màu nâu đỏ đậm, hàng lông mi dày, lúc này hàng lông mi tuyệt đẹp ấy đang hơi rủ xuống.

Hắn mặc một cây đen, mỗi đường may đều gài đúng chỗ ngựa tôn lên những đường nét cơ bắp rắn chắc.

Ánh mắt lướt từ cằm xuống đáy quần.

Bạch Mộc vươn tay sờ sờ chớp mũi, chậm rãi dời tầm mắt đi nơi khác.

Nàng chưa bao giờ thấy hần ăn mặc lịch sự như vậy, thường ngày hần chỉ toàn mặc đồ ngủ thoải mái không thôi.

Bạch Mộc suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Chàng định ra ngoài à?”

“Định ra ngoài một thời gian.” Luis gật đầu, “Lúc ta không có ở đây thì nó sẽ là người bảo vệ em.” Hần nhìn con dơi nhỏ đang đậu trên vai nàng.

Con dơi nhỏ vẫn lười biếng cạo vào bên gáy của nàng, nó đang vô cùng cực kỳ hưởng thụ mùi hương trên cơ thể của người con gái này, nhận thấy ánh mắt của hần thì khẽ vỗ vỗ cánh một cái.

Luis: ...

Hần ho nhẹ một tiếng, đặt chân đèn xuống xoay người rời đi.

Vừa đi được vài bước thì bỗng quay người lại ôm lấy eo nàng cúi đầu cắn vào môi nàng một cái.

Vết cắn của hần có hơi sâu, khóe miệng nàng chảy ra một ít sợi tơ máu đỏ tanh ngọt.

Bạch Mộc nhíu mày đau nhói, đầu lưỡi lạnh lẽo kia liếm láp lấy khóe miệng của nàng hòng muốn giảm bớt cơn đau cho nàng, mãi đến lúc không còn máu nữa thì hần mới tách ra.

Hần vuốt ve mái tóc đen trên vai của người con gái, cắn dặn: “Cẩn

thận một chút, đừng chạy lung tung bên ngoài.”

Tiếng móng ngựa xa dần, lâu đài chìm vào bóng tối.

Bạch Mộc nhìn cánh cửa đang chậm chậm đóng lại, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Đây không phải là thời cơ tốt nhất để tìm cách trốn thoát ư.

Nàng cầm đèn dầu khám phá đường đi ở tầng một. Đang là ban ngày nên hầu như chẳng thấy bóng ai, cái sảnh lớn như thế nhưng lại trống vắng không lấy một người đi lại.

Cửa trước đóng chặt, Bạch Mộc đi đến thử đẩy đẩy ra.

Cánh cửa gỗ dày nặng bất động không chút nhúc nhích.

Nàng cũng không thử lại mà xoay người tìm một lối thoát khác.

Cầu thang từ tầng một lên tầng hai phân bố theo hình vòng cung ở hai bên sảnh ngoài, bên phải cầu thang có một cánh cửa đang khép hờ.

Bạch Mộc thông qua khe hở nhìn lén vào bên trong, trời tối đen như mực nên chẳng nhìn rõ được gì.

Ngón tay đẩy nhẹ, cánh cửa gỗ phát ra tiếng kêu chói tai kéo dài.

Nàng khom lưng đi vào trong.

Đây một căn bếp, mặt bàn ở đây đẹp không tì vết, mọi thứ xung quanh đều được sắp xếp gọn gàng.

Bên cạnh bồn rửa chén là vài chiếc bát đĩa đã được rửa sạch, dường như nó vừa được rửa xong thì phải, dưới đáy bát đĩa vẫn còn đọng lại những vệt nước chưa khô.

Trên giá là giỏ rau xanh đủ loại, sau giá có một khe tối, Bạch Mộc nhìn thấy một cánh cửa.

Gió tràn vào qua khe cửa, nàng vươn một cánh tay ra che mắt mình lại, đợi đến khi quen với ánh sáng mạnh rồi mới thả xuống.

Ngoài cửa là một con đường được xây bằng gạch và đá, nó uốn lượn hướng thẳng vào khu rừng, mà bên ngoài bìa rừng là những bức tường cao sừng sững.

Nền tuyết đọng lại một vài dấu vết của bánh xe vừa chạy qua, Bạch Mộc lần theo dấu vết đi đến cuối con đường.

Nơi đó bị chôn vùi trong bóng tối của những bức tường cao.

“Đi xem không, đi nhé?”

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói, hơi thở lạnh lẽo ấy phả vào cổ nàng, lông tơ trên người nàng nháy mắt dựng đứng lên hết, sau cổ tê rần cả ra, ngọn đèn dầu trên tay rơi xuống đất phát ra tiếng “bịch” khẽ.

Bạch Mộc xoay người lùi về phía sau, để cho toàn thân của mình được ánh nắng chói chang che chở lấy.

Những mảnh thủy tinh trên ngọn đèn dầu vương vãi khắp nơi, bắc nền cũng tỏa ra một làn khói tro bụi.

Không có ai ở đó, ngoài ngọn đèn dầu hồng đỏ ra thì không còn ai khác.

*

Tiếng bước chân xa xa trên hành lang dần dần đến gần, con dơi nhỏ vốn đang treo ngược bên cạnh giường bỗng vỗ cánh bay lên đáp

xuống đầu người kia.

Bạch Mộc vớt nó xuống khỏi đầu mình, đặt nó vào lòng bàn tay ngăm ngúa.

Nó nhe răng nhếch mép, dang rộng đôi cánh của mình ra rồi trừng đôi mắt đỏ tròn xoe nhìn chăm chăm vào nàng.

Người con gái xoa xoa cái gáy của nó, khe khẽ an ủi vỗ về, “Lần sau tao chắc chắn sẽ dẫn mày theo, ai bảo trời vừa sáng là mày đã đi ngủ chi.”

Buổi tối, hầu gái bưng mâm đồ ăn xuất hiện bên ngoài, lạ thay, cả ngày hôm nay Bạch Mộc chẳng thấy bóng dáng của Aumont đâu cả.

“Hôm nay Aumont không ở trong lâu đài sao?”

“Vâng.” Hầu gái ngừng việc quét dọn lại, cầm chổi trả lời, “Ngài Aumont đã cùng đi với đại nhân rồi ạ.”

Bạch Mộc gật đầu, đâm một quả cà chua nhỏ bỏ vào miệng.

Nàng chợt nhớ đến âm thanh mà mình đã nghe thấy trong bếp.

“Thế ... gần đây có khách nào đến đây à?”

“Khách ạ?” Mặt cô hầu gái hiện lên vẻ mờ mịt, hồi sau cô ấy lắc đầu: “Tôi chưa nghe bảo có khách nào ghé chơi hết ạ.”

Sáng hôm sau, Bạch Mộc vẫn như ngày hôm qua không dẫn theo con dơi nhỏ này, nàng tranh thủ lúc mặt trời đang sáng trưng lên ra ngoài.

Ai mà biết được liệu sinh vật do ma cà rồng sắp xếp ở bên cạnh nàng này có phải dùng để theo dõi nàng hay không.

Nàng ngựa quen đường cũ đi lên tầng một, đôi mắt bất chợt nhìn về hướng phòng bếp.

Cơ lạnh lẽo đến đáng sợ khi đó dường như vẫn còn vương vấn trên gáy, nàng xoa xoa cánh tay, quyết định tìm xem tầng một có lối ra nào khác hay không.

Một bóng ma trượt ra khỏi vùng âm u trèo lên vách tường bò lên trần nhà, để lại trên con đường một dấu vết ngoằn ngoèo.

Ngoài đại sảnh và nhà bếp ở tầng một thì gần đó còn có một số phòng tương tự như phòng khách, bên trong rất rộng, chính giữa được trang bị ghế sofa và bàn trà để tiếp đãi khách.

Những căn phòng khác cũng không ngoại lệ, tất cả đều không có cửa để đi ra ngoài, ngay cả bộ cửa sổ cũng bị khóa chặt.

Nàng lắc lắc cánh tay đau nhức của mình, lẩm bẩm phỉ báng: “Mỗi ngày mà cứ đóng cửa sổ thế này thì sớm muộn gì nó cũng mốc meo cho mà xem.”

Kết quả nàng vẫn lượn vào phòng bếp.

Nàng đặt tay lên tay cầm, hít sâu một hơi rồi vặn nắm cửa bước vào trong.

Sau lưng nàng, bóng đen kia nói gót theo chân nàng đi vào bên trong.

Giống như ngày hôm qua, ánh sáng bên trong vẫn rất tối tăm u ám, nhưng nhờ vào ánh sáng của đèn dầu nên nàng có thể phân biệt được đồ đạc trong phòng này. Giờ đây ở đây chẳng có bóng ai, nhưng không hiểu sao nàng cứ luôn cảm thấy dường như có thứ gì

đó đang ẩn núp trong bóng tối này.

Cảm giác ấy càng ngày càng mãnh liệt, Bạch Mộc nắm chặt ngọn đèn dầu không kịp quan sát tình hình xung quanh đã xoay người lao ra khỏi cửa không thèm ngoáy đầu nhìn lại.

Hơi giống với tâm lý mỗi tối tắt đèn lên giường đi ngủ, cứ nghĩ rằng “Ma sẽ không tấn công người trốn dưới lớp chăn”, vừa tắt đèn xong là chạy nhanh chui vào chăn, ngay cả bàn chân cũng nhét chặt vào trong chăn không để lộ ra ngoài.

*Trên mạng có clip người ta vừa tắt đèn xong là chạy vội vào phòng ấy, mọi người xem clip đó là hiểu tâm lý của nữ chính nhé

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người nàng, xua tan đi cái giá lạnh khiếp người ban nãy.

Ở chỗ nàng không nhìn thấy, có một bóng đen đứng im bên rìa ánh nắng, nó dừng lại rồi từ từ lùi vào bóng tối.

Bạch Mộc ngoảnh đầu lại tắt đèn dầu đi, nàng đi dọc theo con đường được vài phút thì thấy một cánh cửa.

Cánh cửa ấy không lớn lắm, nhưng đủ rộng để xe chở rau và lương thực đi qua.

Lòng nàng vui mừng khôn xiết, người con gái nhấc chân chạy lon ton đến đó.

Vừa đến đã thấy cánh cửa đã bị khóa sắt khóa lại, độ cong nơi khoe miệng nàng từ từ hạ xuống.

Nàng đẩy đẩy cánh cửa, sợi xích sắt vang lên tiếng “rầm” trầm đục.

Ngày thường đến cửa sổ trong lâu đài cũng không được phép mở ra thì làm gì có chuyện xuất hiện một cánh cửa không khóa để cho

nàng chạy đi được.

*

Bạch Mộc tắm rửa xong xuôi đi ra ngoài thì thấy con dơi nhỏ kia đang treo ngược trên trần nhà, đã thế nó còn lấy cánh che kín mít mình lại.

Dù đã an ủi rồi nhưng nó vẫn rất giận vì nàng không chịu dẫn nó đi chung.

Khăn lông lau qua đuôi tóc ướt đầm, đêm nay nàng thật sự rất mệt, bụng dưới có hơi ê ẩm, cả người khó chịu khiến nàng lựa chọn làm lơ con dơi đang treo trên cao kia.

Ngọn nến bị thổi tắt, căn phòng chìm vào bóng tối.

Một lúc sau, trên nóc nhà bỗng xuất hiện hai con mắt nhỏ đỏ rực, đầu tiên là nó chớp chớp, sau đó ngẩng đầu nhìn xuống giường.

Người con gái hơi nhú mào cuộn mình trong chăn, có vẻ ngủ không được yên lành.

Nó quan sát một lúc rồi thở ra một tiếng rất nhẹ, tựa như tiếng thở dài của con người vậy. Hồi sau nó vỗ cánh đáp xuống cạnh người nàng, dùng cánh vỗ nhẹ vào lưng nàng hết như đang vỗ về.

Ngày thứ ba sau khi Luis rời đi, Bạch Mộc nằm trong phòng một ngày trời, cơn đau ở bụng dưới nhắc nhở nàng rằng nàng sắp đến ngày hành kinh rồi.

Nàng xoa xoa bụng, bỗng cảm thấy hơi lo lắng, trong tiềm thức chợt mong người ấy có thể về sớm một chút, tốt nhất là về trước ngày kinh nguyệt của nàng.

Bạch Mộc hoảng sợ trước suy nghĩ này của mình, vào cái lúc chảy

máu la liệt đó mà lại tìm một con quỷ hút máu bảo vệ cho mình ư, có điên hay không cơ chứ, người con gái lắc đầu tự ép mình trực xuất ý tưởng quái đản ấy ra khỏi đầu.

Bụng của nàng cũng không biết cố gắng chút nào, ngày hôm sau tỉnh lại đã có một luồng nhiệt chảy xuống bắp đùi nhỏ giọt xuống dưới đất.

Chất lỏng màu đỏ tươi nhuộm đỏ làn váy, mùi máu tươi nồng nặc lan tràn ra hòa hết vào không khí, nồng đến mức khiến cô hầu gái đến đưa cơm đỏ mắt cả lên, đưa cơm xong đã phải vội chạy ra khỏi phòng.

Bạch Mộc không có cách nào để hỏi những người phụ nữ ở đây đã làm thế nào để vượt qua thời kỳ này, bởi vì nàng nghĩ ma cà rồng ở đây có thể sẽ không có ngày hành kinh này.

Hơi nóng tràn ra khỏi giữa hai chân, Bạch Mộc không còn cách nào khác đành phải lấy một chiếc khăn tắm mới ra gắng gượng làm cho mình một miếng lót.

Bụng dưới đau không chịu nổi, nàng quần chăn cuộn tròn mình lại thành một con tôm.

Lượng máu tươi ngào ngạt tiếp tục lan tràn ra ngoài, vài cô hầu gái cố gắng chống lại cơn khát máu của mình giữ khoảng cách xa nhất với căn phòng kia.

Con dơi nhỏ bay vào góc xa nhất trong căn phòng nằm co ro ở đó, nó vùi đầu vào đôi cánh của mình cố gắng không cho mùi thơm ấy bay vào mũi mình.

Hoàng hôn buông xuống, bóng đen trải dài từ trong bếp leo lên tường, nó men theo mùi ấy lần mò đến nơi có mùi thơm nồng nhất.

Màu sắc của nó rõ ràng tối hơn nhiều so với ánh sáng tối tăm ngoài

trời kia, bóng đen gần như che hết cửa phòng Bạch Mộc, phạm vi bao phủ dần dần mở rộng hơn, giây sau đã nuốt chửng toàn bộ căn phòng vào bóng tối.

Ấy là một luồng khí quen thuộc, là một hơi thở có tính xâm lược hung hãn, con dơi nhỏ ngay lập tức mở to mắt ra, nó lao đến bên cạnh Bạch Mộc cảnh giác nhìn xung quanh.

Bóng đen len qua khe hở giữa cửa sổ lần mò đến bên mép giường.

Bỗng có một vầng hào quang đỏ nhạt xuất hiện bao lấy Bạch Mộc và con dơi nhỏ, bóng đen nháy mắt bị cô lập bên ngoài.

Người đàn ông đang dựa lưng trong xe ngựa khẽ nhú mào, động tác đang nghịch dao găm trong tay cũng dừng lại, hắn nhìn ra màn đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, giây tiếp theo chợt biến mất sau bóng dơi.

Bóng đen rõ ràng mạnh hơn con dơi nhỏ nhiều, nó chống lại đòn tấn công của con dơi rồi quay sang nuốt chửng vòng sáng bên cạnh. Luồng bóng tối ngưng tụ thành một cái gai nhọn len lỏi vươn ra sau lưng con dơi, giây tiếp theo phóng thẳng xuống xuyên thủng trái tim nó.

Con dơi nhỏ biến thành một đám bụi xám tan biến trong không khí.

Lúc Bạch Mộc tỉnh dậy thì xung quanh đã yên tĩnh đến đáng sợ rồi, giờ đây chỉ còn lại bóng tối vô biên u ám.

Bụng dưới vẫn còn đau nhói, nàng cố gắng chống lại cơn đau ngồi dậy nhìn xung quanh, bỗng có một thứ gì đó lạnh lẽo bắt lấy mắt cá chân của nàng, tựa như một con rắn men theo cẳng chân của nàng trượt lên trên.

Nàng theo bản năng muốn duỗi chân thoát khỏi thứ khiến mình lạnh sống lưng kia, nhưng bỗng phát hiện ra cơ thể mình cứng đờ nằm

im tại chỗ chẳng thể cử động được.

Chiếc khăn bông đang đắp trên người phồng lên lộ ra mái tóc ngắn màu nâu vàng có hơi bù xù, người này có khuôn mặt mang đậm nét Châu Âu, hốc mắt trũng sâu vào trong, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi cong lên.

Đôi mắt có màu hổ phách nhạt, tựa như một viên ngọc không có độ ấm.

Đồng tử của gã bỗng nhướng lên, ánh mắt bộc lộ ý định phải bắt lấy con mồi này cho bằng được.

Chương 8: “Liễm” máu

Lúc Bạch Mộc tỉnh dậy thì xung quanh đã yên tĩnh đến đáng sợ rồi, giờ đây chỉ còn lại bóng tối vô biên u ám.

Bụng dưới vẫn còn đau nhói, nàng cố gắng chống lại cơn đau ngồi dậy nhìn xung quanh, bỗng có một thứ gì đó lạnh lẽo bắt lấy mắt cá chân của nàng, tựa như một con rắn men theo cẳng chân của nàng trượt lên trên.

Nàng theo bản năng muốn duỗi chân thoát khỏi thứ khiến mình lạnh sống lưng kia, nhưng bỗng phát hiện ra cơ thể mình cứng đờ nằm im tại chỗ chẳng thể cử động được.

Chiếc khăn bông đang đắp trên người phồng lên lộ ra mái tóc ngắn màu nâu vàng có hơi bù xù, người này có khuôn mặt mang đậm nét Châu Âu, hốc mắt trũng sâu vào trong, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi cong lên.

Đôi mắt có màu hổ phách nhạt, giống như một viên ngọc không có độ ẩm vậy.

Đồng tử của gã bỗng nhướng lên, ánh mắt bộc lộ ý định phải bắt con mồi này cho bằng được.

Cặp đùi non bị tách ra hai bên, chóp mũi ngửi từ bầu vú tròn trịa đến xuống bụng dưới, ngón tay gã ta luồn vào mép quần lót phía trong.

Một vệt máu loang ra thấm ướt đầu ngón tay, gã xoa xoa nơi đang

chảy máu đầm đìa kia, đầu cọ nhẹ lên bụng nàng như đang nhõng nhẽo.

Dòng máu tươi thơm ngào ngạt kích thích lấy khứu giác của con quái thú, gã chột ngẩng đầu lên, đồng tử màu hổ phách chậm chậm dài ra dựng lên ghê người, cánh tay gã chống xuống bên người Bạch Mộc, bóng dáng dần dần bao trùm lấy hết cả người nàng xuống dưới thân mình.

Mái tóc đang rũ trên vai bị gã ta hất sang một bên, phơi ra một mảng da thịt trắng nõn mê hồn, gã cúi sát thân mình xuống kề môi vào động mạch dưới chiếc cổ mỏng manh ấy, cảm giác trơn trượt lạnh lẽo khiến người con gái khẽ run lên, tất cả dây thần kinh trên người Bạch Mộc như bị ai đó kéo căng ra tập trung hết lại một điểm.

Ánh mắt của người đàn ông rơi vào vết đỏ vẫn chưa lành kia, gã nheo mắt, răng nanh thò ra kề vào vết đỏ ấy.

Nàng vẫn trong trạng thái cứng nhắc tại chỗ chẳng thể phản kháng được.

*mê nữ chính bị ông tóc màu nâu vàng này khống chế, giống bị điểm huyết trong mấy phim cổ trang á

Bạch Mộc nghiêng răng, nhắm mắt chờ đợi cơn đau khi răng nanh ấy đâm thủng vào da thịt của mình.

Nỗi đau trong dự đoán mãi vẫn chưa đến.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng ầm ầm vang dội, giống như có thứ gì đó vỡ vụn vậy, giây sau có một luồng không khí đột ngột xuất hiện trước mặt nàng. Bạch Mộc nheo mắt lại, trên người đã không còn dấu vết của gã đàn ông kia, bóng tối chung quanh cũng tiêu tán như thủy tinh vỡ vụn từng mảnh.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng quen thuộc

cuối giường, nổi căng thẳng trong người bỗng chốc tan biến đi mất, lúc này nàng mới dám thở ra một hơi thả lỏng bàn tay đang vô thức nắm ga giường vì căng thẳng kia ra, tấm ga trải giường lúc này đã nhăn nhúm khó coi không nỡ nhìn.

Người kia bị Luis tóm chặt cổ từ phía sau, mặt gã áp chặt vào cột giường.

Mặc dù không cần thở nhưng dưới sức mạnh khổng lồ này gã vẫn biến sắc, trong cổ họng nặn ra vài âm tiết đứt quãng.

Bởi vì khoảng cách khá gần nên Bạch Mộc có thể nhìn thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay của Luis, đây là do sử dụng lực nên mới thành ra thế.

Lòng bàn tay của hắn vẫn siết chặt, tuy bàn tay đang bóp chặt cổ của gã kia nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm vào cô gái trên giường.

Đôi mắt hắn dần trở nên đỏ tươi, trong ánh mắt hiện lên một niềm khát vọng chẳng thể che giấu nổi.

Đến tận lúc này người con gái mới ý thức được, rằng ở tại chỗ này đây, nàng chưa bao giờ có phút giây an toàn nào cả.

Luis thuận tay ném mạnh người nọ ra cạnh cửa.

“Cút.”

Gã đập mạnh vào cửa rên rỉ một tiếng, giây sau chống khuỷu tay lên cánh cửa ổn định thân thể lại, tuy trên cổ có năm dấu tay rợn người nhưng gã cũng không thèm để trong lòng mà dựa vào khung cửa liếm liếm môi, ánh mắt lưu luyến nhìn vào bắp chân trần của Bạch Mộc.

“Đừng như thế chứ, anh cũng biết rồi đấy, cảm giác đói bụng chẳng

dễ chịu gì cho cam...”

Gã còn chưa kịp nói xong thì cánh cửa phía sau đột nhiên mở toang ra, ngay sau đó cơ thể của gã bị quăng ngã ra ngoài tựa như vừa bị thứ gì đó tác động vào.

“Lạch cạch” một tiếng, cánh cửa lại đóng lại.

Luis hạ tay xuống, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống người Bạch Mộc

Mùi thơm trong không khí xộc thẳng vào lỗ mũi không ngừng kích thích sự tỉnh táo của hắn.

Luis nhíu mày, “Sao lại thế này?”

“Em ... em đang hành kinh ...” Bạch Mộc ngại ngùng kẹp hai chân lại dùng váy ngủ của mình quấn kín mít lấy cánh hông bên dưới, ý đồ muốn dùng cách này để giảm bớt mùi máu tanh trong không khí.

Nhưng hiệu quả lại cực nhỏ, dòng máu thậm chí còn càng ngày càng chảy ra nhiều hơn vì sự chuyển động này của nàng. Sức nóng dưới thân nói cho nàng biết rằng chiếc khăn tự chế này sắp hi sinh trong trận chiến mất rồi.

“Là bà dì của chị em phụ nữ nhân loại ... Sẽ không mất bao lâu đâu.”

Sự im lặng lan tỏa khắp căn phòng, yên tĩnh đến mức Bạch Mộc gần như có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Nàng cố gắng co ro lại hết mức nhằm che đi mùi máu tươi đang tràn ra này. Trong một giây thoáng qua nàng cứ ngỡ như mình vừa bị hút khô rồi vậy, teo héo lại biến thành một cái xác ướp.

Mùi hơi chua xót, trong mắt xuất hiện những giọt nước mắt lấp lánh.

“Đừng giết em ... Xin chàng ...” Nàng nức nở khe khẽ cầu xin.

Tiếng lầm bầm bất lực hết như một con thú nhỏ, chẳng những không chiếm được lòng thương hại của hắn mà ngược lại còn khơi dậy tính chiếm hữu điên cuồng của một huyết tộc.

Bạch Mộc bị người kia nắm lấy cổ chân kéo đến bên mép giường, tiếng khóc lóc kêu gào đều bị hắn dùng môi bịt kín lại.

Hắn đang hôn nàng, chiếc lưỡi giá băng lướt qua hàm răng liếm liếm một hồi, rồi lại tiến vào bên trong trêu đùa chiếc lưỡi nhỏ ấm áp đang co rút trốn tránh sự chiếm đoạt của hắn kia.

Môi bị răng nanh đâm thủng, ngay khi vừa nếm được mùi máu thì hành động của hắn cũng ngày càng trở nên điên cuồng hơn, hôn đến mức Bạch Mộc không thở nổi thì mới chịu tách ra một khoảng nhỏ.

Người con gái ngửa đầu lên há mồm hít lấy hít để, nàng có thể cảm nhận được hơi lạnh đang cọ xát qua lại trên bắp đùi, trên eo và trên cần cổ của mình.

Động tác của Luis rất nhẹ nhàng, tựa như đang vuốt ve vậy, nhưng cảm xúc trong đôi mắt ấy của hắn nàng chưa từng thấy qua bao giờ, biểu cảm lúc này đây tựa như muốn ăn tươi nuốt sống lấy nàng.

Hành động này của hắn khiến Bạch Mộc run rẩy không thôi, nỗi sợ hãi này còn lớn hơn rất nhiều so với cú sốc khi bị gã kia tấn công vào ban nãy.

“Mùi giống mấy kẻ lai tạp vậy.” Giọng điệu của hắn lạnh nhạt, men theo cần cổ ngửi dọc xuống rồi dừng lại ở khu tam giác.

*lai tạp ở đây là nửa người nửa ma cà rồng

Cánh mũi khẽ nhúc nhích, Luis nhướn mày: “Em dùng cái mùi này để dẫn dụ cậu ta đến đây à?”

Hắn ngẩng mặt lên hỏi một câu, hơi lạnh cũng vì thế mà phả ra theo, luồng khí lạnh bay ra thổi vào bụng dưới khiến bụng nàng nhói lên, cơn đau đớn bỗng quét đến khiến Bạch Mộc nhíu mày lại.

Nàng không biết giờ phút này Luis đang nghĩ gì trong đầu, vì không muốn chọc giận hắn nên nàng đành phải hạ giọng xuống hết mức có thể, cố gắng để giọng mình nhỏ nhẹ hơn, bày ra vẻ yếu đuối như ngày thường.

“Em không có ... Thật đó ... Tự dưng cậu ta xuất hiện đó ạ...”

Luis không nhúc nhích, hắn dựa đầu vào bụng dưới của nàng, cánh tay vẫn giam chặt lấy vòng eo thon thả của nàng như cũ, bỗng hồi sau hắn nghiêng đầu, không chút do dự cắn vào eo của nàng.

Mài, cắn, liếm, mút, để lại trên đó một loạt vết đỏ mờ ám, cắn ở đó xong lại nhanh chóng chuyển sang các bộ phận khác.

Nơi nào cũng bị hắn đụng vào.

Như để che đi mùi vốn không thuộc về mình, hắn không ngừng vồ lấy liếm láp để lại trên làn da của nàng vô số dấu ấn, cả người của người con gái nhanh chóng bị các dấu vết đậm nhạt khác nhau bao phủ toàn thân.

Hơi thở Bạch Mộc hỗn loạn, bàn tay lo lắng lôi kéo quần áo của hắn.

Bỗng nàng sờ trúng mấy nhánh cây và một đồng lá cây, còn sờ trúng những mảnh thủy tinh nhỏ nữa.

Bạch Mộc:?

Nhận ra nàng đang mất tập trung, Luis nhíu mày cắn liếm mạnh vào

xương quai xanh của nàng như thể trừng phạt vì tội nàng dám lơ đãng dưới thân hắn.

Hắn lại vòng lên liếm lấy môi nàng, lực độ liếm cắn càng ngày càng tăng, đồng thời ngược mắt lên để ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Đôi mắt ấy giống như viên hồng ngọc quỳnh rũ huyền bí nhất, tỏa ra ánh sáng chói lọi nhất trong màn đêm, ngón tay của nàng vô thức vuốt ve khóe mắt hắn, cọ vào hàng mi dày đang rủ xuống kia.

“Đẹp quá...”

Cơ thể hắn khựng lại trong chốc lát, con ngươi đỏ rực thoáng chốc dựng đứng lên.

Ngay lúc nhìn thấy đôi đồng tử đang dần thay đổi ấy của hắn, Bạch Mộc nháy mắt hoàn hồn trở lại, tựa như vừa chạm vào một cái bình vừa được đổ đầy nước sôi, nàng giật mình một cái lùi về phía sau.

Lưỡi nàng run lên, run rẩy muốn rút lại mấy ngón tay không nghe lời kia.

“Em ... Ờ ...”

Nàng trơ mắt nhìn Luis nắm lấy cổ tay mình để lại trên đó một vết máu.

“Đừng ... Hôm nay tha cho em đi ... Xin chàng ...”

Lời cầu xin chẳng có tác dụng, thậm chí thẳng cha này còn lột chiếc quần lót của nàng ra.

Nhất thời mùi máu tươi thơm ngọt nồng nặc xộc thẳng vào mặt, yết hầu của Luis khẽ nhúc nhích.

Cái khăn lót trong quần lót đã ướt đầm từ lâu, ướt nhẹ dính vào quần lót.

Bạch Mộc hốt hoảng, nàng xấu hổ đến mức đập lung tung hai chân hông muốn tránh đi, hai tay đề lên đầu hấn xô đẩy, vò mái tóc vốn đã rối bù kia của hấn thành một nắm tròn trịa, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì cả, hấn vẫn duy trì tư thế ban đầu chẳng nhúc nhích nửa phân, cặp đùi non cũng bị hấn khống chế bắt mở sang hai bên.

Hấn nhìn chăm chăm vào cái nơi đang tỏa ra mùi máu thơm ngào ngạt kia, nhìn vào lỗ hoa đang thỉnh thoảng chảy ra một chút máu ấy, lấy nền da trắng nõn làm phong nền tô điểm cho dòng máu đỏ tươi càng thêm chói mắt mê lòng ai.

Hấn vô thức nuốt nước miếng, không thềm chú ý đến đòn tấn công căn bản không tạo ra bất kỳ tổn thương nào của người con gái, chậm chậm hôn xuống bắp đùi của nàng.

“Ngoan, để ta giúp em tẩy trừ cái mùi nửa ma nửa người này ...” Giọng hấn trầm thấp khàn khàn, hơi thở phả hết vào giữa hai chân nàng khiến lỗ hoa đáng thương co rút lại, nơi ấy nào chịu nổi thích kích này, vừa bị hấn phả hơi thở vào là đã run rẩy chảy đầy máu ra.

“Đừng ... Đừng mà... Dừng lại đi!” Bạch Mộc gần như dùng hết sức lực của mình giật mạnh tóc của hấn.

Đầu của hấn càng ngày càng vùi sâu vào hơn, dựa gần vào nơi ấy khe khịt khịt mũi ngửi rồi đột ngột luồn đầu lưỡi vào trong khe hở.

“Ừ...”

Hương thơm của máu khiến hấn mất đi lý trí, xé xác nàng! Ăn thịt nàng! Suy nghĩ ấy chiếm hết toàn bộ đầu óc.

Hắn há to mồm liếm láp máu giữa hai chân nàng, vô lý liên hồi hết như con thú bị bỏ đói lâu ngày, khổng chế chặt chẽ lấy con mồi để nó không còn nơi nào để đi, giam chặt ở đó để mình thông thả gặm cắn nhấm nháp.

Đầu lưỡi người ấy cứ liên tục tác oai nơi ấy của nàng, mỗi một lần liếm mút đều khiến nàng run rẩy than khổ không thôi.

Hơi lạnh tràn vào từ khung cửa sổ đã vỡ nát lườn vào bên trong, Bạch Mộc chỉ mặc một cái váy ngủ, phía dưới còn bị một cục nước đá không có độ ấm dính chặt lấy, khí lạnh hòa lại bao vây lấy khiến nàng rung mình lên, ngón tay đã hơi cứng ngắc vì lạnh, động tác kéo tóc cũng dần buông lỏng vì chẳng còn đủ sức.

Không biết đã bị liếm được bao lâu, hắn ngẩng đầu lên thè lưỡi liếm vết máu trên khóe miệng.

Luis hiển nhiên vẫn chưa có ý định dừng lại, đôi mắt ấy vẫn đỏ đậm tràn ngập dục vọng như cũ.

Nàng ho khan, chống tay định ngồi dậy khỏi giường.

Nhưng mới vừa nâng được nửa người thì lại bị đẩy ngã xuống giường lần nữa, răng nanh người nọ đâm xuyên qua làn da đang đông cứng vì lạnh của nàng, không ngừng nuốt lấy dòng máu ấm áp.

Hành động của hắn rất thô lỗ, thô lỗ đến nỗi lần đầu tiên Bạch Mộc bị cắn đến khóc thành tiếng.

“A! Đau!! Đau quá ...” Nàng khóc thít thít kêu lên không ngừng, bàn tay cào xé tóc và quần áo của hắn, thậm chí còn co chân lại đá vào giữa háng của hắn, cố gắng đá văng hắn ra ngoài.

Luis giống như tảng đá vậy, lạnh lẽo đè nặng lên người nàng, dẫu cho đâm đá thế nào cũng không lay chuyển được.

Nhưng nửa phút tiếp theo nàng bỗng cảm thấy choáng váng mặt mày, cánh tay cũng dần trở nên vô lực.

Bạch Mộc chợt nhận ra một điều, ấy là nếu bây giờ không ngăn hẳn lại thì sợ là hôm nay nàng sẽ chết quách ở nơi đây mất.

Khát vọng sinh tồn khiến cho nàng lại lần nữa vực dậy vùng vẫy tiếp, nhưng tác dụng vẫn cực nhỏ, sự chênh lệch chủng tộc quá lớn khiến nàng không có cơ hội chuyển bại thành thắng.

E rằng phải chết ở chỗ này thật rồi.

Tử thần đánh gãy chút sức lực cuối cùng của nàng ở thế giới xa lạ này, giờ đây người con gái chỉ cảm thấy uất ức cực kỳ, uất ức chẳng chịu nổi. Nhìn vào đỉnh đầu bị nàng xoa đến rồi bù kia, mũi Bạch Mộc càng thêm chua xót, nước mắt làm mờ tầm mắt ...

“Chát!”

Luis sững sờ một hồi.

Ý thức dần minh mẫn trở lại, cái tát này khiến hắn nhúu chặt mày lại, trong mắt ngoài trừ ham muốn ra còn kèm theo giận dữ.

Hắn buông đồ ăn ngon ngọt ra ngẩng đầu tìm kẻ xác láo càn rỡ kia, nhưng khi ngẩng lên chỉ thấy mũi Bạch Mộc đang chảy nước mắt đầm đìa hít mũi khóc thút thít không ngừng.

Dựa vào thị lực có thể nhìn rõ cả ban đêm của huyết tộc, hắn nhìn thấy chớp mũi ấy của nàng giờ đây đã đỏ chót cả lên, cơ thể run lẩy bẩy co rụt lại nằm đó.

Luis nhanh chóng quên đi kẻ đã càn rỡ xác láo với mình, cộng trán mình vào trán nàng để trấn an.

Hắn mút hôn khoe mắt của nàng, gạt đi những lọn tóc đã bị nước mắt làm ướt dính vào một bên mặt ấy.

“Xin chàng... Đừng như thế, em vẫn còn sợ ... Hức ...” Bạch Mộc ôm lấy tia hy vọng cuối cùng cầu xin hắn, học theo cách hắn hôn mình chủ động dựa gần đến hôn hắn.

Nàng khóc thút thít, nước mắt chảy dài thấm hết gương mặt của hắn.

“Xin chàng ...” Nàng khe khẽ nỉ non vùi đầu vào ngực hắn, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Em sợ ... Thật sự rất sợ...”

Màu đỏ thắm dần dần khôi phục lại thành màu nâu đỏ như ngày thường.

Hắn vòng tay ôm lấy nàng, nhìn nàng túm chặt lấy quần áo của mình, hơi hơi híp mắt.

Hơi thở của nàng dần ổn định nhưng lông mày vẫn nhíu chặt như cũ, khoe mắt vẫn còn vài giọt lệ chưa lặn xuống.

Hắn vươn tay gạt đi giọt lệ ấy, người trong lòng cũng run lên theo.

“Lạnh...”

Hắn sửng sờ một lúc, giây sau kéo áo choàng lên quấn chặt lấy người nàng.

Bạch Mộc vùi mặt vào trong cổ áo lông tơ ấy, trên mặt cắt không còn giọt máu, đôi môi tái nhợt cũng hơi hé mở vì thiếu nước.

Con người vốn là sinh vật yếu ớt như thế đấy.

Luis bỗng nhớ về mùa đông năm đó, nhớ lại kí ức hắn suýt chút đã quên khi ấy. Ấy ... Hắn chính là mùa đông của con người.

Hôn nhẹ lên trán nàng, Luis ôm nàng ngây người một lúc lâu, sau cùng kể vào tai nàng thì thầm nói một mình: “Xin lỗi...”

Chương 9: Chó bự

Những bông tuyết rơi xuống cành cây tuyết tùng lập lòe phát sáng dưới ánh mặt trời, bông tuyết men theo những phiến lá cây rơi xuống dưới mặt đất, tạo thành những cái hố nhỏ.

Trên ban công trên đỉnh lâu đài, có người mở rèm cửa nặng nề bước ra, cơn gió lạnh khô khốc khiến đầu óc hỗn loạn của nàng dần trở nên tỉnh táo hơn.

Bạch Mộc đứng trên ban công một lúc, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng thúc giục sau lưng.

“Em đứng ở đó lâu lắm rồi đấy.”

“Không khí ở đây rất tuyệt.” Bạch Mộc không ngoảnh đầu lại, nàng thản nhiên nhìn con chim lam bên ngoài tường, mở miệng trả lời cho có lệ.

“Bên ngoài rất lạnh.”

“Em mặc áo choàng rồi.”

“Phải uống thuốc khi còn nóng.”

“Lạnh một chút cũng không sao cả.”

Người đàn ông im lặng, đứng phía sau bức rèm chậm chạp không nói tiếp.

Bạch Mộc ý có ánh nắng mặt trời che chở nên mới cả gan trả treo với hắn như thế, chứ trước đó nàng rất ít khi làm thế. Người con gái lười biếng ưỡn eo, nhào người ra ngoài tìm đường thoát thân.

Ở độ cao này nàng có thể dễ dàng nhìn thấy cánh cửa nhỏ khuất sau kia, cái ổ khóa ấy vẫn chướng mắt như thuở đầu gặp mặt.

Bạch Mộc bấu môi vịn lấy tay vịn ngửa người ra phía sau, ánh mặt trời chói chang làm nàng phải nheo mắt lại, bỗng nàng hơi ngửa mũi.

Ngay sau đó nàng hắt hơi một cái.

“Hắt xì!”

Âm thanh không lớn nhưng vẫn bị người đang núp sau tấm rèm kéo trở về.

Ánh sáng biến mất lọt vào bóng tối, nàng chỉ đành dựa vào vai Luis để hai mắt mình thích ứng trở lại.

Luis bỏ mộng nàng lên đặt nàng xuống giường, hắn lấy chăn bông bọc kín mít nàng lại, sau khi đã chắc chắn rằng ngoài đầu ra thì những thứ khác không bị lộ ra ngoài thì lúc này hắn mới hài lòng cầm chiếc cốc đưa cho nàng.

Thuốc đã hơi lạnh rồi, nhưng điều đó cũng không ngăn được vị đắng chát đang tỏa ra ấy của nó.

Hai mũi xung đột nhau, đã thế còn không nhìn thấy rõ nó có màu thế nào, thế nên Bạch Mộc theo bản năng chống cự cái ly chứa chất lỏng không xác định này.

“Gì vậy, không uống ...” Nàng quay mặt đi không cho thứ đó dính vào môi mình, nhưng ngay sau đó người con gái đã bị người kia ôm vào lòng bóp má bắt uống cạn cái ly chứa chất lỏng không biết tên

ấy.

Vị đắng nháy mắt tràn đến khiến gương mặt của nàng nhăn hết cả lên, bỗng người nọ nhét một viên chocolate vào miệng nàng, hương vị thơm ngọt phút chốc tan ra miến cưỡng xua tan đi cái vị khó chịu ban nãy, lúc này gương mặt của Bạch Mộc mới giãn ra, nàng nhai chocolate để mặc cho hân ôm mình.

Luis ôm lấy nàng vùi đầu vào cần cổ của nàng, tham lam ngửi mùi thơm nơi ấy.

Bỗng nàng ngửi thấy một mùi khét lẹt, nó thoang thoảng rất gần chỗ nàng.

“Có thứ gì bị cháy ư?” Nàng dừng lại, tập trung ngửi mùi trong không khí.

“Không có.” Luis cọ cọ vào người nàng, giấu tay của mình ra sau lưng: “Là mùi thuốc.”

Vì có mùi nên nàng tạm vào phòng của Luis ở.

Theo lời giải thích của hân thì, ở đây ngoài hân ra thì các huyết tộc khác không có được định lực tốt như thế.

Bạch Mộc chợt nhớ lại những gì hân đã làm, thầm hung tợn trợn trắng mắt.

“Cái thứ đen sì ngày đó rốt cuộc là cái gì thế?” Nàng hỏi.

Dường như Luis có một vị trí rất cao trong đám ma cà rồng kia, dám gây rối trên lãnh thổ của hân, chẳng lẽ là kẻ thù ư.

Thấy nàng được cưng được chiều nên muốn giết nàng cho hả giận à?

Người con gái nháy mắt đeo lên cái mặt nạ đau khổ, không phải thế đâu, nàng chỉ là thú cưng thôi, cùng lắm chỉ được xem như người cung cấp thức ăn thôi, đừng giết nàng, giết nàng cũng chả có ảnh hưởng gì với kẻ huyết tộc này đâu hức hức.

“Cậu ta là... em trai của ta.” Yết hầu của hắn trợt lên trợt xuống, giọng hơi khàn, “Đừng lo, cậu ta sẽ không lỗ mắg như thế nữa đâu.”

Hắn buông tay, đi lại thả nệm cho nàng, rồi lại lấy thêm một vài quyển tiểu thuyết đặt ở đầu giường.

Bạch Mộc thấy hắn sắp đi nên ngoan ngoãn không tỏ nổi, hắn nói cái gì nàng cũng đồng ý hết.

Đến khi tiếng bước chân biến mất thì lúc này nàng mới bật dậy khỏi giường, nàng rút một chiếc nĩa ra đào bới những viên đá quý được khám khắp nơi trong phòng.

Luis băng qua khắp hành lang, vừa đến nơi không còn ngửi được mùi nào của nàng nữa thì lúc này mới dừng lại, hắn rũ mắt xuống, đợi đến lúc nâng lên lần nữa thì đôi đồng tử ấy đã đỏ tươi ghê người.

Cơ thể của hắn bị mấy con dơi bao trùm lấy, lúc chúng tản ra lần nữa thì hắn đã xuất hiện trên tầng hầm của lâu đài.

Ánh nến lập lòe chiếu sáng, người đàn ông dựa vào ghế sofa cũ nát, cánh tay chống lên tay vịn đỡ nửa đầu, hai chân chéo lại đặt ở đầu bên kia sofa, trên tay nghịch cúc áo ném nó lên không trung rồi lại lần nữa chụp nó vào lòng bàn tay.

Gã ta quay đầu lại, mỉm cười với Luis: “Yo, anh trai.”

Gã ngồi dậy đá cái xác thỏ khô nằm dưới đất ra mức đằng xa.

“Thơm quá đi ...” Gã say mê ngửi mùi máu còn sót lại trên người Luis: “Thú cưng bé nhỏ của anh cũng được ghê...”

Còn chưa kịp nói xong thì gã ta đã bị người nọ bóp chặt cổ, móng tay được cắt tỉa gọn gàng từ từ dài ra, đầu nhọn đâm vào da thịt, dòng máu theo miệng vết thương uốn lượn chảy xuống dưới.

“Khụ khụ ...” Như không nhìn ra được tình huống hiện tại của mình, gã đàn ông nhướng mày cười gằn: “Ai ai, em sai rồi em sai rồi...”

Cánh tay đang siết trên cổ buông lỏng ra, Heyman ôm vết thương đang chảy máu đầm đìa ngã trở lại ghế sofa, khi gã bỏ tay ra lần nữa thì miệng vết thương đã lành lại rồi, lúc này chỉ còn đọng lại vài vết máu trên da.

Xoa xoa cổ, gã hé môi nhả ra một câu: “Ả về rồi.”

Luis sững sờ, vẻ mặt đông cứng lại.

“Không biết ả ta đã dùng phương pháp gì, thế mà đến tận bây giờ vẫn chưa chết.”

“.....Ở đâu?”

“Lần cuối cùng nhìn thấy ả ta là trong bữa tiệc của một quý tộc, lúc ấy cô ả trang điểm rất lộng lẫy hoa hòe, hình như đang quyến rũ đám quý tộc thì phải.”

Luis nghe thế thì nhướng mày, “Bọn họ cho cậu vào?”

“Nói thế nào thì em cũng mang một nửa dòng máu của tổ tiên đấy, à mà lão phu nhân có hỏi thăm anh đó.” Heyman nghịch ngợm cây trâm cài trên áo, thờ ơ hỏi: “Anh định làm gì đây?”

“Vậy thì để cô ta đến đây đi.” Đôi mắt hắc lóe lên sát ý: “Sống lâu như thế rồi, phải nhanh làm cho cô ta xuống mồ thôi.”

“Thế phải cẩn thận một chút, nhưng anh ơi, anh nuôi thú cưng từ bao giờ đấy?”

Luis liếc nhìn gã, ngụ ý có gì thì mau nói thẳng.

Heyman vẫn chưa chịu từ bỏ ý định với Bạch Mộc, gã gãi gãi ót bổ sung: “Mùi vị ấy khá đặc biệt, anh, khi nào anh chơi chán rồi thì cho em nếm thử đi.”

Thế là gã bị đá văng ra xa 3m.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt

2. Lỡ Nhịp Yêu Em

3. Đừng Cản Em Mà

4. Nhật Ký Thăm Yêu Dải Ngân Hà

=====

Lúc Luis trở về thì thấy Bạch Mộc đang cầm mấy món trang sức loay hoay ở đầu giường của mình, nàng chống hông quỳ trên giường, hoàn toàn không biết sau lưng mình xuất hiện thêm một người.

Vì quá tập trung nên nàng lỡ làm rơi tấm chăn xuống đất lúc nào không hay, cặp hông tròn trịa vắn vẹo trong không khí, mùi thơm từ

dưới lớp váy tủa ra bay đến quấn chặt lấy toàn bộ cơ thể của hắn, dù dỗi chút lý trí vốn khó kiểm soát kia của hắn.

Càng đến gần mùi thơm càng nồng nặc, hắn nhớ lại vẻ mặt tái nhợt lúc ngất đi khi ấy của Bạch Mộc, mặc dù nhớ đến nhưng cơ thể vẫn đi đến nằm xuống lưng nàng.

Bạch Mộc rùng mình quay đầu lại, bờ môi cũng vừa hay lướt qua góc mặt của hắn.

Lý trí của hắn ngay lập tức đứt phăng ra, hắn hôn lên cái miệng nhỏ đang hé mở vì giật mình của nàng, đầu lưỡi luồn vào tỉ mỉ dò xét mỗi góc ngách được ẩn giấu bên trong, rồi lại quấn lấy cái lưỡi của nàng dây dưa không dứt.

Ôm lấy eo của người con gái, hai người hoán đổi vị trí cho nhau, Bạch Mộc ngồi lên bụng hắn bị hắn mạnh mẽ đè cái ót lại hôn môi cuồng nhiệt, bàn tay xấu xa của người nào đó thò vào trong váy trượt lên trên tìm kiếm.

Trong lúc hoảng loạn, người con gái đè lại bàn tay đang ấp ủ mưu đồ gây rối kia, hai đôi môi tách ra, nàng dựa vào bên tai hắn thở hổn hển.

“Ha a... Không được, chàng quên là em...”

“Ta biết ...” Liếm hôn lên khóe miệng của nàng, Luis khe khẽ đáp, trong giọng nói còn vương chút nhõng nhẽo mềm mại. “... Ta biết, ta không cần, được không em? Hửm?”

Nói xong cũng không đợi nàng trả lời mà lại lần nữa hôn lên tiếp, tham lam hút từng giọt từng giọt nước bọt của nàng.

Bạch Mộc thở dốc, giãy dụa muốn thoát ra ngoài nhưng lại bị hắn đẩy xuống giường.

“Đừng trốn.” Hơi thở của hắn phả vào tai nàng, kích thích đến mức khiến cho cơ thể của Bạch Mộc nháy mắt mềm nhũn cả ra.

Luis hôn lên vành tai của nàng, rồi lại cẩn thận hôn xuống những vết cắn bầm tím trên chiếc cổ yếu ớt ấy, mỗi một chỗ đều hôn qua nhiều lần, mãi hồi sau mới chịu dừng lại chuyển sang nơi khác, đôi môi tiếp tục men theo xương bướm hôn xuống tận dưới eo, cuối cùng vén làn váy ngủ của nàng lên đến tận hông.

Nàng đang mặc một chiếc quần lót nơ ren nhỏ tự chế, tấm vải nho nhỏ che đi nơi thơm ngào ngạt nhất, yết hầu của Luis khẽ nhúc nhích, cuối cùng không kìm được mà cắn vào mông nàng.

“A!” Người con gái thở nhẹ một hơi, nàng vội vã trốn vào lớp chăn không cho hắn làm tiếp hành động tiếp theo.

“Không được không được, thật sự không được mà.” Bạch Mộc lắc đầu ngoay nguay, nàng thở thê: “Em sợ...”

Nói xong còn bày ra dáng vẻ đáng thương vô ngần cho hắn xem, bàn tay giấu dưới chăn bông cũng tranh thủ nhét mấy chiến lợi phẩm mình vừa lấy được vào túi.

Nắm lấy bàn tay đang lơ lửng ngoài không khí của nàng, hắn thở dài nhét nó vào chăn vuốt ve.

Bạch Mộc thầm cảm thấy may mắn vì mình không có triệu chứng đau bụng kinh như người ta, nếu không theo cái đà ngày nào cũng dính lấy cục băng di động này thì chỉ sợ nàng sẽ đau đến xỉu ngang mất.

Mắt cá chân bị người nọ nắm trong lòng bàn tay, hơi lạnh khiến ngón chân của nàng hơi co lại, nàng run run nắm chặt cái nĩa trong tay nhìn hắn kéo chân mình lại, rồi lại trố mắt nhìn hắn há miệng chà xát hàm răng vào bắp chân của mình.

Vẻ mặt ấy đậm vẻ bất mãn, giống như chú chó cưng chưa được ăn no vậy.

Bạch Mộc nhìn Luis ngử tới ngử lui trên người nàng, nhìn hắn căn cứ liếm liếm cơ thể của mình, nhưng hắn vẫn ngoan cực, chỉ liếm thôi chứ không có ý định cắn xuống.

Thôi được rồi ... người con gái ngã người ra phía sau, chỉ cần hắn không cắn nàng thì hắn muốn làm gì cũng được. Chăm chú nhìn cái đầu mềm như nhung đang cọ tới cọ lui trước mặt mình, nàng bỗng không kìm lòng được ngẩng đầu lên xoa xoa.

Cứ coi như đang nhìn con chó to xác nhõng nhẽo đi, nàng tự dỗ não mình như thế.

Chương 10: Thơm quá (H)

Vì muốn bảo vệ thức ăn thơm ngon dẻo mềm của mình mà con chó này đã bao vây nàng trong lãnh thổ của nó, nó còn xua đuổi hết tất cả những sinh vật có thể gây hại đến cho nàng ra xa.

Nhưng hần đã quên mất một chuyện rất quan trọng khác, đấy là cũng phải đề phòng chính bản thân hần.

Đã không biết bao nhiêu lần Bạch Mộc chứng kiến đôi đồng tử ấy chuyển sang màu đỏ thẫm chẳng rõ nguyên do, nàng không rõ lý do tại sao hần lại như thế, lần nào hần cũng say mê đề lên vai nàng, dính sát vào người nàng hít hà như kẻ lụy tình.

Mỗi lần như thế nàng đều dựng tóc gáy lên nằm im chẳng dám nhúc nhích.

Mặc dù rất đáng sợ nhưng lần nào Luis cũng giữ được sự tự chủ mạnh mẽ của mình, thế nên dần dà Bạch Mộc không còn sợ hãi nữa.

Ví như hôm nay, nàng đang dựa vào đầu giường đọc một cuốn tiểu thuyết ghi lại câu chuyện về chuyến du hành của một nhà thám hiểm nào đó.

᠑ sam ách linh sam sam âu cửu là linh ách ᠑

Góc chăn rơi xuống mặt đất, Bạch Mộc thấy thế thì theo bản năng giơ chân lên hòng muốn kéo chăn bông lên.

Chăn bông về lại trên giường, và trên người nàng cũng xuất hiện

thêm một thứ khác.

Bạch Mộc: ...

Giơ tay đẩy đẩy ra, hấn không nhúc nhích.

“... Em không thờ được.”

Hấn hơi nhích người lên một chút.

Bạch Mộc nhìn thấy quầng thâm dưới mắt của hấn, vì nằm trên làn da trắng nõn nên trông nó đặc biệt nổi bật vô cùng.

Nàng chợt nhận ra rằng, đối với những sinh vật sống về đêm này thì hành vi tỉnh giấc vào buổi sáng nó cũng giống như việc con người thức khuya vậy.

Người con gái suy nghĩ một chút, khe khẽ bảo: “Hay là chàng ngủ một giấc đi?”

“...”

“Em sẽ không chạy lung tung đâu.”

Luis suy tư một hồi, hồi sau cúi đầu hôn hôn môi nàng, ậm ừ phát ra âm tiết mơ hồ: “Thơm...”

Nhìn ánh mắt đỏ tươi kia của hấn, Bạch Mộc quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện râu ông này cắm cằm bà kia này của hai người, nàng im lặng chình chình góc chần lại.

Năm ngày sau, Bạch Mộc bình yên vô sự trở về tổ ấm nhỏ của mình, gặp lại được Aumont – người mà nàng đã lâu không gặp.

Gã vẫn bưng mâm đồ ăn đến như thường lệ, hôm nay tâm tình Bạch Mộc rất tốt nên nàng vui vẻ chủ động chào hỏi gã.

Nhưng trạng thái hiện tại của nàng và trạng thái hiện tại của Aumont hoàn toàn trái ngược nhau, bản mặt hiện tại của gã như thể ai thiếu gã tám vạn nhân dân tệ vậy.

“À ... Người khỏe không?”

“Đương nhiên là khỏe rồi.” Gã ngoài cười nhưng trong lòng không cười, chậm rãi nói tiếp: “Không thì ngài thử sống chung với bọn người làm tầm năm ngày xem...”

Gã dừng lại nghỉ ngơi một chút, rồi lại ẩn ý tiếp lời: “...Nhất định tâm trạng của ngài sẽ rất tốt cho mà xem.”

“...”

*

Lâu lắm rồi người con gái mới được thả mình trên chiếc giường quen thuộc này, nàng tắm nước ấm xong xuôi rồi thoải mái ngủ một giấc đến sáng.

Tiếng nước nhỏ giọt ngoài cửa sổ không ngừng vang lên, những bông tuyết trên cây tan ra nhỏ giọt ướt đầm mặt đất, làm ướt cả một mảnh đất khô cứng bên dưới.

Bạch Mộc mở toang cửa sổ ra nhìn vách tường say sưa, nàng ngẩn ra khi nhìn thấy một dấu xe mờ nhạt, dấu bánh xe này dẫn thẳng vào phòng bếp phía sau cửa.

Nàng ngay lập tức vén váy lên chạy như điên xuống lầu.

Người đàn ông mặc áo da thú đang gánh hàng đi qua đi lại, gã ta nghe thấy tiếng động cũng không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ tập trung lo nhìn đồ trong tay mình.

Trong bếp ngoài người đàn ông lạ mặt này thì còn một hầu gái nữa.

Cô hầu gái đang theo dõi hành động của người đàn ông này, lúc nhìn thấy Bạch Mộc thì hơi cúi đầu chào.

Nhưng giờ đây trong mắt Bạch Mộc chỉ có ánh sáng rực rỡ bên ngoài cửa kia.

Nếu người đàn ông này có thể vào, thì có nghĩa là cánh cửa ấy sẽ được mở vào một khoảng thời gian nhất định, nếu nàng đi ra ngoài ...

Nàng ngập ngừng đi về phía cửa, sau đó dừng lại cách cánh cửa vài bước.

Cô hầu gái không nhúc nhích, ả ta vẫn đang nhìn người đàn ông đang xử lý tất cả hàng hóa nọ, hồi sau ả lấy một túi tiền ra đưa cho anh ta.

Ngoài cửa, người đàn ông cất ví tiền vào, anh ta xoay người leo lên ngựa nhẹ nhàng kéo dây cương.

Tiếng vó ngựa ngày một xa dần, ánh mắt của Bạch Mộc cũng đi theo đó nhắc chân bước ra khỏi ngưỡng cửa.

Bỗng có ai đó nắm lấy cánh tay của nàng kéo cả người nàng lại. Nàng đâm vào một cái ôm vững vàng nhưng lại lạnh lẽo vô cùng, bàn tay người nọ tự nhiên vòng qua eo nàng, gã ta híp mắt hít hà mùi thơm trong không khí.

“Chạy trốn cũng không phải ý kiến gì hay đâu.”

Mái tóc vàng đập vào tầm mắt, đôi mắt màu hổ phách kia khiến nàng ớn lạnh cả người.

“Sợ rồi ư? Em quả là dễ thương mà.”

Heyman cầm lấy một lọn tóc của nàng đưa lên môi hôn khẽ, giây sau cũng buông bàn tay đang ôm eo nàng ra.

Gông cùm xiềng xích biến mất, Bạch Mộc chớp thời cơ muốn lao ra ngoài cửa, muốn lao đến nơi duy nhất khiến nàng cảm thấy an toàn ấy.

Nhưng còn chưa chạy được mấy bước thì lại bị gã tóm lấy eo bắt trở về.

"... Lai! Ưm." Tất cả tiếng kêu cứu trong miệng đều bị gã chặn lại, Bạch Mộc trừng mắt nhìn gã, nàng gồng mình lên thủ thế chuẩn bị vùng dậy vật lộn với thằng cha này bất cứ lúc nào.

Dù sao Luis vẫn đang ở trong lâu đài, ngửi thấy mùi máu tươi thì chắc chắn hẳn sẽ đến đây nhanh thôi...

Nhưng người đàn ông chỉ đơn giản che miệng nàng lại thôi, gã bắt khẩn khẩn: "Cô đừng có hét."

Heyman nhìn quanh một vòng, nói với nàng: "Cô đừng hét, nếu không ta giết cô đấy."

"Ưm Ưm!"

"Giết người thủ tiêu đó, dù sao ta cũng đang chán, hay là cô chơi với ta một lát được không?"

Chơi trò đuổi bắt sinh tử hả?

Bạch Mộc hung hăng trợn trắng mắt.

Gã còn muốn nói gì đó nhưng đột nhiên bị con dơi từ đâu bay tới ngắt lời.

Con dơi cắn xé mái tóc vàng của gã, móng vuốt cào cào trên người gã để lại trên đó những vết xước lớn nhỏ không đồng đều.

“Á!”

Gã thảm thiết kêu lên buông bàn tay đang bịt miệng nàng ra, liên tục lùi về phía sau che mái tóc vàng bị con dơi mổ đến bù xù của mình lại, gã vừa đuổi con dơi vừa quay đầu liếc nhìn Bạch Mộc, ánh mắt lướt lên lướt xuống tùy tiện đánh giá khắp cả người nàng.

“Lần tới ta lại đến tìm cô chơi tiếp.” Gã bỏ lại một câu.

Một cái hố tối đen như mực xuất hiện trên mặt đất, bóng dáng của gã hòa vào hố đen đó rồi biến mất đi.

Giờ đây ở đây chỉ còn lại mình Bạch Mộc, con dơi nhỏ bay vòng quanh người nàng một vòng, giây sau nó tan biến vào trong không khí như lớp bụi đen.

Bạch Mộc bình tĩnh lại bước từng bước đi đến cửa nhìn về phía chiếc xe ngựa đang lái đi xa kia, nàng do dự một chút rồi thu chân lại, lần nữa xoay người lại bước vào trong lầu đài.

Rèm cửa trên tầng cao nhất khẽ chuyển động, một khe hở được vén lên nhằm muốn quan sát mọi cử chỉ hành động của Bạch Mộc từ trên cao.

Lúc thấy nàng lùi lại mới buông tay ra.

Rèm cửa khẽ đung đưa lên một thoáng rất nhỏ rồi lại nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Nàng vừa vào phòng ngồi xuống thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô hầu gái kính cẩn nói với nàng rằng, Luis đang tìm nàng, có việc rất gấp.

Dựa vào suy nghĩ “vì ăn nhờ ở đậu nên không thể không cúi đầu” nên Bạch Mộc vội lao đến đó không ngừng nghỉ.

Vừa đến nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là hình ảnh người này đang nhàn nhã tắm rửa.

Hắn nằm giữa làn hơi nước mù mịt, hai tay dang ra hai bên, bộ ngực ngâm hết xuống mặt nước, đầu tựa vào thành bồn bên cạnh, có vẻ như ngủ say rồi.

Nhúm màu xanh xám dưới mắt đó giống hệt như cái đã được miêu tả trong một số tài liệu về ma cà rồng, quầng thâm mắt dưới làn da trắng bệnh thái quá kia, và cả đôi môi đỏ ấy, mấy từ khoá mẫu chốt cộng lại hình thành nên cảnh tượng đang hiện ra trước mắt nàng đây.

Diêm dúa lẳng lơ.

Đây là câu duy nhất Bạch Mộc có thể nghĩ ra.

Nàng thôi không nhìn nữa, chuẩn bị lặng lẽ đi ra ngoài.

“Đi đâu?”

Người con gái quay đầu lại, cái người đang ngủ say khi nãy giờ đây đang đưa tay về phía nàng.

“Lại đây.”

Không biết bị cái gì mê hoặc, người con gái đi đến đặt đầu ngón tay vào lòng bàn tay của hắn.

Luis nắm lấy tay nàng xoa xoa, giây sau bất ngờ kéo nàng xuống nước.

Bạch Mộc kêu lên một tiếng, một lượng nước lớn tràn ra khỏi bồn, váy của nàng hoàn toàn ướt sũng hết, chúng ướt nhẹp dính hết vào người nàng.

Luis thò mặt lại gần mặt nàng hít hít.

Bạch Mộc biết ý này là gì, nàng mở miệng muốn giải thích: “Lúc này...”

Môi bị người nọ hôn lấy, hăn ngăn hết lại mọi lời nói nàng sắp nói ra, hôn xong hăn lại dịu dàng dựa lại gần, khẽ nói: “Mùi hương phai đi rồi.”

Đúng thế, Bạch Mộc cảm thấy may mắn vì ngày hành kinh của nàng thường khá ngắn.

Luis chạm vào eo nàng, lớp vải trói buộc không cho phép hăn cảm nhận được sự mềm mại ấm áp của làn da ấy, bàn tay của hăn động một cái, chiếc váy trên người nàng tức khắc bị xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Bạch Mộc chỉ vừa chớp mắt một cái mà đã tá hỏa nhận ra mình trần truồng trơn bóng mất rồi.

Mấy ngày nay khi bà dì đến thăm nàng rất chăm chỉ ăn uống tắm bổ cho cơ thể của mình, ngày nào cũng ăn ăn ngủ ngủ như heo, thành ra hiện tại cả người đã căng tròn ra một vòng, ngay cả hệ thống máu cũng được chăm đến khỏe siêu cấp vũ trụ, tình trạng thiếu máu chỉ tồn tại trong một ngày, qua ngày hôm sau nàng đã trở về dáng vẻ hồng hào tươi sáng như ngày thường rồi.

Nàng thầm cảm thán sinh mệnh của con người quả là ngoan cường mà, bàn tay của người con gái lạng lẽ thò xuống lén lút sờ vào mẩy

múi cơ bụng của hắn.

Hắn cũng vươn tay đến bóp bóp mớ thịt mềm trên eo của nàng, bàn tay khác cũng thò lên xoa nắn đôi tròn trịa bên trên, lòng bàn tay bao trọn lấy một bên no tròn nhào nặn nó thành đủ loại hình dạng khác nhau.

“Nơi này hình như lớn hơn thì phải.” Hắn vừa quan sát vừa xoa tròn bóp dẹp, thậm chí còn mở miệng nhận xét: “Mềm quá.”

Nói xong còn kéo nàng xuống thấp một chút để tiện cho hắn kê răng vào bầu ngực của nàng.

Răng nanh đâm thủng mảnh da đó, Bạch Mộc đau đến hít vào một hơi, tuy đau thế nhưng nàng cũng không dám vùng vẫy, vì nàng sợ nếu không cẩn thận thì sẽ bị hắn cắn rách lồng ngực mất.

Luis nếm một lát rồi dừng lại, hắn thè lưỡi liếm sạch vết máu đang chảy ra từ vết cắn kia, rồi lại múc nước lên rửa sạch người nàng.

Dòng nước mát lạnh theo lòng bàn tay chảy xuống trên người người con gái, đầu ngón tay như có như không cọ xát vào eo của nàng.

Tựa như cổ tình trêu chọc.

Mặt nàng nhanh chóng xuất hiện một màu đỏ bất thường, nụ hồng anh trên ngực cũng run rẩy cứng ngắc cả lên.

Bất chợt Luis kéo cánh tay đang che trước ngực nàng ra, hắn tỉ mỉ rửa thật kỹ, cuối cùng dựa lại ngửi ngửi một chập, xong xuôi đâu đó lúc này hắn mới thôi nhíu mày bế nàng ra khỏi mặt nước.

Nhiệt độ bên ngoài phòng tắm quá đối lạnh lẽo khiến Bạch Mộc rung mình lên một cái, cơ thể vừa chạm vào giường là đã chui vào lớp chăn bông ngay.

Cơ thể của người đàn ông cũng dính đến, chia bớt độ nóng vốn ít ỏi hiểm hoi này.

Người con gái run lấy bầy muốn trốn đi nhưng lại bị hấn bắt trở về.

Ngón tay thon dài xâm nhập vào bên dưới của nàng, mò mẫm sờ vào nơi đang khép chặt kia, xoa nắn lấy chỗ thịt mềm nhô nhô đang bị giấu bên trong lớp da ấy.

Có lẽ do lâu rồi chưa làm nên cơ thể của Bạch Mộc nhạy cảm vô cùng, hấn chỉ vừa mới ấn nhẹ một cái là nàng đã run rẩy kẹp chặt hai chân lại yêu kiều rên khẽ.

“Tiếc quá đi mất ...” Hấn cắn cắn vành tai hơi đỏ của nàng, thở dài than thở.

Ngón tay đẩy ra từng chương ngại một cào sâu vào mảnh thịt mềm bên trong.

So với cảm giác hơi hơi tê dại ấy thì cái cảm giác chưa đủ chất bôi trơn mà đã tiến vào này đau đớn hơn nhiều, cơn đau nhói xâm chiếm hết tất thảy có giác quan, Bạch Mộc vặn vẹo hông trốn đi, nhưng dường như người đàn ông đã sớm nhìn thấu ý đồ của nàng rồi thì phải, cánh tay đang ôm eo nàng bỗng siết chặt lại, khiến cho nàng chẳng thể di chuyển được nửa phân.

“Đau... Ra ngoài một chút đi mà.” Người con gái không còn cách nào khác, đành phải hé môi cầu xin.

Giọng nói mềm mại khe khẽ hết như chú mèo con đang nũng nịu, chẳng những không lấy lòng được hấn mà càng khiến cho hấn thiếu kiên nhẫn hơn, ngón tay thon dài nhanh chóng tìm kiếm trong khe hẹp nhỏ, cuối cùng sau một hồi cũng sờ được một cục cứng cứng quen thuộc.

Đầu ngón tay ấn mạnh vào đó một cái, thành công làm cho Bạch

Mộc run lên xoắn chặt lấy ngón tay của hấn.

Đầu ngón tay ướt đẫm nước xuân nhóp nháp, hấn đưa tay ra trước mặt nàng, triển lãm những sợi tơ bạc đứt ra dính lại cho nàng xem.

“Ướt thật đấy.”

Gương mặt của người con gái nháy mắt nóng hừng hực lên, nàng dứt khoát vùi mặt vào trong gối.

Hấn nâng eo nàng lên để nàng hếch cao mông quỳ trên giường, vòng eo hơi hạ xuống hình thành một đường vòng cong quyến rũ.

Quy đầu to lớn vừa mới kê vào khe hoa là đã bị cái miệng nhỏ tham ăn kia không ngừng liếm mút lấy.

Phía trên thì tỉ mỉ liếm liếm cắn cắn cần cổ của Bạch Mộc, thứ thô to phía dưới thì từng chút từng chút đứt vào, nhưng mỗi lần quy đầu vừa đứt vào trong là hấn lại nhanh chóng rút nó ra ngoài.

Cơ thể bất giác vặn vẹo, chỗ sâu bên trong ngứa ngáy không thôi, nơi e ấp thắm kín không ngừng run rẩy kêu gào muốn được ăn nhiều hơn nữa.

Luis dường như đang cố tình trêu đùa nàng, hấn cứ rì rà rì rà không cho nàng sự sung sướng, Bạch Mộc lắc lư eo muốn giữ lại nhưng lại bị hấn rút ra không chút thương tiếc.

Người con gái đỏ mặt quay đầu lại, giọng điệu hờn dỗi như sắp khóc đến nơi: “Đừng như thế... Vào đi mà...”

“Làm sao?”

Hắn dựa lại gần hơn, khẽ cắn vào vành tai của nàng.

“Ừ ... Vào đi...”

“Vào đâu? Nơi nào?”

“...Bên dưới.”

“Để làm gì?”

Người con gái nắm chặt lấy cái gối vùi mặt vào đó lau đi những giọt nước mắt đang chực trào ra khóe mắt, mãi một lúc sau nàng mới chịu quay đầu lại nói ra những lời khiến nàng vô cùng xấu hổ kia.

“Chơi em ... Xin chàng nhanh lên đi mà.”

dương v*t thô to nháy mắt thọc đến tận nơi sâu nhất, cơn sướng khoái ở nơi sâu thẳm bùng nổ lên khuếch đại lan tràn ra toàn thân, như thể có luồng điện xẹt qua khắp cả người.

Cơ thể của người con gái xụi lơ hết cả ra, nàng ngẩng đầu lên phát ra một tiếng rên rĩ thật dài, âm hộ nhỏ bên dưới cũng cắn chặt lấy dương v*t thô to ấy phun nước ra khắp nơi.

Những cú thúc mạnh bạo dữ dội liên tục ập đến, rất nhanh nàng đã lên đỉnh khoái lạc đầu tiên, hắn nắm lấy eo của nàng rút dương v*t thô to ấy ra một chút, chỉ chừa lại phần quy đầu rồi lại nhanh chóng cắm ngập vào tận chỗ sâu nhất.

Cảm giác sung sướng làm ý thức của nàng trở nên hỗn loạn, từng giọt nước mắt lăn dài xuống thấm ướt hết cả gương mặt của nàng.

Động tác của hắn vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn, hắn gác một chân của nàng lên khuỷu tay mình, để cho nàng mở rộng cánh hông của mình ra hết cỡ.

Dương vậy cứng nhắc giã bạch bạch liên hồi, mỗi một lần rút ra đều không ngừng bị mớ thịt bên trong kia liếm mút giữ lại, giày tiếp theo lại đẩy thật mạnh vào trong lỗ nhỏ tận hưởng niềm sướng khoái.

Bầu ngực tròn trịa bị bỏ bơ vơ đang không ngừng lắc lư liên hồi theo chuyển động của hắn.

Hắn đưa tay xuống nhào nặn lấy núm hồng anh ửng đỏ dựng đứng, vào lúc nàng đang say tình ngất ngây thì cắn vào gáy của nàng một cái.

Hơi thở của Bạch Mộc thoáng khựng lại, nàng có thể cảm nhận rõ toàn bộ dòng máu trong cơ thể của mình đang đổ dồn hết vào chỗ kia. Tuy cơn đau có hơi lạnh lẽo nhưng nó cũng mang theo nỗi tê dại quá thể, máu tươi chảy ra ngoài, ý thức của nàng cũng càng ngày càng trở nên hỗn loạn, giờ đây nàng chỉ còn biết nương theo bản năng của dục vọng hòa theo từng cú va chạm của người sau lưng.

“Ha a ... Á ...”

Mùi máu tươi kích thích khiến hắn càng trở nên thô lỗ hơn, nhưng hắn vẫn gắng hết sức kiềm chế lại.

Nắm chặt lấy eo nàng, hai người xoay người lại đổi sang tư thế khác, lúc này Bạch Mộc ngồi lên eo hắn cưỡi ngựa.

Tư thế này khác một trời một vực với tư thế truyền thống, nữ trên nam dưới khiến cho dương v*т thọc vào càng sâu hơn, cây gậy cương cứng nổi đầy gân xanh không ngừng cọ xát vào vách tường, kích thích tột độ khiến người con gái nức nở thút thít không ngừng.

Luis nằm ngửa, hắn nắm lấy bàn tay của nàng cho vào miệng, đầu lưỡi thè ra liếm láp đầu ngón tay màu hồng ấy rồi lại chậm chậm liếm láp lên trên cấn cấn, để lại trên đó một dấu cấn nông nông.

Có một giọt máu ngưng tụ tại vết cắn, rồi dần dần hóa thành dòng máu nhỏ chảy xuống làn da.

Bạch Mộc vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, nàng nhồm dậy muốn chạy đi.

Nhưng hắn nào để nàng chạy được, bàn tay đang giữ lấy eo nàng nhẹ nhàng ấn xuống, âm hộ nhỏ vừa nhả thứ thô cứng kia ra được một nửa mà giờ đây lại bị bắt nuốt xuống tiếp.

“A!” Cơ thể của nàng run lên liên hồi, bím nhỏ co rút cắn mạnh lấy thứ cương cứng kia, người con gái đỡ lấy cái eo nhỏ của mình nỗ lực chống đỡ thứ cường tráng đang cắm ngập vào bên trong mình, nàng ngửa đầu hí mắt mê ly, gương mặt tràn đầy xuân sắc.

Những giọt máu trào ra từ miệng vết thương đều bị hắn mút đi hết.

Đôi mắt của hắn di chuyển xuống dưới thân nàng, con người tức khắc trầm xuống động dẩy rút dương v*т của mình ra.

Nàng lại lần nữa nằm phịch xuống giường, nụ hồng anh đo đỏ trên ngực bị hắn cắn cắn nghiến nghiến.

Trong cơn mê ly, nàng cảm thấy môi lưỡi lạnh lẽo của người kia đang di chuyển xuống phía dưới.

Bạch Mộc nháy mắt tỉnh táo lại, nàng nâng cằm Luis lên, bắt hắn ngẩng đầu lên nhìn mình.

Hai người im lặng nhìn nhau, cuối cùng hắn vẫn là người đầu tiên mở miệng hỏi: “... Sao thế?”

“... Đừng hôn bưng.”

“Được.” Hắn đáp, ngay sau đó cúi đầu đi thẳng đến vạch đích.

Bạch Mộc giật mình, nàng muốn giơ tay ra ngăn cản nhưng đã muộn, đầu lưỡi lạnh như băng kia trượt vào âm hộ nhỏ liếm liếm lấy hạt châu đang lấp ló trong nơi xinh đẹp ấy.

Kích thích quá đổi mãnh liệt khiến người con gái muốn kẹp chân lại, nhưng nàng còn chưa kịp thực hiện thì đã bị hắc nham lấy bắp đùi tách sang hai bên, giờ đây toàn bộ nơi e ấp đều hiện ra hết trước mặt hắc.

Hắc ngậm lấy hạt châu vừa mút vừa cắn, Bạch Mộc bị hành hạ chỉ biết lắc đầu khóc lóc kêu than.

Nhả hạt châu đang run lấy bấy kia ra, đầu lưỡi của hắc lại trượt xuống miêu tả hình dạng của âm hộ nhỏ, chất lỏng trong suốt ào ào ứa ra ngoài, trong mắt Luis bỗng hiện lên một tia tiếc nuối.

Hắc hôn lên cái lỗ nhỏ xíu ấy, học theo cách giao hoan thè lưỡi ra liếm láp lấy nơi đó.

Cơn sướng khoái như thủy triều ập đến, nàng đỡ dẫn lắc đầu xin tha, tiếng van xin khe khẽ cứ đứt quãng vang lên trong từng hơi thở dồn dập.

“... Đừng mà ... Hức ... Ừ a!”

Đầu lưỡi linh hoạt quét qua từng thớ thịt non nhạy cảm, từng dòng nước chảy ra đều bị hắc nuốt hết vào bụng.

Cảm giác tê dại gần như nuốt hết lấy cơ thể của người con gái, âm hộ nhỏ co rút kịch liệt, nàng thét chói tai lên cực khoái.

Người đàn ông nhóm dậy cắn vào mắt cá chân của nàng một cái, giây sau nắm lấy bàn chân ấy đặt lên vai mình, dương v*т sưng cứng nhanh chóng tiến lên thọc mạnh vào bên trong.

dương v*т áp sát vào vách tường bên trong chuyên tâm kích thích

mảnh đất nhạy cảm, tốc độ đập vào vừa nhanh lại vừa độc ác, chơi đến mức người con gái đờ đẫn chỉ còn biết nức nở rên rỉ.

Khe nhỏ của nàng không ngừng co chặt lại, giống như có vô số cái miệng nhỏ đang bú liếm lấy hắn, bú đến mức lưng hắn tê dại hết cả lên, kích thích quá đổi mạnh mẽ khiến hắn càng bóp chặt lấy eo nàng hơn, dương v*t dưới háng đập mạnh liên hồi.

Hung tợn đập thêm mấy chục cái, Luis há mồm cắn vào vai nàng chôn vào chỗ sâu nhất bắn hết ra.

Chương 11: Nhen nhóm (H)

Đầu lưỡi linh hoạt quét qua từng thớ thịt non nhạy cảm, từng dòng nước chảy ra đều bị hần nuốt hết vào bụng.

Cảm giác tê dại gần như nuốt hết lấy cơ thể của người con gái, âm hộ nhỏ co rút kịch liệt, nàng thét chói tai lên cực khoái.

Người đàn ông nhóm dậy cắn vào mắt cá chân của nàng một cái, giây sau nắm lấy bàn chân ấy đặt lên vai mình, dương v*t sưng cứng nhanh chóng tiến lên thọc mạnh vào bên trong.

dương v*t áp sát vào vách tường bên trong chuyên tâm kích thích mảnh đất nhạy cảm, tốc độ đập vào vừa nhanh lại vừa độc ác, chơi đến mức người con gái đỡ đần chỉ còn biết nức nở rên rỉ.

Khe nhỏ của nàng không ngừng co chặt lại, cảm giác như có vô số cái miệng nhỏ đang bú liếm lấy hần, bú đến mức lưng hần tê dại hết cả lên, kích thích quá đổi mạnh mẽ khiến hần càng bóp chặt lấy eo nàng hơn, dương v*t dưới háng đập mạnh liên hồi.

Hung tợn đập thêm mấy chục cái, Luis há mồm cái vào vai nàng chôn vào chỗ sâu nhất bắn hết ra.

Rút dương v*t của mình ra, một lượng lớn chất dịch màu trắng đục cũng theo thể chảy xuôi ra ngoài, men theo rãnh hông chạy xuống thấm vào tấm ga trải giường.

Ánh mắt người đàn ông chợt nóng rực lên, bàn tay đang nắm bấp đùi của nàng khế siết chặt.

Bạch Mộc nhanh chóng khép đui lại hòng chặn lại không cho thứ đó chảy ra nữa, nàng thở thẽ bảo muốn đi tắm.

Luis suy nghĩ nửa phút, giây sau đồng ý.

Nước trong bồn tắm đã lạnh từ lâu, người con gái run rẩy dựa người vào vách tường, trên mặt đất vẫn còn vài vệt nước chưa khô, thế nên mỗi lần bước đi đều phải cẩn thận.

Xả nước, dòng nước ấm ào ào chảy xuống từng chút lấp đầy bồn tắm, làn sương bay lên dần dần thổi đi cái lạnh ban nãy.

Lòng bàn chân chột nhẹ đi, nàng bị người đàn ông ôm eo bỏ vào trong bồn.

Nhiệt độ nước thích hợp, Bạch Mộc hí hí mắt dựa vào thành bồn tắm tận hưởng.

Bàn tay Luis với xuống chạm vào bụng nhỏ của nàng, hồi sau lần mò đi xuống sờ vào mắt cá chân của nàng.

Người con gái lập tức co chân lại, hơi lùi ra sau kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Em tự mình tắm được.” Nàng múc nước đổ lên người mình, “Em tắm nhanh lắm.”

“Thế à?” Hắn hỏi ngược lại, bàn tay vươn ra nắm lấy bàn chân không còn chỗ nào để trốn kia, sờ vào các ngón chân, sờ vào lòng bàn chân, sờ vào mắt cá chân rồi trượt lên bắp chân, trượt đến đầu gối.

Khóe môi hắn khẽ cong lên nở nụ cười hài hước, ở giữa làn hơi nước mờ ảo này bỗng nụ cười ấy chói mắt đến lạ, nhưng nó cũng chỉ nở vùn vùn có mấy giây thôi.

Trái tim người con gái chột rung động, niềm rung động khó tả khiến nàng thở hổn hển dồn dập, nàng vội vàng đưa mắt sang chỗ khác, để tầm nhìn của mình chuyển đến mu bàn tay đang nằm im kia.

Bàn tay của người đàn ông vẫn đang trượt lên trên, hắc cương quyết len vào giữa hai chân nàng véo véo bấp đùi non ấy.

“Em không chạm tới nó.”

Trong lúc Bạch Mộc đang phân tâm thì hắc đã ngồi vào rồi.

Luis ôm lấy eo nàng, hắc hơi nhắc bổng nàng lên để nàng ngồi lên trên người mình, bắt nàng dang rộng hai chân sang hai bên sườn phơi ra nơi e ấp.

“...Chậm đã...”

Nàng còn chưa kịp ngăn lại thì ngón tay thon dài ấy đã đâm sâu vào trong rồi, nó luồn vào chậm rãi bởi mớ mớ tinh dịch sâu bên trong.

Dưới sự bôi trơn của tinh dịch, ngón tay chui vào rất dễ dàng, vách tường mềm mại lúc đầu còn xô đẩy không chịu cho nó vào, thế mà vừa cắm có vài cái mà hồi sau đã bắt đầu gặm cắn ro rút lại.

“Ư hức ...”

Người con gái dựa vào bên tai hắc thở hổn hển yêu kiều.

Hơi thở mềm mại xẹt qua bên tai, dương v*t vừa mới xù xuống chưa bao lâu mà giờ đây đã cứng ngắc trở lại kê sát vào khe nhỏ, mỗi lần Bạch Mộc run lên là thứ thô to ấy lại đẩy nhẹ vào.

Toàn bộ tinh dịch trong âm hộ nhỏ đã được lấy ra ngoài, dù thế nhưng ngón tay ấy vẫn cắm rút như cũ không chịu rút ra, đã thế hắc còn dùng nhiều chiêu xảo quyết khác nhau kích thích từng điểm

trong động hoa nhụy cảm ấy.

Ánh mắt người con gái rã rời, vòng eo vài lần hơi lúi về phía sau hùa theo ngón tay đó.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nơi nào đó trong khe nhỏ, nơi e ấp bắt chợt co rút kịch liệt kẹp chặt lấy ngón tay ấy đến mức không thể rút ra ngoài.

“Á!”

Người con gái khẽ hét lên đạt tới cao trào, hai chân nàng không còn sức nữa xụi lơ ở trên người hắn, bầu ngực tròn trịa trắng nõn dính sát vào người của hắn, nước xuân chảy ra hòa hết vào trong nước.

“Ha ư ...” Bạch Mộc dựa vào vai hắn thở hỗn hển dồn dập, hơi nước thấm vào khiến nàng hơi choáng váng, ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Luis vuốt ve gáy nàng, thì thầm: “Ra ngoài nhé?”

“... Ừm.”

“Ôm lấy ta.” Người con gái chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã bỗng nàng đứng lên rồi.

Vì giật mình nên Bạch Mộc vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn, lúc này nàng mới hiểu ra ý ấy của hắn.

Luis xoa xoa mông nàng, khe khẽ bảo: “Cả chân nữa.”

Giọng nói vừa khẽ vừa trầm lướt qua vành tai, niềm rung động khi này lại lần nữa thoảng qua trái tim nàng, người con gái im lặng, một

giây sau quyết định đem hết thả những nỗi niềm đó đổ lỗi cho làn hơi nước đang lượn lờ trong không khí này.

Bạch Mộc tựa trán vào vai hấn, hai chân vòng lên mấy lần rồi lại xụi xuống. Nàng bất lực, chỉ đành ngẩng đầu lên dùng đôi mắt mịt mù sương mờ của mình nhìn chăm chăm vào hấn, hồi sau dịu dàng dựa lại gần đặt xuống môi hấn một nụ hôn, thở thẽ nũng nịu: “Em hết sức rồi...”

Ánh mắt cầu xin như con thú nhỏ này khiến người đàn ông vô cùng hài lòng, hấn bỏ mộng nàng lên đi về phía trước vài bước, dương v*т thô cứng kia cũng chọc chọc vào bím nhỏ theo từng bước chân của hấn.

Mỗi một lần cất bước đều tiến vào một phần, chỉ mới vừa ra tới cửa mà Bạch Mộc đã thở không ra hơi, nàng ậm ừ thẳng lưng.

Người con gái đột nhiên ngẩng đầu trợn mắt nhìn hấn, đáy mắt đó có làn sương mù mênh mông, giọng nói mềm mại ấy chẳng những không chứa đựng chút tức giận nào mà ngược lại lại giống như đang vừa cự tuyệt lại vừa nghênh đón hơn: “Sao... Còn chưa đi ra ngoài?”

“Đi ra ngoài đây.” Người đàn ông hôn lên khóe mắt của nàng, “Ra ngoài ngay đây.”

Nói xong hấn vẫn giữ nguyên tư thế đó vừa đi vào cắn vào.

dương v*т thô to càng vào sâu theo mỗi bước đi của hấn, những đường gân xanh trên ấy cọ vào vách tường bên trong, kích thích tột độ khiến eo nàng mềm nhũn cả ra, đã thế hấn còn cố ý hơi hạ thấp tay xuống để cho nàng nuốt hết cả cây gậy vào.

“Hừ a!”

Hàng họ cứng ngắc đút vào khiến bụng nàng hơi đau xót, người con gái vô lực ngã xuống dưới.

Luis lại lần nữa bợ mông nàng lên, đặt nàng dựa vào bức tường cạnh cửa.

Không khí bên ngoài ủa đến khiến đầu óc của nàng minh mẫn trở lại, nhưng ngay sau đó lại bị giã đến rối loạn như thuở đầu.

Một tay người nọ bợ mông nàng, tay còn lại chống lên tường, hấn dùng tư thế này đập nàng liên hồi, nhiều lần còn đút vào tận chỗ sâu nhất.

Âm hộ bé nhỏ cực lực nuốt vào nhả ra, mỗi lần rút ra đều kéo theo một dòng nước xuân ngọt lành, chất dịch chảy xuôi ra ngoài trải qua hàng loạt cú nắc biến thành màu trắng đục bám dính hết vào đám lông mu chỗ giao nhau.

Cảm giác được lấp đầy khiến người con gái dần mất đi lý trí, giờ đây nàng chỉ còn biết ôm lấy vai hấn rên rỉ yêu kiều, hai chân quăn lấy eo hấn phối hợp đong đưa, mỗi lần hấn rút ra là nàng đều sốt sắng vịn vẹo eo từng chút từng chút nuốt trở về.

Bầu vú tròn trịa mềm mại không ngừng nảy lên, cặp đào tiên trắng nõn ấy bị những vết cắn đậm nhạt khác nhau bao phủ lấy, nụ hồng anh trên đó run lẩy bẩy đứng thẳng trong không khí, tựa như đang chờ người đến hái vậy.

Yết hầu của Luis khẽ nhúc nhích, hấn cúi đầu há mồm mút vào, rằng nanh vì hưng phấn nên không tài nào rút lại được, hết lần này đến lần khác để lại trên làn da ấy những vết đỏ nhợt nhạt khác nhau.

Hôn từ bầu ngực lên đến tận cổ, hình như hấn rất thích để lại những dấu vết trên người nàng thì phải, mỗi một chỗ hấn hôn qua đều xuất hiện những dấu vết mờ ám khác nhau.

Hấn cắn vào động mạch đang đập thành thịch trên cổ của nàng,

động tác dưới háng cũng vồ vập hơn, tốc độ nắc càng ngày càng dữ dội mãnh liệt, trong phòng tắm không ngừng vang lên tiếng da thịt đập “bạch bạch” vào nhau.

Khoái cảm quét sạch hết ý thức của nàng, người con gái run lên kịch liệt, dòng nước xuân không ngừng tí tách tuôn ra chảy ngập hết bàn tay của hắn, trơn trượt đến mức mấy lần hắn xém không cầm cự được.

Mặt Bạch Mộc đỏ ửng nóng hôi hổi, nàng dùng chút sức lực cuối cùng của mình vòng tay qua ôm lấy eo hắn, dựa sát lại há miệng cắn vào vành tai của hắn hung tợn tiết ra.

Thứ thô cứng trong cơ thể đột nhiên nảy lên sưng to lên tiếp, cảm giác căng trướng khiến Bạch Mộc hoảng hốt sợ hãi, nàng lắc đầu thút thít: “Không được không được đâu, lớn quá... Ra ngoài đi...”

Luis chột đâm mạnh vào chỗ nhạy cảm kia như đang trừng phạt nàng, sau một hồi giãy vò cuối cùng hắn cắn vào cổ nàng thúc vào chỗ sâu nhất bắn ra.

Tầm mắt bị ánh sáng trắng bao phủ đi hết, Bạch Mộc thét lên ngẩng đầu thở hổn hển, ngay cả ngón chân cũng co quắp lại.

Cơn sướng khoái dần dần qua đi, giờ phút này nàng chẳng còn sức để ôm lấy hắn nữa, người con gái thở dốc mềm nhũn nằm liệt trong vòng tay người tình của mình, mệt mỏi nhìn hắn rửa sạch nơi e ấp của nàng, rồi mệt mỏi để mặc hắn nhét mình vào trong chăn đệm êm ái.

Bạch Mộc buồn ngủ lắm rồi, mi mắt nàng rủ xuống, bộ dáng có thể ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe thấy có người gõ cửa, còn loáng thoáng nghe được vài câu không rõ ràng.

“Chuyện quan trọng ... Lãnh thổ của con người ... Phù thủy ...”

Có người xoa xoa khoe mắt của nàng, nàng bỗng cảm thấy hai mắt mình nóng lên, sau đó không còn biết cái gì nữa.

Nàng ngủ rất sâu, ngủ từ 4 5 giờ chiều ngày hôm qua đến tận sáng sớm hôm nay, một đêm không mộng mị.

Trời vẫn còn hơi lạnh, nàng mở mắt lên theo thói quen liếc nhìn sang người bên cạnh.

Không có ai.

Nhìn quanh phòng.

Vẫn không có ai.

Bạch Mộc dần tỉnh táo lại hơn một chút, nàng mặc áo choàng bước xuống lầu.

Đại khái là hôm qua bị hấn gặm gặm cắn cắn mạnh quá nên giờ bắp đùi của nàng đau nhức vô cùng, lúc đi đường phải hơi khom người xuống, trong cực kỳ giống bà lão tám mươi tuổi.

Aumont thấy thế thì mở mồm cảm thán: “Hóa ra tuổi thọ của con người thường ngắn như thế.”

Bạch Mộc có thể nghe thấy sự “vui vẻ” trong giọng điệu ấy của gã, nàng bấu môi hỏi: “Luis đâu?”

“Cô nên gọi là đại nhân Luis.”

Bạch Mộc: ...

Nàng gằn giọng lặp lại từng từ một, “Xin hỏi, Luis, đại, nhân, đâu?”

Aumont hài lòng gật đầu, trả lời: “Bên phía nhân loại có một mục phù thủy đang tác oai nên đại nhân đi giải quyết rồi.”

“Nhân loại?” Nàng nghe vậy thì hơi nhú mào: “Ma cà rồng như mấy người mà cũng thích giúp đỡ mọi người à?”

“Tất nhiên là không rồi, chúng tôi đang ở trong mối quan hệ hợp đồng.” Gã cười: “Chúng tôi hưởng dụng thức ăn do con người cung cấp, thế nên chúng tôi sẽ giải quyết mấy vấn đề phiền phức cho họ.”

“Thỏa thuận công bằng mà, đúng không nào?”

Buổi chiều, Bạch Mộc ăn uống no say xong thì lấy mấy viên đá quý mình vừa chôm được ra.

Tổng cộng có ba viên, viên lớn nhất tương đương với một quả trứng chim bồ câu.

Sau khi rời khỏi nơi đây thì tiền là thứ tuyệt đối không thể thiếu, nếu không có cách về nhà thì ít nhất nàng vẫn còn có tiền để mua một căn nhà nhỏ để trồng trọt qua ngày.

Nhưng bây giờ trừ một ít tiền tiết kiệm ra thì không còn gì hết, Bạch Mộc cũng chưa nghĩ đến phải đi ra ngoài như thế nào, nàng nghịch mấy viên đá quý này một hồi rồi lại nhét nó vào lại trong túi cột chặt lại.

“Đang làm gì đấy?”

Bỗng có một giọng nói vang lên bên tai nàng làm nàng run cả lên, cánh tay nổi hết cả da gà.

Heyman đứng sau lưng nàng cúi người nhìn xuống, gã ta nhìn chiếc

túi trên tay nàng, tủm tỉm trêu ghẹo: “Mấy viên đá này không đủ cho cô sai đâu.”

Bạch Mộc nắm chặt túi trong tay trốn ra xa, cảnh giác nhìn từng cử động của gã.

“Đừng như thế mà.” Gã giang hai tay: “Ta đã hứa với anh ấy là sẽ không chạm vào cô rồi.”

Bạch Mộc vẫn như cũ không muốn tới gần.

Heyman cũng không ngạc nhiên, gã lười biếng dựa vào ghế sofa nghịch mấy chiếc cúc áo có họa tiết hoa hồng trên tay.

“Thần kỳ thật đấy, cô thế mà sống đến tận bây giờ.” Ánh mắt của gã lưu luyến nhìn vào cổ nàng, bỗng gã nhìn chăm chăm vào dấu cắn và dấu hôn trên cổ của nàng, giật mình hỏi: “Cô làm chuyện đó với anh ấy rồi à?”

Nói xong cũng không đợi Bạch Mộc đáp lại, gã ta lại nói tiếp: “Ta biết rồi, chắc là do kỹ xảo trên giường của cô rất tốt nhỉ.”

Gã chống cằm nheo mắt đánh giá hai vết cắn bầm tím kia: “Hương vị chắc chắn ngon lắm đây.”

“Muốn nếm thử quá đi mất ...” Gã lẩm bẩm.

Bạch Mộc lặng lẽ đi về phía cửa.

Heyman vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình, đột nhiên hai mắt gã sáng lên.

Một luồng bóng tối chợt lao đến nuốt chửng lấy tay vịn, Bạch Mộc đang định đặt tay lên thì giật mình rụt lại, bóng tối dần dần áp sát tới ép nàng lùi về chỗ gã người đàn ông kia.

“Cô muốn ra khỏi đây đúng không?”

“Ta có thể giúp cô.”

Bạch Mộc sững sốt, nhưng nhanh chóng lắc đầu từ chối: “Không, tôi không muốn.”

“... Gì?” Vẻ mặt gã hơi cứng lại, nghi ngờ bật lại: “Cô rõ ràng...”

“Lúc này có nghĩ tới, nhưng hiện tại thì không.” Bạch Mộc không phải kiểu người ai nói cái gì cũng đều tin tưởng làm theo hết.

Mặt gã ta nháy mắt u ám đi, ngón tay thông thả lướt qua cúc áo, nhưng vẻ mặt đó chỉ kéo dài trong vài giây, giây sau đã trở lại vẻ ăn chơi trác táng thường ngày.

“Cô không tin ta thì thôi vậy.” Gã không biết lấy từ đâu móc ra một cuộn giấy ném lên bàn: “Bản đồ đây.”

“Tốt hơn hết là cô không nên tùy tiện chạy trốn một mình.” Gã nói tiếp, “Tất cả những con thú bên ngoài lâu đài này đều là do hắc ta nuôi, một con người như cô ra đó e là sẽ bị ăn đến không còn miếng xương nào cho mà xem.”

“Ta ấy à, chỉ là thấy thương hại cho cô vì bị mắc kẹt ở đây thôi. Không chừng một ngày nào đó hắc ta chơi chán rồi ném cô cho đám súc sinh kia ăn cũng nên, chậc chậc.” Gã lắc đầu thờ dãi, bày ra vẻ thương hại: “Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta chỉ muốn một chút máu của cô thôi.”

“Thế nên là, nếu cô thay đổi ý định thì có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào, nhất trí không?”

Chương 12: Chuẩn bị | Hoa hồng

Điều kiện mà Heyman đưa ra rất hấp dẫn, nhưng Bạch Mộc vẫn cảm thấy không đáng tin cho lắm.

Nàng trải tấm bản đồ lên giường, ở góc trái tấm bản đồ có bốn ký tự màu vàng sẫm 'Dalves', phân định rõ lãnh thổ của một quốc gia nhất định. Phần dưới của bản đồ đánh dấu rõ điểm khác nhau trên lãnh thổ, trên kí hiệu của ngọn núi có một hình lâu đài nho nhỏ.

Không cần đoán cũng biết đó là nơi nào.

Xung quanh được cánh rừng bao phủ, ở giữa hình như còn có một ngôi làng không mấy nổi bật. Khu rừng rộng lớn đến mức bao trùm hàng trăm dặm, và lâu đài này nằm ở trung tâm của khu rừng.

Nàng bỗng nhìn mặt nhớ đến những con thú ăn thịt người kia, Heyman thật sự không lừa nàng, nếu một mình nàng chạy ra đó thì e rằng chưa chạy được mấy bước thì đã thịt nát xương tan mất rồi.

Nếu muốn ra ngoài thì phải bắt đầu từ người đánh xe chuyên đi giao hàng kia.

Bạch Mộc cuộn bản đồ lại giấu nó chung với túi tiền của mình.

Lần này Luis biến mất lâu hơn mọi khi, lâu đến nỗi nếu mỗi ngày không gặp được Aumont thì nàng đã cho rằng hẳn sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Aumont xử lý công việc rất tận tâm, gã rất hiếm khi đề cập đến

chuyện của Luis, Bạch Mộc cũng không muốn hỏi, hỏi làm gì cho mệt, hỏi xong thẳng cha này cũng bày ra vẻ mặt khinh thường mà thôi.

Vì Luis đi vắng nên cuộc sống của Bạch Mộc khá là nhàn nhã, cuộc sống không cần phải hiến máu đã khiến nàng thành công tăng hai cân.

Mặc dù việc hăn vắng mặt rất tiện cho việc Bạch Mộc lên kế hoạch chạy thoát thân và tiện chôm mấy viên đá quý nhưng, nàng vẫn luôn cảm thấy lo lắng kỳ lạ, thậm chí nửa đêm đang ngủ cũng giật mình tỉnh dậy theo bản năng sờ mó tìm kiếm hình bóng kia.

Cái hành động kì lạ này sao lại xuất hiện trên người nàng chứ.

Hôm nay trời vừa tờ mờ sáng mà dưới lầu đã có tiếng khuân vác rồi, Bạch Mộc tỉnh táo lại xua tan những suy nghĩ lộn xộn kia ra khỏi đầu, nàng ra ban công thò người nhìn xuống.

Người đánh xe đang khuân một hộp gỗ, trông cũng không quá nặng, lúc đặt xuống xe còn vang lên một tiếng càn cạch.

Nàng vào phòng lấy cuốn vở mà nàng từng chôm ở phòng sách ra ghi lại thời gian trên đó, nắn nót ghi rõ ràng thời gian đến và thời gian đi của người đánh xe.

Ba ngày đến một lần, hình như là đến trước lúc bình minh và rời đi khi trời vừa tờ mờ sáng, đến đưa một số trái cây, rau củ và thịt.

Hôm đó chắc là có lý do gì đó nên mới tới muộn như thế.

Bạch Mộc đếm đếm ngày trong cuốn sách, suy nghĩ lại trôi dạt về phương trời nào đó.

Đếm tới đếm lui, tính ra hăn cũng đã đi được nửa tháng rồi. À phù thủy đó mạnh đến thế ư?

Một vài hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu nàng, trên cơ thể không có nơi nào là không bị mù phù thủy độc ác ấy hành hạ, vết thương chồng chất trốn chạy khắp nơi.

Bạch Mộc tưởng tưởng đến mê mẩn, đợi đến lúc nàng bừng tỉnh lại thì đầu bút đã ghim vào trang giấy hồi lâu, một mảng lớn mực đã bị lem ra ngoài, để lại trên đó dấu vết đậm nhạt khác nhau.

*

Người phụ nữ đi qua con đường lát đá trong làng, làn váy có những họa tiết nhỏ nhỏ lấp lánh như những vì sao tung bay theo dáng người thướt tha của nàng ta.

Bóng dáng của ả ta biến mất trong cánh rừng, nhưng một lúc sau bỗng có một ánh lửa sáng lên trong rừng sâu, ngọn lửa bùng lên chiếu sáng căn phòng vốn bị giấu trong bóng tối kia.

Một thanh trường kiếm từ trong bụi cây bay ra, nó đứng đưa trên không trung rồi đột nhiên chĩa mũi kiếm vào bóng người bên cửa sổ nọ, tiếng gió chói tai vừa tắt ngấm thì đã thấy thanh trường kiếm đâm vỡ kính xuyên qua bụng người phụ nữ ấy, đóng đinh ả ta xuống mặt đất.

Mái tóc dài màu đỏ rượu của ả ta xỏa tung khắp sàn nhà, dòng máu tươi đang chảy ra khỏi bụng kia so ra còn đẹp hơn nhan sắc ấy nhiều, người phụ nữ chống tay xuống đất, vùng vẫy la lối thảm thiết.

Nhưng rất nhanh sau đó lại có vài thanh trường kiếm khác xé gió xuyên qua tứ chi của ả, thanh kiếm cuối cùng còn mang theo một luồng hơi thở xa lạ, quanh thân kiếm được ánh sáng màu đỏ nhạt bao bọc lấy lao đến xuyên thủng trái tim của ả ta.

Cơ thể người phụ nữ cứng đờ bất động nằm liệt trên vũng máu.

Xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Một con dơi bay ra khỏi bóng tối, nó bay vòng vòng dò xét xung quanh ngôi nhà, dần dần lũ dơi tụ lại trong góc tạo thành một bóng hình cao lớn.

Trên người hắn chẳng chịt những vết dao, quần áo loang lổ máu nâu đen.

Những vết thương đó từ từ lành lại theo từng bước chân của hắn, biến mất không thấy tăm hơi, giờ đây chỉ còn lại mấy miếng vải bị rách te tua.

Luis đến gần người nọ, hắn vén mái tóc dài của ả ta ra rồi nâng khuôn mặt bê bết máu ấy lên.

Đây không phải là khuôn mặt mà hắn ghê tởm.

Người này có khuôn mặt phương Đông cực kỳ quen thuộc, đường nét gương mặt dịu dàng, lông mày ấy giờ đây hơi nhíu lại vì đau, ả run run mở mắt, đôi mắt ấy đen nhanh tràn ngập sương mù, khóe miệng không ngừng ứa ra dòng máu đỏ tươi.

Ả mở to hai mắt như nhìn thấy vị cứu tinh, thì thào đứt quãng không tròn câu: "Luis ... Cứu em với ..."

Luis sững sờ trong giây lát, giây tiếp theo đôi mắt đột nhiên co rút lại.

Con dao găm ló lên tia sáng đâm xuyên qua ngực và vùng bụng, nhưng người bồi táng kia vẫn cố chấp dí sát gương mặt mình đến thều thào khiến người ta rợn gáy: "Chết với em đi ... Chết với em đi được không?"

*Ở thời Trung Quốc cổ đại thường lưu hành một tập tục xấu, đó là

dùng người chôn theo người chết. Theo những bằng chứng hiện có, tục tuấn táng hay còn gọi là bồi táng, mà đặc biệt là “nhân tuấn” (chôn người chết cùng) bắt đầu nổi lên từ thời nhà Thương và nhà Chu.

Ngày thứ mười tám khi Luis đi vắng, Bạch Mộc chuẩn bị một túi tay nải đơn giản, chuẩn bị xong lại đến phòng sách tìm tiểu thuyết để đọc, lúc này Aumont đang cầm chổi lông gà quét bụi, bụi bay lơ lửng trên không trung làm Bạch Mộc không chịu nổi hắt hơi mấy cái.

Đặt cuốn sách đã đọc xong về vị trí cũ, nàng cầm một cuốn sách khác ôm vào lòng.

Aumont thậm chí còn không thèm liếc nàng lấy một cái, vẻ mặt gã thờ ơ, bày ra bộ dáng không quan tâm sự đời.

Bạch Mộc do dự một hồi, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Ả phù thủy đó rất lợi hại à?”

Gã hơi khựng lại một lúc, sau đó liếc nhìn nàng một cái, khẽ cau mày từ tốn đáp: “Không hẳn, luận vì thực lực thì ả không đánh lại đại nhân.”

“Nhưng rất khó giải quyết, ả rất giỏi trong việc điều khiển tinh thần của mọi người, đại nhân ngài ấy ...” Gã dừng lại một lúc, cuối cùng nuốt nửa câu sau tiếp tục cầm chổi lông gà quét tới quét lui.

Nhìn gã như thế Bạch Mộc bỗng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Bỗng bên ngoài bức tường vang lên từng tiếng sói tru, từng tiếng từng tiếng lần lượt xuyên qua tấm kính lùa vào tai.

Đây là tình huống mà trước đây Bạch Mộc chưa từng gặp phải, không chỉ có vậy, những âm thanh ở mức đẳng xa đó đang vang vọng lại gần, như thể muốn bao vây lấy bức tường thành này vậy.

Nàng nén nỗi lo lắng trong lòng, thả nển lên nhẹ nhàng bước ra ngoài xem.

Ngoài cửa im ắng, người hầu gái vội vàng đi đi lại lại băng qua hành lang.

Bạch Mộc dựa vào tường, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống đi xuống dưới lầu.

Cánh cửa đang mở đang dần dần khép lại, trong ánh đèn mờ ảo, Bạch Mộc nhìn thấy bóng hình mình đã lâu không gặp, giờ đây bộ dáng ấy nhếch nhác cực kỳ, áo choàng bị cháy một mảng lớn, quần áo rách te tua khó coi, cả người đâu đâu cũng có vết máu.

Trạng thái tinh thần của hắn có vẻ không được tốt lắm, mỗi một bước đi đều hơi hơi lung lay, tựa như có thể ngã xuống hôn mê bất cứ lúc nào.

Bạch Mộc sửng sờ tại chỗ nhìn hắn lao đảo tiến lại gần mình, ánh mắt ấy chậm rãi khóa chặt người nàng.

Đáy mắt Luis lóe lên những cảm xúc phức tạp, hắn đứng vững lại rồi dang hai tay ra với nàng.

Bạch Mộc bị bộ dạng này của hắn dọa sợ nên nào dám đến gần, nàng cầm chân đèn trong tay chậm chạp không nhúc nhích.

Một lúc sau, tuy vẻ mặt của hắn không biến hóa gì nhưng rất nhanh sau đó, bóng dáng cao lớn dần dần thu nhỏ lại trước mặt nàng, biến thành cậu bé vô hại ngây thơ.

Hai tay của hắn vẫn để y như thế, cố chấp dang rộng ra.

Mãi đến khi được cơ thể mềm mại kia nhẹ nhàng ôm lấy, lúc này hắn mới nhắm mắt lại dựa vào cần cổ ấm áp của nàng.

Trong nháy mắt đó đột nhiên trong đầu Bạch Mộc hiện lên một câu hỏi chưa bao giờ nghĩ đến, “Tại sao lại là tôi? Tại sao lại giữ lại một mình tôi?”

Nhìn những vết dao lớn lớn nhỏ nhỏ trên người của hắn khiến Bạch Mộc không tài nào xuống tay được, nàng cứng đờ tránh né chỗ bị thương nghiêm trọng nhất ấy.

Vết thương ở dưới ngực hết như bị vũ khí sắc bén nào đó đâm tới đâm lui, chỉ có như thế thì mới có thể để lại vết hằn sâu như này được. Miệng vết thương nhóp nhép, máu trên đó đã hơi khô lại, thịt lật ra ngoài, ngoài ra còn có chỗ bị bỏng.

Nếu hắn là con người thì không chừng hắn đã chết từ lâu rồi.

Luis nằm ỳ trên người nàng không thêm nhúc nhích, Aumont cũng không có ý muốn giúp đỡ, cuối cùng Bạch Mộc vẫn phải hít một hơi thật sâu dùng sức bú sữa của mình ôm hắn lên trên đầu.

Tấm thảm dưới chân mềm như bông, bỗng nàng giẫm phải một đám mây mềm mại trượt chân ngã về phía sau như không có trọng lượng, chợt có vài con dơi bay đến lượn vòng xung quanh người nàng, sột soạt vài tiếng qua đi, cuối cùng nàng rơi vào chiếc giường quen thuộc.

Cả hai người ngã xuống giường rồi lại hơi bật nhẹ lên, rồi lại ổn định ngã xuống.

Đợi đến lúc Bạch Mộc hồi hồn lại thì hắn đã nằm bên cạnh nàng rồi, ngón tay thon dài ấy hết vuốt ve lòng bàn tay nàng rồi lại gãi nhẹ.

Có hơi ngứa, Bạch Mộc nắm lấy bàn tay đang tác loạn kia, quay đầu sang.

Đôi mắt của hắn thấp thoáng sau mái tóc đen rồi bù, mặc dù như thế nhưng ở khoảng cách hiện tại này nó vẫn cho phép nàng nhìn thấy cảm xúc hối lỗi qua những kẻ tóc kia.

Ướt át, tựa như con thú nhỏ đang sợ hãi và mờ mịt vậy.

Như bị quỷ thần xui khiến, nàng chậm rãi đến gần hôn lên đôi môi tái nhợt của hắn, đầu lưỡi đảo qua đảo lại ma sát đôi môi ấy mãi đến khi nó hơi đỏ lên mới chịu tách ra.

Nàng rờ rẫm vành tai của hắn, học theo cách dỗ con của thể hệ cũ nhẹ nhàng nắm nó trong tay.

Hắn bị thương rất nặng, Aumont quan sát vết thương ấy một lúc lâu mới ra lệnh cho người đi xuống chuẩn bị dụng cụ xử lý.

Những vết thương đó đang dần hồi phục lại, nhưng chỉ có duy nhất vết thương thối rữa dưới lồng ngực kia, thịt bên trong vừa lành lại chưa lâu thì lại rách ra lần nữa.

Dao găm nhanh chóng lia qua cắt đi phần thịt thối rữa ấy, từng nhát cắt đều rất gọn gàng sạch sẽ, nỗ lực để không khiến cho hiện trường trở nên quá đẫm máu.

Bạch Mộc không dám nhìn, nhưng nàng cũng không nở buông tay, thế là nàng đành phải quay lưng sang chỗ khác nắm lấy ngón tay hắn động viên.

Luis không rên lên tiếng nào, như thể chuyện đang xảy ra này không liên quan gì đến hắn vậy. Hắn chỉ chú ý đến bóng hình đang đưa lưng về phía hắn kia, đôi mắt tham lam phác họa hình dáng ấy.

Vừa cắt xong miếng thịt thối ấy ra thì máu cũng theo miệng vết thương đó chảy ào ào ra ngoài, khăn trải giường bên dưới ướt đẫm màu máu đen bất thường.

“Đây là nước thánh.” Aumont lấy khăn tay lau con dao găm, trên mặt lộ ra vẻ tức giận hiểm thấy: “Chúng còn giữ mấy trò hề khác bên trong nữa.”

Bạch Mộc hơi nghiêng đầu: “Đó là cái gì?”

“Đó là nước do con người hiến dâng.” Luis liếc nhìn vết thương, bình tĩnh nói tiếp: “Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nó có tác dụng làm chậm quá trình chữa lành vết thương đối với chúng ta.”

“Quả là kỳ diệu mà.” Hãn cảm thán: “Chỉ cần mở miệng là được ‘thần’ ban ân.”

“Hoạt động dưới ánh nắng mặt trời ấy ư?”

Luis gật đầu, khinh khỉnh đáp, “Ta và phải mấy con rệp khó chơi.”

Hãn đưa tay vén mấy sợi tóc mai trên trán, để lộ ra khuôn mặt tinh xảo non nớt kia, mặc dù trên mặt không xuất hiện biểu cảm gì nhưng giọng điệu và vẻ mặt ấy kết hợp lại với nhau lại khiến cho người ta cảm thấy hãn trông có vẻ hung ác nham hiểm vô cùng.

Điều này làm cho Bạch Mộc hơi sợ, lòng nàng bồn chồn không yên nhưng không dám quay đầu lại nhìn.

Aumont nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nàng trong chốc lát, hồi sau buông con dao găm ấy xuống, cổ tay khẽ nhúc nhích, lưỡi dao sắc bén ngay lập tức nhắm vào Bạch Mộc đang không phòng bị, gã ngập ngừng nói: “Nàng ta có thể tới tìm ngài bất cứ lúc nào, ngài đang bị thương nghiêm trọng như thế, hay là...”

Gã chưa kịp nói xong thì đã bị hãn lạnh lùng ngắt lời: “Đưa nàng về đi.”

“...Vâng.”

Thế là Bạch Mộc bị đuổi ra ngoài, đợi đến lúc tiếng bước chân ngoài cửa biến mất, lúc này nàng mới lấy tấm bản đồ giấu dưới giường ra.

Bản đồ được vẽ thêm một số tuyến đường khác nhau.

Đây có lẽ là thời điểm tốt nhất để nàng chạy trốn, dù cho Aumont phát hiện ra nàng không còn ở trong lâu đài đi chăng nữa thì chiếu theo thái độ khinh thường và bất mãn ấy của gã đối với nàng thì nàng nghĩ rằng, gã nhất định sẽ tập trung chăm sóc cho Luis trước mà thôi.

Nghĩ đến đây, ý muốn chạy trốn của Bạch Mộc ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

Nhưng nàng bỗng nảy sinh cảm giác thương cảm không thể giải thích được, mặc dù nàng biết vào lúc này mình không nên xuất hiện loại tâm trạng ấy nhưng lòng nàng lại không chịu nghe theo.

Có lẽ do nhìn thiếu niên ấy bị bệnh như thế nên nàng mới nảy sinh cảm giác thương hại, Bạch Mộc luôn nghĩ đến hắn, luôn lo lắng cho vết thương của hắn, biết rõ hắn sẽ không chết được nhưng vẫn lo.

Người con gái thở dài cất bản đồ vào lại.

Trong góc tường có một con dơi đang im lìm trong bóng tối, nó chớp chớp mắt, sau khi chứng kiến mọi hành động của Bạch Mộc thì lặng lẽ biến mất vào bóng tối.

Rạng sáng, Bạch Mộc vẫn tỉnh táo như cũ, nàng đưa mắt nhìn vào góc khuất trong bóng đêm.

Một hồi sau nàng cầm chân đèn lên đẩy cửa bước ra ngoài, hành lang dài vắng vẻ vang lên tiếng dép lê "lẹp xẹp".

Trong không khí thoáng thoáng mùi tanh, đợi đến lúc Bạch Mộc

dừng chân lại tìm kiếm thì mùi đó đã biến mất không để lại dấu vết.

Bạch Mộc nhăn mặt tiếp tục đi về phía trước.

Bàn tay hơi nắm lại đặt lên cửa gỗ nhẹ, không có ai trả lời, nàng do dự một lúc cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Không có ai.

Khăn trải giường đã được đổi mới, một màu trắng không dính chút máu.

Bạch Mộc sững sờ nửa phút, sau đó nàng chậm rãi đi tới ban công, ánh trăng rực sáng từ ban công chiếu vào trong, rèm cửa lay động bay bay, cửa cũng mở toang ra do gió thổi quá lớn.

Sau khi đặt chân đèn xuống xong, Bạch Mộc bước tới đóng cửa lại, không khí ẩm lạnh phả vào mặt, tiếng gió thổi bên ngoài tựa như tiếng thiếu nữ đang khóc thút thít.

Kéo rèm cẩn thận lại, người con gái vùi mình vào ghế sofa.

Đến lúc ngọn nến đã cháy được một nửa thì lúc này người con gái mới đứng dậy đi ra ngoài. Bạch Mộc hạ quyết tâm, lấy chiếc áo choàng quần lấy nửa khuôn mặt của mình, chỉ chừa lại một đôi mắt nhìn chăm chăm vào ánh nến rực rỡ.

Tiếng gió bị cửa sổ chặn lại, làn gió nhẹ nhàng phả vào tai nàng như một bài hát ru không tên, ngọn lửa bập bùng cháy kéo lớp dầu sáp chảy xuống, lớp dầu đặc lại dưới đáy nến tạo thành những ngọn đồi đo đỏ.

Người con gái bị cơn gió thổi đến buồn ngủ dúi cả mắt, đầu liên tục gật gù lên xuống, lúc nàng mở mắt ra thì phát hiện mình đã cuộn mình trên giường ngủ không biết bao lâu rồi.

Nền đã được thay mới, nó lặng lẽ cháy bập bùng trên đầu giường.

Bạch Mộc mù mờ, nàng căn bản không nhớ nổi mình đã ngủ từ khi nào, trở về bằng cách nào.

Người con gái bất ngờ vén chăn lên, đi dép lê chạy lên trên lầu.

Đang chạy thì tình cờ thấy cô hầu gái đang bưng bát đĩa đi ra, hầu gái hơi cúi người chào nàng, thứ mùi bên trong bát đĩa cũng vì thế xộc thẳng vào mặt nàng, một mùi tanh kỳ lạ xộc thẳng vào lỗ mũi.

Cũng chính hành động này đã giúp cho Bạch Mộc có thể thấy rõ chất lỏng màu đỏ tươi còn sót lại dưới đáy bát kia.

Nàng kìm nén sự hoảng sợ trong lòng, mở cửa bước vào.

Luis đang dựa vào trên giường, hình như hắn đang ngủ, lớp băng dính máu trước ngực ấy chứng minh thương tích kia của hắn vẫn không hề lạc quan lên.

Mũi của hắn khẽ nhúc nhích, dù thế nhưng hắn cũng không mở mắt ra, chỉ đơn giản quay đầu về phía nàng khàn giọng nói: "Em đến rồi."

"Là chàng đưa em về à?"

Hắn gật đầu.

"...Chỉ thế thôi?"

"Cái gì?" Khóe miệng hắn khẽ cong lên.

Bạch Mộc mím môi ấp úng đáp: "Không có gì." Nàng ghé sát vào

ngồi ở bên cạnh hắn.

Cơ thể Luis căng thẳng trong chốc lát, hắn nhíu mày: “Sao thế?”

Bạch Mộc không đáp lại. Người con gái hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần, cuối cùng nàng cúi đầu xuống trước mắt hắn, ngón tay mảnh khảnh vén mấy sợi tóc mai trên cổ sang một bên, chủ động đưa chiếc cổ trắng nõn yếu ớt trần trụi của mình ra cho hắn.

Đây là điều duy nhất mà nàng có thể làm trước khi rời đi.

Bạch Mộc nghĩ như thế, thế nên ngày càng dựa lại gần hơn.

Hơi thở thơm ngọt nhẹ nhàng phả tới nháy mắt khiến hắn rối ren, ở một nơi mà nàng không thể nhìn thấy, đôi con ngươi ấy thoáng chốc mở bừng ra hiện lên vẻ đỏ tươi khát máu.

Hắn không khống chế được há mồm ra, kề răng nanh của mình vào làn da ấm áp của nàng.

Răng nanh đang chuẩn bị chạm vào thì bỗng dừng khựng lại, Luis chống lại ham muốn đẩy nàng ra.

Cơ đau quen thuộc chậm chạp không đến, Bạch Mộc còn chưa kịp lường lự thì bỗng có một đàn dơi từ phía sau lao đến, Luis xoa xoa vành tai của nàng, giọng nói ấy nhòe đi trong khung cảnh đang dần thay đổi.

Nhưng nàng vẫn nghe được.

“... Nghỉ ngơi cho tốt ...”

Nàng ngã xuống ghế, một chiếc dép lê bị đá văng ra xa.

Người con gái giữ nguyên tư thế này hồi lâu.

-

Ôi chẳng lẽ lại quá tam ba bận như thế, không thể bỏ cuộc được.

Buổi chiều Bạch Mộc lại đến đó lần nữa, nhưng lần này là đứng ngay bên ngoài chứ không vào trong, nhưng nàng đợi một lúc cũng không thấy bóng dáng của Luis đâu.

Kỳ lạ quá đi mất, rất là kỳ lạ luôn.

Đêm đó, Bạch Mộc lại lên đến tiếp, nhưng tình cảnh vẫn y chang buổi chiều, vẫn không có ai.

Bị thương nặng như thế còn đi đâu được nhỉ?

Bạch Mộc đóng cửa lại, đi xuống lầu.

Đại sảnh trống rỗng, chỉ có một tia sáng nhỏ do chiếc đèn treo tường ngoài cổng chiếu vào.

Cái mùi ấy càng ngày càng đậm, hình như ở đâu đây thôi.

Bạch Mộc hít hít đi tìm chỗ phát ra mùi này, quanh quẩn ở tầng 1 hồi lâu nhưng cái mùi ấy cứ như gần như xa, nàng tìm mãi chẳng ra ngọn nguồn của nó.

“Cầu xin ngài ... Xin ngài ...” Một giọng nam run rẩy xuyên qua bức tường, tiếng nói không lớn nhưng giữa đêm khuya yên tĩnh này lại nghe rõ ràng vô cùng.

Bạch Mộc lần theo âm thanh đi đến cuối hành lang, người kia vẫn đang đau khổ cầu xin.

“Tôi có thể mang đến cho ngài nhiều người hơn nữa! Ngài thích kiểu nào? Tinh linh ... Tiên cá cũng...” Giọng nói của cậu ta đột ngột im bặt.

Cái lạnh khiếp người bám vào lòng bàn chân dần dần men lên trên,

trên trán túa ra lớp mồ hôi lạnh, nàng đưa tay run rẩy chạm vào bức tường không khác gì xung quanh kia.

Có người nắm lấy đầu ngón tay của nàng, người nọ xoa xoa đầu ngón tay ấy như khiêu khích, rồi lại ghé vào bên tai nàng thì thầm: “Đừng như thế, sẽ bị phát hiện.”

Heyman nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, lòng bàn tay vươn lên che mắt nàng lại.

Một khung cảnh nào đó dần hiện ra trong bóng tối.

Căn phòng gạch đỏ tối om, những bức tường và sàn nhà dính đầy máu đen, thi thể người đàn ông được mang vào một cái thùng chứa đầy gai nhọn.

Cái thùng đóng lại, người ta có thể nghe thấy rõ tiếng xương thịt bị đâm thủng qua, chất lỏng màu đỏ tươi chảy ra từ đường ống phía sau thùng chứa, chảy ra ngoài đổ đầy vào cái thùng tựa tựa cái bát tròn tròn ...

“Oe ...” Bạch Mộc rớt cuộc không nhìn được nữa, nôn ọe một tiếng.

Vòng tay gã ta siết chặt lại, khống chế mọi cử động của nàng.

Cảnh tượng trước mắt được phóng to, vô số xác chết được bọc trong bao cỏ xếp chồng lên nhau bị đặt đại trong một góc, máu tươi thấm qua bao cỏ lộ ra cơ thể in hằn vô số vết sẹo hình tròn trứng sâu ghê người.

“Thấy chưa, ma cà rồng khi bị thương cần phải bổ sung rất nhiều thức ăn ...” Ngón tay gã chậm rãi xoa xoa cái gáy của Bạch Mộc, lòng bàn tay của gã ta chợt lóe lên một tia sáng đen mờ nhạt, giây sau nó khắc vào sau gáy của nàng.

“Đợi đến khi dùng hết số đồ ăn này ... sẽ đến lượt cô.”

Hơi thở của Bạch Mộc thoáng khựng lại, giây sau nàng kịch liệt giãy giụa, động tác của hai người khiến cảnh tượng trước mắt lắc lư không ngừng, cuối cùng dừng lại ở bóng hình quen thuộc kia.

Gã đang thản nhiên dựa vào ghế sofa lật xem cuốn sách trên tay, bộ dạng ấy vừa sạch sẽ lại vừa nhã nhặn, vẻ mặt bình tĩnh mặc kệ tất thảy những chuyện đang xảy ra trong phòng, tựa như mọi thứ đều không liên quan gì đến gã vậy.

Đột nhiên, khớp ngón tay của gã khẽ giật giật, đôi mắt đỏ tươi chuyển hướng liếc về phía Bạch Mộc.

“Ai nha, bị phát hiện mất rồi.” Gã buông tay ra, hơi hốt nhìn Bạch Mộc tái mặt sợ hãi xui lơ xuống đất.

Bức tường ngoằn ngoèo vụn vụn, dần dần biến thành một cây cầu thang uốn lượn đi xuống, bước chân vững vàng bước lên cầu thang, từng tiếng từng tiếng vang dội bên tai.

“Không trốn ư?” Gã nhìn dấu vết đóa hoa hồng đang hình thành sau gáy nàng, nó đang chậm chậm mờ đi rồi biến mất hẳn.

Bạch Mộc đột nhiên tỉnh táo lại, nàng chống tay xuống đất loạng choạng đứng lên, vội chạy đi để lại trên hành lang một bóng trắng.

Gã giữu cột một tiếng, thong thả lui vào bóng tối.

Chương 13: Chạy trốn

“Hắn sẽ giết cô.”

“Không đâu.”

“Hắn sẽ giết, cô vốn dĩ không hiểu bản chất của hắn.”

“Không đâu...”

“Nực cười, cô có biết hắn giết bao nhiêu người rồi không?”

Âm thanh hỗn loạn vang ngập trong đầu, bỗng có một giọng nữ vang lên lẫn át đi tất thảy suy nghĩ ban đầu của nàng, cuối cùng ngưng tụ thành một câu – “Chạy nhanh.”

Nàng ngã nhào trên hành lang, cơn đau nhói khiến nàng tỉnh táo lại.

Bạch Mộc ép bản thân phải bình tĩnh trở lại, nàng nhiều lần tự nhủ bản thân rằng phải chờ đến thời cơ mới được trốn đi.

“Rõ ràng có người giúp cô mà.” Giọng nữ kia lại vang lên khuyên bảo.

Bóng người đó xẹt qua trước mặt nàng, mặt Bạch Mộc hơi mơ màng, nàng lẩm bẩm trả lời: “Ừ..... Tôi có thể...”

Đôi đồng tử đang giãn ra của nàng đột nhiên co rút lại, nàng lắc lắc đầu rồi lại đứng dậy đi về phía phòng.

Giọng nữ kia lại không ngừng vang lên: “Rõ ràng là gã có thể giúp cô, tại sao cô không ...” Á ta đột nhiên im lặng, giống như đây chỉ là ảo giác của Bạch Mộc thôi vậy.

Giây tiếp theo, hông nàng chợt siết lại, nàng bị hấn bợ mông bễ lên giống như bế em bé, hơi thở lạnh lẽo xen lẫn mùi máu xộc vào mũi, cả người nàng nháy mắt cứng đờ, bàn tay đặt lên vai hấn không dám nhúc nhích.

Ý muốn phản kháng của Bạch Mộc rất rõ ràng, hấn khế mím môi làm như không nhận ra, vẫn một mực ôm lấy nàng đi về phòng.

“Có đau không?”

“... Có hơi đau.” Người con gái lắc đầu rồi lại gật gật đầu.

“Lần sau nhớ cẩn thận một chút.”

Nàng gật đầu, né đi không dám nhìn vào hấn.

“Vừa mới xuống lầu một à?”

Cơ thể người con gái cứng đờ, nàng run run đáp: “Tại hơi chán. Nên xuống lầu xem.”

“...” Hấn im lặng, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng nàng trấn an.

Hấn vẫn thả lỏng chân đèn rồi đặt lên đầu giường giúp nàng như mọi khi, ánh mắt di chuyển nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của nàng một lúc, giây sau chầm chậm nhìn đi chỗ khác, hấn lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự cầu khẩn khó nhận ra: “Đừng chạy lung tung nữa nhé, được không em?”

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Bạch Mộc rốt cuộc chịu không nổi nữa run lên một cái, co lại giấu mình thật chặt dưới chăn bông.

*

Dòng máu đỏ tươi mãnh liệt tràn vào từ những khe hở xung quanh, nàng thấy trên mặt đất toàn là máu, dần dần dòng máu lấp đầy hết căn phòng.

Tứ chi của nàng bị những chiếc gai nhọn đóng đinh vào nệm, nàng không còn nơi nào để trốn, lúc này chỉ biết nhìn dòng máu ấy từng chút từng chút bao lấy mắt cá chân của mình, cuối cùng tắt thở ...

Bạch Mộc giật mình tỉnh lại, nàng thở hỗn hển, trên trán toát mồ hôi lạnh, người con gái bước xuống giường, hai tay run rẩy lấy quyển sách ghi ngày tháng được giấu trong gói ra.

Lần cuối cùng người đó đến là một ngày trước.

“Ngày một ... Ngày một ...” Nàng lẩm bẩm đếm ngày, chậm rãi vùi trán vào đầu gối khẽ thút thít.

Nhưng ngay sau đó nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nỗ lực cố gắng duy trì thái độ bình thường hết mức có thể, thậm chí nàng còn đi đến phòng Luis gõ cửa phòng như mọi khi.

May mắn thay, nàng vẫn bị hắt nhốt ngoài cửa.

Nàng thở phào nhẹ nhõm đi về phòng mình mở tung rèm cửa sổ ra, sau đó cuộn mình trong ánh nắng mặt trời, đây cũng là thứ duy nhất mang lại cảm giác an toàn cho nàng.

Trời vừa hửng sáng là xe ngựa đã chậm rãi tiến vào lâu đài, người đánh xe buộc dây cương rồi chuyển từng món hàng hóa trên xe đến phòng bếp.

Trong phòng bỗng “loảng xoảng” một tiếng, người đánh xe đứng dậy khỏi đồng rau vương vãi, xin lỗi một tiếng rồi thu dọn gọn gàng.

Ngoài cửa, con ngựa đang bị trói trên cây chột gào lên, vó trước đập mạnh xuống mặt đất, rương đồ trên xe phát ra tiếng động lớn vì hành động này của nó.

Người lái xe nghiêng đầu khẽ gầm lên hai tiếng, con ngựa im lặng lại giữa tiếng gầm của chủ nhân, nó cúi đầu gặm cỏ mới mọc bên ven đường.

Mà đằng sau nó, có một cái rương rỗng bị đẩy lên một góc, mãi một lúc sau nó mới từ từ đóng lại.

Đường núi gập ghềnh, Bạch Mộc cuộn mình trong rương, mặt nàng xanh như tàu lá chuối.

Xe ngựa cứ chạy băng băng như thế, mãi cho đến khi nàng nghĩ mình sắp chết vì say xe thì lúc này xung quanh mới xuất hiện thêm nhiều người.

Từ thì thầm mấy tiếng đến ồn ào náo nhiệt.

Bạch Mộc kéo rương ra lén nhìn ra ngoài.

Những người phụ nữ mặc váy vá, những đứa trẻ cầm ná cao su, và cả tiếng hét đình tai nhức óc của những người bán hàng rong ...

Bỗng thùng xe rung lên dữ dội, một chiếc rương nghiêng ngả chao đảo, chiếc rương cao nhất rơi ầm xuống lề đường, người phụ nữ đang đi mua đồ ăn giật mình quay lại, xắn tay áo lên đi lên lý luận.

Xe ngựa dừng lại ở ngõ nhỏ, người đánh xe nhặt cái rương lên xin lỗi người phụ nữ, nhưng giọng của anh ta lại rất lớn, nghe không giống đang xin lỗi chút nào.

Quả nhiên, người phụ nữ kia cũng tăng âm lượng lên một hai phải lý luận cho ra lẽ.

Người đi lại xem càng lúc càng đông, nhưng không một ai để ý đến có một chiếc rương trên xe ngựa đang tự mình đẩy ra một khoảng.

Bạch Mộc run rẩy leo xuống xe, hai chân nàng run lẩy bẩy, đầu óc như mớ hồ nhầy nhụa.

Nàng đỡ tường bước từng bước từng bước đi đến chỗ ngoặt, âm thanh phía sau càng lúc càng xa, mãi đến khi không nhìn thấy nữa thì lúc này nàng mới cúi xuống xanh mặt nôn ra.

*

“Ai ui ...” Mái tóc bạc trắng của ông lão được buộc thành một mớ nhỏ, lão ta đeo kính vào, nheo mắt nhìn viên đá quý to bằng móng tay trong tay.

Viên đá quý bị lão cầm trên tay lóe lên ánh sáng lấp lánh.

“Một viên hồng ngọc lớn thế này, quả thật hiếm thấy.” Lão đẩy đẩy gọng kính, trong mắt lóe lên một tia sáng. “Chỉ là... cũng là loại đá trung bình mà thôi.”

“Không lấy à?”

“Lấy, đương nhiên lấy! Nhưng mà ...” Lão ta thở dài, lộ ra vẻ tiếc nuối: “Hàng loại hai có độ tinh khiết không cao như này, cùng lắm trả cho cô từng này thôi.” Lão đưa ra hai con số.

Bạch Mộc im lặng một hồi, cuối cùng đồng ý.

Thấy thế, lão ta nhanh chóng cất những viên đá quý vào hộp, đếm vài đồng vàng rồi cho vào túi.

Bạch Mộc cầm lấy, mở ra đếm đếm, tổng cộng có mười lăm đồng vàng và mười hai đồng bạc.

Nàng ngược mắt lên, lão ta đang cẩn thận dùng kính lúp xem xét những viên đá quý trong hộp, nhận thấy ánh mắt và hành động đang lơ đãng của nàng, lão cau mày hằn học: “Còn gì nữa à?”

Bạch Mộc mặc kệ lão, nàng cất túi rồi xoay người ra khỏi cửa hàng.

Bầu trời u ám, mây đen cuộn cuộn ở chân trời, hơi nước ẩm trộn với mùi đất tanh nồng tràn ngập trong không khí.

Trong khách điểm có rất nhiều người đang nói chuyện rôm rả, chủ tiệm là một cặp vợ chồng trung niên, người phụ nữ nhiệt tình cầm tay nải giúp nàng, dẫn nàng lên lầu.

Tầng một ồn ào không thôi, những người đàn ông mặc đồ làm bằng vải bố cầm ly rượu trên tay nhăm nháp, miệng gặm miếng thịt hầm thái lát, bọn họ làm như sợ người ta không nghe thấy mình nói gì hay sao mà cứ gân cổ hét lên không ngừng.

Bà chủ cười ha ha giải thích: “Bọn họ hình như là nhóm lính đánh thuê đến từ thủ đô thì phải, không biết bọn kia phái chúng tới cái nơi chim không thềm ỉa này của chúng tôi chi nữa...” Bà ta lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó quay sang đưa chìa khóa cho Bạch Mộc.

“Chờ đã.” Bạch Mộc ngăn bà ta lại, nàng lấy ra hai đồng bạc: “Phiền cô làm mấy món đơn giản mang lên đây, mua thêm một bộ lễ phục đơn giản, và cả... Không biết ở đây có bán rượu hành lý nào không?”

“Có có có.” Bà chủ cầm lấy đồng bạc ước lượng, giây sau mặt mày hớn hở tươi cười đáp: “Ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ mang đến cho ngài.”

Hạt mưa rơi xuống đất, hồi sau mưa dần nặng hạt lên.

Không khí ẩm lạnh khiến đầu óc nàng căng ra, người con gái lau khô tóc, sau đó cầm chân đèn lên hòng muốn dùng chút ánh sáng nhỏ bé này để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Nhưng hiệu quả lại cực nhỏ, nàng bồn chồn cực kỳ. Tinh thần căng thẳng cao độ không có nổi một giây thả lỏng khiến nàng mệt mỏi không chịu nổi, cảnh tượng đỏ rực kia vẫn luôn bám theo nàng, muốn vút đi nhưng chẳng thể vút được, nó giống như cơn ác mộng cầm rễ trong giấc mơ, khiến cho nàng sợ hãi không dám chớp mắt.

Nhưng nàng vẫn chầm chậm nhắm mắt lại vì quá uể oải.

Trong mơ là hành lang mà Bạch Mộc đã đi qua mấy lần, mùi máu tanh nồng nặc khiến nàng gần như ngạt thở, bỗng trong bóng tối truyền đến tiếng bước chân, dựa vào ánh trăng leo lét chiếu sáng, nàng nhìn thấy hình bóng kia.

Từng bước từng bước giẫm lên chất lỏng màu đỏ tươi, hần đưa tay về phía nàng.

“... Luis?” Nàng khẽ gọi, trái tim chợt đau nhói như bị dây đẳng quấn quanh.

Hần lờ đi, đôi mắt kia đỏ tươi như máu, hần chầm chậm tiến lại gần nàng, vẻ mặt ấy gần như điên dại.

Cánh hoa kia lướt qua nàng, Bạch Mộc chỉ vừa chớp mắt một cái mà cảnh tượng trước mắt đã chợt tan biến đi mất, muôn vàn cánh hoa tung bay theo chiều gió rồi ngưng tụ tạo thành một khu vườn rực rỡ gấm hoa. Có ai đó ôm chặt lấy nàng từ phía sau, hương hoa hồng thoang thoảng quanh quần lấy người nàng.

Mái tóc xoắn dài màu đỏ rượu đựng đưa theo gió, khuôn mặt của người nọ chính là điểm nhấn, ấy là một khuôn mặt cực kỳ quyến rũ và tươi sáng, đôi mắt nâu mang theo ý cười không rõ, đầu ngón tay

người ấy yêu thương xoa xoa gương mặt của nàng.

Sau cơn mưa, đội lính đánh thuê tiến hành đóng gói hàng hóa, người cầm đầu ngẩng đầu lên cao giọng chỉ huy, đợi đến lúc nhóm người làm công chuẩn bị đồ đạc lên xe xong thì lúc này anh ta mới ngâm một cọng rơm nằm trên xe nghỉ ngơi.

Trên gương mặt ấy có một vết sẹo do dao để lại, nó kéo dài từ trán bên trái xuống tận khóe miệng, điều này khiến cho khuôn mặt vốn không mấy hiền lành của anh ta trông càng đáng sợ hơn. Anh ta đang đợi mấy thằng cha này thu dọn đồ đạc, bỗng anh quay đầu lại, liếc vào bóng người đang đứng trong góc nhìn về phía này.

Ánh mắt hai người chạm nhau, người con gái nhận ra mình đã bị bại lộ, do dự một lúc cuối cùng xách chiếc vali nhỏ đi đến.

Thứ Charles chú ý đến đầu tiên là mái tóc đen như tơ lụa đang xõa xuống trước ngực của nàng, sau khi nàng đến gần thì ánh mắt của anh ta quét qua ngọn tóc, đi lên đôi môi đỏ mọng rồi dừng lại trên đôi mắt đen trong veo kia.

“Nhóm lính đánh thuê đang đi đến Vương Thành đúng không?”

“À... Ừ! Đúng vậy.” Anh ta hoàn hồn phun cọng rơm đang ngâm trong miệng ra, rút lại vẻ lười biếng của mình đứng thẳng người đáp lại.

“Xin hãy đưa tôi theo cùng đến Vương Thành với.”

“Vương Thành?”

“Vâng ...” Nàng liếc nhìn vẻ mặt đang đực ra kia của Charles, “Không được sao ạ?”

“Được.”

“Tiền thế nào cũng được.” Bạch Mộc lấy năm đồng vàng trong túi ra, “Giá cả có thể thương lượng.”

Anh ta nhìn lướt qua mấy đồng tiền vàng, cân nhắc hồi lâu xong chỉ lấy một đồng, anh vung tay lên đáp: “Bằng này là đủ rồi.”

Sau cơn mưa con đường lầy lội hẳn ra, nước mưa đọng lại thành những vũng nước nhỏ, lâu lâu xe ngựa lại xóc nảy lên một cái.

Bạch Mộc ra đuôi xe tìm một chỗ ít người ngồi ngồi xuống phơi nắng, ngồi ở đuôi xe có thể nhìn ra con đường mòn dài mênh mông kia. Ngôi làng lùi dần khỏi tầm nhìn của nàng, dần bị cánh rừng rậm rạp che khuất đi mất.

Người lái xe hiện tại là một thanh niên vừa được tuyển vào, cậu chàng thấy trong đội bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ thì lập tức không nén được tò mò, lâu lâu lại quay đầu sang liếc nhìn về hướng Bạch Mộc đang co ro phía sau đuôi xe.

“Này, đội trưởng, cô gái đó ở đâu ra thế?” Cậu chàng cười toe toét nói với người đàn ông ngồi bên cạnh, “Không phải tối qua anh...”

Cậu chưa kịp nói hết thì đã bị người kia đập một cú vào ót.

“Đi nhờ.”

“À?” Cậu chàng xoa xoa ót, nhìn anh ta lấy ra một đồng tiền vàng.

“Tiện đường nên đưa nàng đến Vương Thành luôn, mọi người cầm đồng tiền vàng này uống rượu đi.”

Mấy chiếc xe ngựa đậu vào bãi đất trống trong rừng, có người lấy nồi ra nấu gì đó, một lúc sau mùi thơm thoang thoảng đã bay ra

khắp nơi.

Ánh sáng vừa biến mất thì cảnh vật xung quanh cũng chìm dần trong bóng tối, sự âm u lan tỏa ra khắp mọi nơi.

Bạch Mộc mặc áo choàng vào, cầm nến lên thắp thờ nhìn chăm chăm ngọn lửa đang nhảy nhót ấy.

Có người vỗ nhẹ vào vai nàng, Bạch Mộc giật mình, chậm chậm nâng nửa khuôn mặt lên.

“Cho.”

Hơi nóng phả vào mặt, mùi thơm xộc đến khiến mũi nàng khẽ nhúc nhích, cơn đói tê dại cuối cùng cũng dịu đi, dạ dày của nàng bắt đầu quặn lên.

“Không cần, cảm ơn.” Nàng chịu đựng cơn đói khát ấy, cảnh giác với thức ăn không rõ nguồn gốc này.

“Đây là do mấy anh em tự nấu, bọn họ còn bỏ thêm mấy con gà rừng hôm nay vừa bắt được nữa.” Thấy sự nghi ngờ của nàng, anh ta ngẩng đầu lên rót một hớp vào miệng, “ực” một tiếng uống cạn ngụm đó, xong xuôi lại đưa về phía nàng, điệu bộ không cho phép từ chối.

“Yên tâm, không có độc đâu.”

Khó mà từ chối lòng tốt, Bạch Mộc chỉ đành phải cầm lấy bát canh trong tay anh.

Hơi nóng từ đáy bát truyền đến khiến lòng bàn tay đang lạnh lẽo của nàng dần trở nên ấm lên.

“Cảm ơn.” Bạch Mộc cảm ơn, bưng bát trong tay nhấp một ngụm.

“Cô ... Chắc là không phải người địa phương nhỉ?”

Lời này của anh ta khiến Bạch Mộc mắc nghẹn, nàng đặt bát xuống.

Nàng nhớ lại những lời mà Daisy đã nói cách đây rất lâu.

“Những kẻ quý tộc kia rất thích những người ngoại tộc như cô” “Nếu đổi thành người của thôn xóm nào đó thì e là đã sớm bị ví như phù thủy rồi bị đem đi thiêu chết rồi”

Nàng cúi thấp đầu thì thầm, “Tôi không phải phù thủy.”

Charles ngó ra, sau đó bật cười: “Đương nhiên tôi biết, có phù thủy nào đi nhờ xe ngựa của nhóm lính đánh thuê đâu, nếu là phù thủy thì họ đã dùng chổi bay đi rồi.”

“Nhưng màu tóc và đôi mắt của cô thật sự rất hiếm thấy.” Thấy Bạch Mộc im lặng không nói gì, anh ta dứt khoát vịn vào đuôi xe dựa sát lại chòng ghẹo, “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người xinh đẹp ngồi ngời như thế đấy.”

Lời khen thẳng thắn này đã thành công làm cho vành tai của Bạch Mộc đỏ lên, cuối cùng lúc này nàng mới chịu ngước mặt lên. Nàng đang định lên tiếng cảm ơn, nhưng khi vừa nhìn vào người đàn ông trước mặt thì bỗng mắt nàng đau nhói khôn tả.

Đau đớn như bị kim đâm vào mắt, Bạch Mộc hít một hơi cúi đầu che mắt lại.

“Sao thế?” Charles thấy vậy thì đưa tay về phía nàng.

Bạch Mộc xua xua tay, không dấu vết né bàn tay đang muốn đặt lên vai mình kia: “Tôi không sao, chỉ hơi mệt thôi.”

Nàng cầm bát trả lại cho anh ta: “Cám ơn canh của anh, nếu không còn gì nữa thì tôi nghỉ ngơi trước đây.”

Charles vây quanh nàng hỏi đông hỏi tây, nhưng cuối cùng không có kết quả gì nên anh đành cầm bát về.

Anh ta vừa đi xong thì lúc này cơn đau mới chầm chậm biến mất. Bạch Mộc dụi dụi khóe mắt hơi nóng của mình, lại lần nữa dùng áo choàng quấn chặt lấy cơ thể.

Phải mất tổng cộng bốn ngày đi đường thì mới đến được Vương Thành, lẽ ra chỉ mất có ba ngày thôi nhưng trận mưa lớn ngày hôm trước đã khiến đường lầy lội, nhiều chỗ sạt lở không thể đi được nên mọi người đành phải đi đường vòng.

Trong đám đàn ông này, sự tồn tại của Bạch Mộc như hạc lạc vào bầy gà vậy, nổi bật vô cùng. Những tên đàn ông hái những bông hoa dại mới nở bên vệ đường cầm đến nịnh nọt ton hót, câu từ lời nói bay tán loạn khắp nơi, ông nào ông nấy nói ngọt như mía lùi.

Một người đàn ông khác cầm đóa hoa nhỏ hồng hồng đưa cho nàng, gã ta tự cho rằng bản thân mình cao siêu hơn đám người kia, thế là gã hất hất mấy sợi tóc vốn không nhiều lắm của mình nhe miệng khoe ra hàm răng vàng mở lời: "Cô gái xinh đẹp này, không biết đêm nay ... Em có rảnh không?"

Bạch Mộc cạn lời, thậm chí có cảm giác muốn ói.

Người đàn ông cởi cúc áo khoe cơ bắp mình tự hào ra uốn éo, Charles nắm lấy dây cương, một cước đá người đàn ông ấy ra xa.

"Đừng sợ, bọn họ là như thế đó, vừa thấy người đẹp là lòng ngứa ngáy cả lên." Anh ta dẫn ngựa cho nó ăn cỏ dại ven đường.

"Cảm ơn."

"Không có gì." Anh phất tay, bỗng hồi sau dẫn ngựa nhích lại gần Bạch Mộc.

Bạch Mộc không tránh, nàng tiếp tục ngồi đó xem bản đồ.

Charles không chút tiếng động liếc nhìn: “Định đi du lịch à?”

Trên bản đồ đánh dấu năm điểm khác nhau, ngay cả tuyến đường cũng khác, nhìn lướt qua trông rất giống bản kế hoạch đi du lịch.

“À... Vâng.” Bạch Mộc suy nghĩ một chút rồi dứt khoát xác nhận, nàng tự ngụy biện cho mình, “Ba mẹ tôi chỉ cho tôi học mấy môn lễ nghi thôi, lúc nào cũng bắt đọc những cuốn sách nhàm chán hết.”

“Thế nên tôi trốn ra ngoài để tham quan những khung cảnh bên ngoài này.”

Charles gật đầu, “Vậy cô đã có kế hoạch chưa? Tiếp theo cô định sẽ đi đâu? Cô đã tìm ra cách đi thế nào chưa?”

Bạch Mộc ghen hòng, nàng tạm thời chưa nghĩ nhiều như thế, nàng nói thế là chỉ muốn người ta tin mình thôi, nàng không muốn nghe mấy tin đồn nghi ngờ về thân phận của mình.

“Chưa có, tôi đang nghĩ tới đây. Tôi định đến Vương Thành mới sửa lại một chút.”

“Ra vậy.” Charles gãi gãi đầu, mất tự nhiên nói: “Nếu cô cần thì có thể đến gặp tôi, trung đoàn chúng tôi thường xuyên chạy đông chạy tây nên chắc sẽ giúp được.”

“Không chừng sẽ có một nơi cô muốn đến ...” Anh dừng lại một chút, sau đó nói tiếp, “Hơn nữa chúng ta cũng quen nhau, thế nên ... Cô đi một mình, không an toàn ...”

Anh ta nói ngắt quãng, ánh mắt không tự chủ bay đi nơi khác.

Chương 14: Trú ẩn

Đoàn xe chạy vào thị trấn rẽ vài vòng rồi dừng lại ở quảng trường cạnh chợ. Các cửa hàng hai bên đều mở cửa nhưng chẳng thấy ai bán, lúc này đoàn người trên xe chỉ thấy mấy món rau quả đang được bày lên kệ mà thôi.

“Nơi này hơi kỳ lạ.” Charles cau mày nhìn xung quanh.

Đường phố vắng tanh không một bóng người, bầu không khí im lặng một cách kỳ dị.

Có hai anh chàng trong đoàn nhảy xuống xe, họ xách giỏ đồ ăn đi vào cửa hàng gần nhất cất tiếng gọi to, chất giọng cao đến mức vang vọng khắp con phố vắng vẻ, đợi mãi hồi lâu mới thấy một người đàn bà lão đầu ra cửa hàng.

Anh chàng xách giỏ đồ ăn trở lại xe, chưa kịp đi lên xe thì đã bị Charles gọi giật lại.

Anh chàng kì đất trên tay, hỏi: “Đội trưởng?”

“Nãy cậu có hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây không.”

Anh chàng gật đầu, dựa sát lại cố ý hạ giọng xuống, thần thần bí bí đáp: “Nghe nói phía Đông có mù phù thủy điên, ả...”

“Phù thủy? Bên phía Vương Thành không phải người đến đây à?”

“Không.” Anh chàng lắc đầu, “Họ ấy, bên này đã gửi mấy bức thư rồi

nhưng không thấy hồi âm, thế nên bây giờ người dân ở đây chỉ có thể trốn ở nhà không dám ra ngoài”.

“Hiểu rồi, chúng ta tiếp tục đi.” Anh vẫy vẫy tay, lại ngả người ra sau.

Xe lắc lư di chuyển, Charles vừa hơi quay đầu lại đã thấy Bạch Mộc đang quần áo choàng ngủ ngon lành dưới ánh nắng mặt trời.

Xe rung lên dữ dội, khuôn mặt nhỏ nhắn bình yên ấy hơi nhăn lại.

Mặt Charles ngay lập tức tối sầm lại, anh ta đập một cú, mắng khê: “Có biết không chế xe không đấy? Lái cho ổn định chút đi!”

Hoa, hoa hồng ở khắp mọi nơi, người ấy luôn mặc tà áo dài trắng mềm mại đứng giữa nền gấm.

Nàng vừa đến gần là mùi thơm thoang thoảng ấy đã bay lất phất đến, hương thơm dễ chịu đến mức khiến tinh thần đang căng thẳng của nàng dần thả lỏng ra, cả người thoải mái thư thái thoi không cảnh giác nữa.

Nhưng nàng vừa mới phân tâm thì đã bị ai đó kéo một cái, người nọ để nàng gối đầu lên chân mình bắt nàng nằm ngửa xuống bãi cỏ.

Bầu trời tuy mang màu trắng vàng nhạt mờ ảo nhưng ánh sáng ấy lại rất ấm áp, ánh nắng chói lóa lười biếng tưới lên trên người, thoải mái đến mức khiến nàng không muốn động dậy.

Nàng cứ như thế gối đầu lên chân người ấy thiếp đi.

“Cô ngủ ghê thật.”

Bạch Mộc vừa mở mắt ra là đã thấy anh chàng kia xách một con gà trên tay, con gà trống bụ bẫm giẫy dụa đạp trong tay anh chàng, mỗi lần anh chàng nhổ một nhúm lông của nó là nó lại gáy lên um

xùm.

Nàng tỉnh táo lại giữa tiếng gáy của nó, người con gái dụi mắt ngồi dậy, ánh mây trên bầu trời đỏ rực như lửa: “Trể lắm rồi sao?”

“Ừ.” Anh chàng gật đầu, “Cô ngủ từ trưa hôm qua đến tận giờ này, tôi còn tưởng là cô chết rồi ấy chứ.”

Bạch Mộc: “...”

Mùa xuân ở nơi đây có mưa rất nhiều, những cơn mưa nhỏ đút quãng kéo dài khiến mặt đất lầy lội vô cùng.

Thời tiết hay thay đổi, để tránh cơn mưa lớn bất chợt đổ xuống chặn đường đi nên đoàn xe đành thay đổi lộ trình.

Tốc độ xe chạy không nhanh, nhưng vì con đường này rất ít xe chạy nên mặt đường cũng chênh vênh quá chừng, khắp mặt đường toàn đất đá gập ghềnh, xóc nảy đến độ Bạch Mộc muốn nôn mửa cả ra.

Lúc đầu buồn ngủ đến ngủ gà ngủ gật, nhưng hiện tại lại cố gắng bám vào thành xe để chống lại cơn nôn mửa đang cuộn cuộn trong bụng.

Đến chiều tối, trời lại bắt đầu mưa liên miên không ngớt.

Đoàn xe không có ý dừng lại, tiếng gió rít và tiếng vó ngựa cứ gào thét mãi bên tai.

Bạch Mộc khó chịu muốn chết, nàng dịch đến đầu xe vỗ vỗ bắp tay rắn chắc của Charles.

“Không định dừng lại nghỉ ngơi một chút sao?”

“Sắp có mưa to rồi, nếu không tăng tốc thì có nguy cơ bị kẹt trong núi.” Anh cởi chiếc mũ rơm che mưa của mình xuống đội lên đầu

Bạch Mộc, “Cố lên một chút, sắp đến nơi rồi. ”

Con đường gập ghềnh dần được thay thế bằng con đường bằng phẳng, vài chiếc xe ngựa được trang trí sang trọng mà Bạch Mộc chưa từng thấy đang vội vã chạy trong mưa.

Đoàn xe dừng lại bên ngoài thành, Charles lấy thẻ thông hành ra, các lính canh kiểm tra kỹ lưỡng xong xuôi mới cho họ vào.

Đường phố lớn nhỏ giao thoa nhau, đèn đường tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tay vịn hoa văn của một xe ngựa nọ bị người đẩy ra, một người phụ nữ cầm chiếc ô ren nhỏ tinh xảo trên tay vén váy lên bước xuống.

Bóng dáng của cô ấy biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Mộc, nhưng lát sau vẫn có người tiếp tục nối tiếp.

Nàng nhìn xung quanh, sự tức giận khiến não bộ vốn đang hỗn loạn của nàng dần trở nên tỉnh táo hơn.

Đoàn xe từ từ dừng lại trước một tòa nhà song lập nhỏ.

Tòa nhà nhỏ này rõ ràng đã được vài chục năm tuổi rồi, bức tường phủ đầy cành dây leo, khung cửa sổ bị tróc sơn, gỗ bị ăn mòn hết vài mẫu.

Tòa nhà nhỏ đèn đuốc sáng trưng, cánh cửa mở rộng người ra kẻ vào liên tục.

Charles nhảy xuống xe, đi tới phía sau xe đỡ Bạch Mộc xuống.

Có vài người đàn ông ăn mặc giản dị lao ra khỏi tòa nhà, bọn họ nhào đến nắm tay chào hỏi.

Rồi bọn họ đi vòng quanh tuần tra giữa hai người Bạch Mộc một vòng, nói đùa: “Yo, coi bộ lần này đội trưởng thu được một món rất hời nha, còn mang cả gái ngoại quốc về nữa.”

“Khụ khụ, nói năng cho cẩn thận vào.” Anh nghiêm mặt nói, nói xong quay sang với tay chộp lấy chiếc ô trong đám người đang chạy ra kia, che lên đầu nàng: “Cô có chỗ ở chưa, gần đây có một khách sạn, để tôi đưa cô đến đó nhé?”

Bạch Mộc liếc nhìn chiếc ô trên đầu: “Vậ thì cảm ơn anh.”

Hai người đi trong đêm mưa, chiếc ô hơi nghiêng, bả vai anh ta bị nước mưa xối ướt đầm một mảng.

Bạch Mộc không nhìn thấy, lúc này nàng chỉ cảm thấy buồn ngủ không thôi, rõ ràng buổi trưa ngủ lâu như thế nhưng giờ vẫn buồn ngủ dã man.

Đi bộ khoảng chừng năm phút thì cuối cùng họ cũng nhìn thấy một chiếc đèn lồng treo lủng lẳng trên tường, đèn lồng đang đưa nhẹ theo làn gió thổi.

Lục lục trên cửa sổ kêu “keng keng” một tiếng, Bạch Mộc hơi tỉnh táo lại.

Charles và ông chủ đập vai nhau, trao đổi vài câu như một người bạn cũ đã lâu không gặp, anh lấy ra vài đồng bạc ném lên quầy.

“Cảm ơn ông!”

“Có phải chuyện gì to tát đâu.” Ông chủ ‘bộp bộp’ vỗ vỗ lưng anh hai cái, “Yên tâm đi.”

Charles bước đến gần nàng, chợt anh nhìn thấy lọn tóc ướt đang dính vào khóe miệng của người con gái. Ngón tay đang buông thõng

bên hông khẽ nhúc nhích, anh ta do dự một chút rồi vươn tay giúp nàng vén nó sang một bên.

Bạch Mộc chớp mắt, nương theo cơn ngứa trên mặt ngẩng đầu lên: “Sao thế ...?”

“Không có gì đâu, chỉ là tóc dính vào mặt thôi.”

Bạch Mộc giơ tay lên, ngón tay lạnh lẽo hơi hồng hồng chà vào cánh môi, ánh mắt nàng hơi mơ màng, bỗng nàng cảm thấy mắt mình nóng rực lên nên trở tay xoa xoa đôi mắt.

“Cô mệt ư? Hay cô lên nghỉ ngơi trước đi ...” Nhìn nàng nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi như cánh hoa ấy, anh ta thoáng ngẩn ra, giây sau anh nhanh chóng dời ánh mắt sang nơi khác, hoảng loạn đùa nghịch vòng tay trên cổ tay của mình, “Nếu có chuyện gì thì đến chỗ nhóm lính đánh thuê tìm tôi ... ”

Bạch Mộc gật đầu, vẫy tay tạm biệt anh.

Vẫn ở nơi quen thuộc ấy, nàng và người phụ nữ kia cùng ngồi trên chiếc ghế dài, ngửi mùi thơm dịu dịu đó, cơ thể nàng dần chậm chậm thả lỏng ra.

Muốn nằm xuống.

Nàng nghĩ như thế, như có thần giao cách cảm, người phụ nữ ấy ấn đầu nàng xuống, để nàng dựa vào vai mình.

“Đừng cố gắng quá.” À ta dịu dàng nói khẽ.

Bạch Mộc nhắm mắt, cơn buồn ngủ vờn quanh trong não.

Người phụ nữ dịu dàng dùng lòng bàn tay mềm mại của mình vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Ngủ đi, giờ phút này không ai làm tổn thương em được đâu ...” À ta vỗ về, nhưng dần dần không chỉ còn là vỗ về nữa. “Nhưng đừng quên, hắn sẽ tìm được em.”

Giọng điệu ấy chắc nịch, thông thả lặp đi lặp lại: “Sẽ tìm được em, sẽ tìm được em...”

Bạch Mộc mở mắt, mở miệng hỏi: “... Tại sao ... Lại chắc chắn như thế?”

Người phụ nữ cười khẽ, ánh mắt nhìn vào mắt phải của nàng.

Dấu vết của con dơi thấp thoáng ẩn hiện, trong con ngươi màu nâu ấy hiện lên một bóng hình mờ ảo.

“Hắn sẽ tìm được.” Nụ cười của ả ngày càng rực rỡ, không cho Bạch Mộc cơ hội đáp lại: “Sẽ đến giết em.”

“... Không đâu.”

“Thật ư? Em nghĩ như thế à?”

“Tôi...”

“Để ta cho em nhìn thấy quá khứ của hắn.”

Ngọn lửa bùng lên, từ những chấm nhỏ đến cháy dữ dội, những tiếng la hét thất thanh vang vọng liên hồi, từ hoảng sợ đến tuyệt vọng, cuối cùng bị ngọn lửa nuốt chửng đi hết.

Đến tờ mờ sáng thì ngọn lửa ấy mới tắt, bông tuyết rơi xuống bao trùm hết những nơi hỗn loạn, nhưng những bông tuyết ấy vẫn bị dòng máu hòa tan đi, chúng tan ra hòa với máu đọng lại chỗ đó.

Ngôi làng chìm vào tĩnh lặng một lúc lâu, mãi đến khi gió tuyết dần lớn hơn thì lúc này mới có người vượt qua gió tuyết đi đến.

Bạch Mộc đứng trên con đường nhỏ đó, nhìn bóng dáng của hân đang dần hiện rõ trước mắt mình.

Quần áo rách rưới không đủ che thân, áo choàng tàn tạ lỏng lẻo, chân tay đang để trần ấy trông gầy yếu vô cùng, người thì bê bết máu, dáng vẻ này hình như chỉ mới 13 – 14 tuổi thôi, giờ đây hân đang cúi đầu đi đến gần nàng.

Tuy Bạch Mộc sợ nhưng ngạc nhiên thay, nàng không có ý định chạy trốn.

Trên gương mặt ấy đang có biểu cảm gì?

Suy nghĩ ấy đột ngột hiện lên trong đầu nàng.

Thế là nàng đón gió tuyết vươn tay về phía hình bóng nhỏ gầy kia.

“Không được làm thế.” Người phụ nữ ôm chặt lấy nàng, lòng bàn tay giờ lên lướt qua mắt nàng, cảnh tượng trước mắt bắt đầu vặn vẹo.

Gió tuyết rít gào, đôi mắt thiếu niên đỏ thắm hung tợn tấn công về phía nàng.

Bạch Mộc đột nhiên mở mắt ra, nàng thở hỗn hển dồn dập mở ngăn kéo lấy một ngọn nến mới ra thay.

Ánh sáng chậm rãi bao trùm lấy căn phòng, lúc này nàng mới thở ra một hơi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mùa mưa ở nơi này đến rất sớm, mưa cứ kéo dài liên tục mấy ngày trời không ngớt.

Kế hoạch đi đến địa điểm tiếp theo của nàng đành phải tạm thời gác lại.

Bạch Mộc xoa xoa hai bên thái dương, nàng mặc áo khoác rồi giấu tóc cẩn thận, xong xuôi mới mở cửa đi ra ngoài.

Đại khái là mưa cứ liên miên không ngớt nên thành ra chẳng có người nào tới đây chơi, hiện tại trong khách điểm rất yên tĩnh, chỉ có ông chủ đang ngủ gật trên chiếc ghế tựa ở quầy.

Bạch Mộc bung ô nhìn quanh ngoài cửa một lượt.

Arendelle ở Vương Thành yên tĩnh hơn nàng tưởng, hoặc là do nó được người ta quản lý tốt, mọi người ở đây đều tuân theo từng quy tắc và tự làm việc riêng của mình, dù cho có tranh chấp đi chăng nữa thì ngay sau đó sẽ có “cảnh sát” của thời đại này xuất hiện và xử lý sự việc mà thôi.

Nàng nhìn thấy những người mặc đồng phục lính đang tóm kẻ móc túi lại.

Bạch Mộc bỗng cảm thấy khá thích nơi đây, nếu không tìm được biện pháp về nhà thì có lẽ nàng sẽ lựa chọn quay lại chỗ này.

Nàng nhớ lúc đến đây mình có nhìn thấy một tiệm bánh mì.

“Xin chào, tổng cộng ba đồng tiền.”

Bạch Mộc thanh toán xong thì vui vẻ cầm lấy ổ bánh mì thơm phức đi về.

Khay bánh đầu tiên ra lò vào buổi sáng này vẫn còn nghi ngút khói, ôm trong vòng tay ấm áp dễ chịu vô cùng.

Cơn mưa lâm râm lớn dần, mưa trút xuống như đang trút nước.

Bạch Mộc ôm chặt túi giấy dai chạy chậm chậm.

Vừa chạy ngang qua một chỗ rẽ thì nàng bị bóng người đang đứng ở đó hù giật mình.

Đây là một đứa trẻ, cậu bé mặc áo choàng che gần hết khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi môi trắng bệch đang mím chặt, chân trần giẫm lên mặt nước đục ngầu, cả người bị nước mưa xối ướt sũng.

Bạch Mộc hít hà một hơi, chỉ liếc mắt một cái rồi vội vàng chạy về khách điểm.

Cơn mưa to rơi xuống không ngừng nghỉ, người con gái đứng trước cửa khách điểm thu ô lại, giữ giữ hắt mấy giọt nước ra khỏi ô, nàng bỗng không kìm lòng được quay đầu nhìn vào chỗ rẽ khi nãy.

Khoảng cách hơi xa, lúc này trong không trung đang mù mịt vì cơn mưa nặng hạt nên không thể nhìn thấy rõ đứa trẻ đó có còn ở đó hay không.

Lúc Bạch Mộc bước vào cửa thì ông chủ đã thức, ông cầm tách cà phê nóng chào nàng.

“Tôi muốn gia hạn tiền phòng.”

“Cô muốn ở lại bao lâu?”

“Ở ...” Bạch Mộc nhíu mày nhìn những hạt mưa đập vào cửa sổ.

“Mưa liên miên thế này kéo dài ít nhất cũng phải hai tuần.” Ông chủ mỉm cười ngồi xuống ghế lần nữa: “Tiền phòng không phải vội làm gì, khi nào chuẩn bị về thì tổng lại cũng được.”

“Cảm ơn.”

Bạch Mộc cảm ơn xong thì bỗng nghĩ đến đứa trẻ mà mình nhìn

thấy ở chỗ rẽ ban nãy: “Cho hỏi, quanh đây có rất nhiều trẻ em vô gia cư à?”

Ông chủ suy nghĩ một lúc, đáp: “Đúng rồi, nhưng trong ngày mưa gió thế này thì chúng không ra ngoài ăn xin đâu. Bộ cô thấy chúng à?”

“Vâng.” Bạch Mộc gật đầu, “Ở chỗ rẽ kia có một đứa trẻ...”

“Kỳ lạ thật ...” Ông chủ lẩm bẩm, đặt tách cà phê xuống cầm ô lên: “Để tôi đi xem một chút.”

“Leng keng” một tiếng, bóng dáng của ông biến mất sau cánh cửa, Bạch Mộc cũng không đứng đó nữa, hai ba bước chạy lên lầu.

Cửa sổ phòng nàng có thể nhìn thấy chỗ rẽ dưới lầu kia, ở đó ông chủ đang cầm ô ngồi xổm nói gì đó với đứa trẻ ấy.

Bạch Mộc yên tâm, nàng kéo rèm lại xoay người lấy một chiếc áo choàng dày khác mặc vào.

Ngay lúc nàng vừa kéo rèm cửa lại, khuôn mặt nhỏ bé đang vùi trong bóng tối kia đột nhiên ngẩng lên, đôi mắt đỏ hoe ấy dán chặt vào khung cửa sổ đang đóng kín.

Ông chủ nhìn theo ánh mắt của cậu bé, ông chỉ thấy một dãy gạch đá được xếp ngay ngắn và một khung cửa sổ âm u bị bức rèm che lại.

“Nhóc con này, hỏi nhóc mà nhóc không trả lời là sao, nhóc đừng lo, chú không phải người xấu...” Ông chủ kiên nhẫn dỗ dành cậu nhóc xanh xao lấm lì này, đương lúc ông quay đầu lại thì bất ngờ đối diện với cặp mắt khác hẳn người thường.

Lời nói của ông nghẹn lại trong cổ họng, ánh mắt dần dần mất đi tiêu cự.

Cậu bé nắm lấy ống tay áo của ông, ra lệnh: “Dẫn ta đi vào.”

Ông chủ chớp chớp mắt, đứng thẳng dậy nở nụ cười thân thiện: “Được, đại nhân.”

Chương 15: Dấu ấn

Tiếng mưa rì rào vang mãi không ngừng, mưa đến mức bầu trời chìm hẳn trong màu tối đen u ám.

Hơi lạnh len qua khe cửa sổ luồn vào bên trong, Bạch Mộc hắt xì một hơi, đầu bút đề lên trên tấm bản đồ.

Điểm đánh dấu màu đỏ kéo dài từ trung tâm của Dell đến phía bên ngoài lãnh thổ, đầu bút dừng lại trên vùng biển ở rìa bản đồ, xoay tròn đánh dấu nó lại. Nàng mở chiếc túi bị giấu dưới cái rương cuối cùng, trong đó còn vài viên đá quý nặng trĩu.

Nàng ước lượng số lượng, xong xuôi buộc nó lại nhét xuống dưới gối.

Ban đêm, mưa càng ngày càng to hơn.

Tiếng mưa ào ào vang vọng, nhưng so với tiếng mưa ấy thì tiếng khóa cửa “cành cạch” trong phòng có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Cánh cửa gỗ mở ra một khe hở, dấu chân ướt át từ bóng tối dày đặc ngoài cửa di chuyển về phía mép giường, không những thế dấu chân ấy còn dần trở nên to hơn, kích cỡ dấu chân ấy bằng với kích cỡ dấu chân của một người đàn ông trưởng thành.

Hắn đứng bên cạnh mép giường, chậm chậm cúi đầu xuống, đôi con ngươi màu đỏ tươi ẩn sau mái tóc dài rồi bù nhìn chăm chăm vào gương mặt đang vùi trong lớp chăn kia.

Luis vươn tay ra bóp chặt lấy hai má của nàng, những giọt nước mắt lạnh men theo đầu ngón tay rơi xuống mặt người con gái, Bạch Mộc khẽ cau mày, miệng lẩm bầm nỉ non gì đó.

Bàn tay ấy rời khỏi gò má lướt xuống dưới cổ nàng, năm ngón tay dần dần siết chặt lại.

Bạch Mộc bắt đầu khó thở, nàng vô thức hé môi lắc đầu, vươn tay ra cố gắng nắm lấy ngọn nguồn áp bức mình kia.

Hơi thở quen thuộc nhàn nhạt vây quanh chóp mũi, Bạch Mộc đột ngột tỉnh lại, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, lồng ngực cũng mướt mồ hôi.

Nàng nhanh chóng kiểm tra căn phòng, nó trống không không lấy một bóng người, nhưng cái mùi tanh và mùi sắt ấy vẫn còn quanh quẩn trên chóp mũi của nàng mà.

Phản ứng đầu tiên của Bạch Mộc là hấn đuổi tới đây rồi, nhưng nàng không phát hiện ra có bất kỳ điều gì khác thường cả, ngọn nến mới được thắp lên, nàng cầm chân đèn kiểm tra mọi góc ngách trong phòng.

Không tìm ra bất kỳ thứ gì ngoài một ít nước ẩm ướt thấm qua khe cửa.

Dù đang trong mùa mưa nhưng đường phố ở Vương Thành vẫn tấp nập như cũ, Bạch Mộc len lỏi tránh những người đang qua lại, tránh những chiếc xe ngựa đi sang con đường đối diện.

Nàng hết đi rồi dừng, đi dạo gần hết khu phố và mua một loạt các món ăn vặt được cho là đặc biệt nhất.

Nàng đột nhiên nhìn thấy một điểm khác của một căn nhà nọ, trên phong nền của tủ kính trưng bày ở hai bên có vẻ ... Âm u khác thường.

Trên tấm biển có một biểu tượng kỳ lạ, trên cửa còn có một món trang sức đang đong đưa kêu leng ca leng keng.

Món trang sức ấy đột nhiên lắc lư dữ dội, một bà lão chống nạng đi ra treo tấm biển mở cửa vào cánh cửa.

Bà thấy Bạch Mộc đang đứng ở cửa thì vẫy vẫy tay kêu: “Yo, cô gái nhỏ, cô có muốn mua bùa hộ mệnh không! Mua đi, đeo nó vào là đảm quỷ hồn, người sói hay huyết tộc gì đó không dám lại gần cô đâu!”

Ngôi nhà chứa đầy các thùng lớn nhỏ, bên trong chứa chất lỏng không rõ nguồn gốc, có cả các bộ phận của động vật.

Người bà tuy mập mạp nhưng bà làm việc rất nhanh nhẹn, đi qua mấy thứ kia, đeo kính lên lục lục lợi lợi trong đồng mắt dây chuyền thủ công của mình.

“Đây.” Bà lấy ra một cái hộp bằng nhung lớn cỡ bàn tay, bên trong là một chiếc vòng tay thánh giá lấp lánh ánh bạc, bà đưa đến trước mặt Bạch Mộc giúp nàng buộc nó vào cổ tay.

“Đây là việc làm hồi còn trẻ của ta, tuy rằng thực lực không còn tốt như trước nhưng vẫn có thể xua đuổi mấy huyết tộc bình thường.” Bà đẩy đẩy kính, lúc nhìn thấy mặt Bạch Mộc thì ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

Bà nhú mày, không dấu vết lùi về phía sau, giọng điệu bỗng trở nên cung kính: “Nhưng loại đồ này có khả năng xúc phạm tới bạn của ngài, hay là ngài nhìn thử xem mấy thứ khác nhé?”

Bạch Mộc lắc đầu, móc ví ra, giây sau chột nghĩ tới điều gì đó: “Ngài là phù thủy?”

Bà lão đứng thẳng người, trên mặt hiện lên vẻ tự hào: “Thời còn trẻ

ta cũng là một phù thủy nổi tiếng ở phương Đông đấy.”

“Nhưng mọi người ở đây không phải nghĩ phù thủy là ...”

“Ác độc? Ai ui...” Bà xua xua tay, lấy một tấm thẻ từ trong túi áo ra: “Không phải phù thủy nào cũng như thế đâu, nhìn ta mà xem, ta có hộ khẩu ở Vương Thành đấy, hơn nữa ta còn ký hiệp nghị lương dân nữa!”

Bà lắc lắc tấm thẻ có ảnh bà mấy lần xong nhanh chóng cất đi.

Nàng lấy ra một đồng tiền vàng, đặt nó vào tay mình.

“Tôi có thể hỏi vài câu được không?”

Bà lão đảo mắt, cất đồng tiền vàng vào túi.

“Có phép thuật nào, hoặc ... Cái gì đó, giúp con người du hành xuyên thời gian và không gian không?”

Bà phù thủy như nghe được câu chuyện cười: “Ai nói với cô thế, ta sống hơn 1000 năm nay rồi, đến tận bây giờ chưa từng nghe thấy có phép thuật nào như thế.”

Ánh mắt nàng tối lại, nhưng không từ bỏ ý định: “Thật sự không có ư? Độc dược? Ma khí? Hoặc là...”

“Ai ui, bà già này không có lừa cô làm gì đâu.” Bà cúi đầu đếm đếm mấy ngón tay nhăn nheo khô héo của mình: “Dù cô có hỏi Yerman thì bà ta cũng không biết đâu, bà ta là một ả phù thủy thích lừa người thích bắt đám huyết tộc, để xem nào, tuổi của bà ta cộng lại là một, hai, ba...mười bằng tuổi ta! ”

Bà phù thủy khoa tay múa chân, bà chợt chú ý đến Bạch Mộc đang kinh hoàng trước mặt, hai mắt nàng dần đỏ lên, vẻ bối rối và bất lực tất cả lại với nhau, hòa lại bao phủ lấy đôi con người đang ngập

ánh nước ấy.

Nàng cụp mắt xuống, không phát ra âm thanh, cũng không nói tiếng nào, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi xuống.

Nó khiến cho bà phù thủy hơi hoảng, bà luống cuống tay chân lấy một bịch khăn giấy ra đẩy đến trước mặt nàng, đợi nàng bình tĩnh lại mới lên tiếng.

“Ai nha, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn thế này mà khóc lóc là xấu lắm.”

Bạch Mộc lau nước mắt, hỏi: “Yerman, là ai?”

Là một phù thủy cường đại khao khát sự bất tử, dù đã thử qua nhiều cách rồi nhưng chẳng có kết quả gì, thế nên sau này bà ta đã hướng tâm trí của mình về tộc huyết tộc có khả năng bất tử, nhưng vì là một phù thủy nên bà ta chẳng thể biến đổi thành huyết tộc được, giờ đây chỉ còn cách ăn trái tim của họ để sống ...

Một phương pháp hiệu quả ... nhưng tác dụng phụ lại vô cùng lớn.

Đây là câu chuyện mà Bạch Mộc được nghe từ bà phù thủy đó.

Bạch Mộc xách một đồng hồ về khách điểm, ông chủ không có ở sảnh trước, nhưng đưa trẻ mà nàng nhìn thấy hai ngày trước đang ở đây, cậu nhóc này đã được tắm rửa sạch sẽ, hiện tại đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Nàng vừa đi ngang qua thì cậu nhóc ấy nhanh chóng ngước gương mặt trẻ thơ hồn nhiên của mình lên nhìn nàng.

Bạch Mộc lấy kẹo ra đưa cho cậu nhóc, thuận tay sờ sờ đầu cậu,

nàng không để ý đến ánh mắt của cậu nhóc đang như có như không lướt qua cổ tay của nàng.

Đêm nay không có trăng, nàng có thể cảm giác được có một luồng hơi thở lạnh lẽo đến gần đứng bên mép giường của mình.

Như thế đang quan sát, lại như đang kiêng kị.

Nàng rất biết ơn tác dụng của chiếc vòng này, nhưng chưa vui được bao lâu thì giây tiếp theo hơi thở ấy đã bao trùm lấy hết toàn bộ cơ thể của nàng, người nọ cười lạnh găm cắn cổ tay của người con gái.

Đêm thứ ba, đêm thứ tư, đêm thứ năm...

Bạch Mộc mang đôi mắt thâm quầng của mình gõ cửa cửa hàng kia, nhưng hồi lâu không có ai đáp lại.

Không khí se lạnh đầu xuân bao phủ lấy cơ thể của nàng, nàng rung mình một cái, nhưng dù cơ thể có đang tê dại đi chẳng nữa thì cái cảm giác bị liềm liềm cắn cắn trong mộng ấy vẫn còn vương vấn ở đây, chẳng tài nào xua tan đi được, đã thế nó còn trải dài ra khắp cơ thể của nàng.

“Bà phù thủy già đó chắc đang đi du lịch rồi.” Người đàn bà cất ô, mở cửa cửa hàng bên cạnh: “Hình như vừa kiếm được chút tiền nên cầm đi lêu lổng rồi, nếu muốn tìm bà ta thì phải chờ thêm mười ngày nữa tháng nữa. ”

Bạch Mộc mím môi, đành từ bỏ.

Răng nanh sắc bén lạnh thấu xương cắn vào làn da non mịn sau gáy, dường như hằn đang cực kỳ khổng lồ, kìm nén liềm một lúc lâu mới chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Môi răng của hằn dừng lại trên bụng nhỏ của nàng, hằn nắm cổ tay nàng xoa xoa chiếc vòng tay ấy như khiêu khích.

Cơ ngựa ngáy râm ran khiến nàng không chịu nổi run lên, người con gái thở dốc, rõ ràng có ý thức nhưng chẳng thể mở mắt ra được, cũng chẳng thể nào kiểm soát được cơ thể của mình.

Hắn cố ý trêu chọc chỗ nhạy cảm của nàng, ngón tay thon dài tách hai chân nàng ra, đầu ngón tay cọ xát vào âm hộ nhỏ e ấp, vài lần nường theo chắt dịch đút vào trong nhưng giây sau lại nhanh chóng rút ra ngoài, tựa như muốn dày vò cho nàng hư mất.

Mãi đến lúc trời dần sáng lên thì nàng mới thoát ra được khỏi giấc mơ ấy.

Bạch Mộc lau mồ hôi trên trán, nâng cổ tay lên lắc lắc, chiếc vòng kêu leng ca leng keng, viên pha lê trên đó lóe lên ánh sáng mờ ảo.

Nàng nhìn nó một lúc, sau đó cởi nó ra ném nó lên tủ đầu giường.

Dựa theo trí nhớ của mình, Bạch Mộc rẽ vài vòng bước vào quán nhỏ cũ kỹ nhưng ồn ào kia.

Trong đại sảnh kẻ đến người đi, các thương nhân ăn mặc chỉnh tề, và nhóm lính đánh thuê là nhân vật chính ở đây, không ai nhận ra sự tồn tại của nàng cả.

Mãi một hồi sau mới có một tên lính đánh thuê lùn tè đi tới chào đón nàng, gã ta nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực cao cao của nàng, ánh mắt lơ đãng đến mức khiến nàng khó chịu cài áo choàng lại.

“Xin chào, đây là nhóm lính đánh thuê Rosello, tôi có thể giúp gì cho ngài.”

“Tôi đang tìm Charles.”

Gã đàn ông chớp chớp mắt, nhe răng vàng cười: “Tiểu đội thứ năm

đã kín lịch rồi, chúng ta còn nhiều đội khác, hay là...”

“Nói với anh ấy có người bạn họ Bạch tìm.” Nàng ném ra hai đồng bạc.

Gã đàn ông vội vàng bắt lấy, thái độ của gã ta thay đổi 360 độ, khom lưng cung kính chào nàng, đưa nàng đến phòng khách rồi mới xoay người rời đi.

Nàng vừa mới ngồi xuống thì Charles đã chỉnh áo khoác đi vào, đôi ủng của anh dính đầy bùn đất màu vàng nâu, lúc đi vào để lại trên tấm thảm đỏ rực của phòng khách một dấu chân đầy bùn.

“Chào.” Anh ta mỉm cười ngồi xuống đối diện nàng.

“Ở Vương Thành chơi có vui không?”

Bạch Mộc cười cười đẩy mấy cái bánh vừa mua ở ven đường đến trước mặt anh.

“Cảm ơn anh vì lúc trước đã giúp tôi.”

“Có gì đâu.” Charles gãi gãi đầu: “Nhận tiền làm việc thôi, hơn nữa cô còn là một người đẹp như thế...”

Mồm mép của anh vẫn láu lỉnh như trước, khen đến độ tai Bạch Mộc nóng lên mới chịu dừng lại.

Bạch Mộc xoa xoa dải tai, phớt lờ ánh mắt quá mức nhiệt tình của anh ta, hé môi hỏi: “Ở Vương Thành này có tiệm phù thủy nào không?”

“À ... hình như có một tiệm trên đường Thúy Thạch, nó ngay gần khách điểm nơi cô ở đây. Mà cô tìm mấy người đó làm gì?”

“Gần đây tôi ngủ không ngon nên muốn mua một tấm bùa hộ

mệnh.” Nàng xoa xoa ấn đường: “Tôi từng đến tiệm mà anh nhắc đến nhưng giờ nó đóng cửa rồi, còn tiệm nào nữa không?”.

Anh ta suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Lúc trước còn mấy tiệm khác nhưng thời gian gần đây không còn nữa, bọn họ đi nơi khác rồi, giờ chỉ còn lại cái tiệm ở đường Thúy Thạch kia thôi.”

Bạch Mộc hơi thất vọng gật đầu, hai người tán gẫu một hồi.

Anh chàng này rất biết cách làm phụ nữ vui vẻ, hết kể cho Bạch Mộc nghe một vài truyền thuyết trên lục địa rồi lại kể đến một vài câu chuyện kỳ lạ trong chuyến công tác lần trước của mình, kể say sưa đến mức khiến Bạch Mộc trong chốc lát quên mất những rắc rối của mình, bị anh chọc cho cười khế liên tục.

Chuyển sang chủ đề về Bạch Mộc, anh ta giả vờ vô ý hỏi, “Thế cô đã xác định địa điểm cho chuyến đi tiếp theo của mình chưa?”

Bạch Mộc ngó ra, nàng chưa từng nghĩ tới, từ khi biết không có cách nào để về nhà thì nàng không còn quan tâm đến chuyện này nữa.

Nếu không thể về được thì ở đâu cũng như nhau thôi.

“Chưa, nhưng tôi cảm thấy Vương Thành rất tốt.” Bạch Mộc nhìn anh cười cười, nụ cười ấy tươi rói động lòng người vô cùng, khiến cho khuôn mặt Charles nháy mắt đỏ ửng lên.

Mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đè nén niềm vui sướng trong lòng, anh ta mất tự nhiên đứng dậy xoay hai vòng, cuối cùng bước đến vỗ vỗ vai nàng.

“Tin tôi đi, ở lại đây sẽ không khiến cô hối hận đâu.”

Có anh làm bạn nên mấy ngày âm u kia của Bạch Mộc dần bị sự vui tươi này quét sạch đi hết, tâm trạng hiếm khi vui vẻ lên.

Nàng thả nển thơm mình thích lên, mở cuốn tiểu thuyết vừa mua ra đọc.

Nhưng giây sau nàng lại bất giác chìm vào giấc mơ.

Hình như hôm nay người đó rất tức giận.

Dù ở khoảng cách xa nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được không khí se lạnh khác hẳn mấy ngày trước kia.

Hắn im lặng một lúc lâu mới chầm chậm tiến lại gần Bạch Mộc, bàn tay ấy đặt lên vai nàng xoa xoa dũ dỗi, tựa như muốn lau đi thứ gì đó.

Đột nhiên hắn dừng lại, kề vào tai nàng nói khẽ: “Em chạy ra ngoài là vì anh ta ư? Có phải không?”

Giọng nói ấy quen thuộc đến độ nàng mở to mắt ra ngay lập tức, đập vào mắt nàng là giấc mơ tươi sáng và ấm áp nàng từng mơ qua.

*cái này có thể gọi là mộng chồng mộng ấy

Những bông hoa khẽ nhúc nhích, người phụ nữ mang đồ ăn nhẹ đến, những chiếc bánh kem xinh xắn tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Người phụ nữ ngồi xuống bên cạnh nàng, vén mái tóc đen của nàng ra, ngón tay mảnh khảnh chải lại mái tóc dài của nàng, dịu dàng hỏi: “Lại gặp ác mộng sao?”

“...”

“Đừng sợ.” Người phụ nữ như nhìn thấy suy nghĩ của nàng, ả ta ôm

nàng vào trong lòng, nhỏ nhẹ an ủi giống y như lần trước: “Không sao, không sao đâu.”

Mọi thứ ở đây đều tràn ngập sự ấm áp và yên bình, nhưng chính vì như thế nên nàng mới càng ngày càng lo lắng.

Người phụ nữ nhận thấy sự khác thường của nàng, ả ta đặt hai tay lên vai nàng, cúi xuống dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

“...Cô là ai?”

“Là người có thể giúp em.”

“Tại sao lại giúp tôi? Cô biết tôi muốn cái gì à?”

Người phụ nữ im lặng, đầu ngón tay cuộn một sợi tóc của nàng lên xoa xoa, một lúc sau mới chậm rãi đáp: “Không quan trọng, quan trọng là ta có thể giúp em thoát khỏi hắc.”

Bạch Mộc ngẩn ngơ, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng ngẩng đầu hỏi: “Yerman?”

Người phụ nữ giật mình, nụ cười trên môi cứng lại.

Thấy phản ứng của ả, Bạch Mộc càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình: “Mong cô đừng hao tâm tổn trí lên người tôi nữa, tôi không cần cô giúp, cũng không thể giúp cô, và như cô thấy đó, tôi đang trốn hắc chạy tới đây, hắc sẽ không tìm được tôi đâu ... ”

“Nên là làm ơn đừng gặp tôi theo cách này nữa, làm ơn bỏ cách thức liên lạc này đi, điều này với cô mà nói là rất tốt mà?” Mụ phụ thủy cần phải có thứ gì đó dẫn dắt thì mới đi vào giấc mơ của người khác được, có lẽ là máu trên tóc của người nọ, hoặc cũng có lẽ là khắc dấu trên người người ấy để thực hiện mưu đồ của mình.

Không có trường hợp ngoại lệ, việc này sẽ ảnh hưởng đến cả hai

bên, theo lời bà phù thủy kia nói thì người làm phép là người chịu ảnh hưởng lớn nhất, cảnh trong mơ càng thực thì ảnh hưởng càng lớn.

Bạch Mộc không biết nó có ảnh hưởng gì đến người này hay không, nhưng đối với nàng thì việc thiếu ngủ và mệt mỏi này đã ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống hàng ngày của nàng.

Hình xăm hoa hồng đen đậm sau gáy nàng dần mờ đi theo ý chí của nàng.

Dung nhan điềm đạm của người phụ nữ nứt toác ra một chút, nhưng ả vẫn gắng gượng duy trì vẻ hiền lành của mình, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lại che giấu dấu vết chế nhạo, “Cô thật sự cho rằng hẳn ta sẽ không tìm được cô ư?” Ma lực bắt đầu chậm rãi rót vào chảy đến ẩn ký đậm đen kia, thông thả hòa vào trong làn da, Bạch Mộc giãy giụa rồi lại rơi vào trạng thái buồn ngủ triền miên.

Lần đầu tiên ả cưỡng ép Bạch Mộc ra khỏi giấc mộng do chính mình tạo ra, ngay khi nàng thoát ra thì hình tượng mà ả vốn duy trì cũng sụp đổ.

Ả ta hận không thể xé nát toàn bộ màn trời màu vàng nhạt kia, những khí gas xung quanh đốt sạch những bông hoa đang đung đưa nháy múa, đợi đến lúc không gian trở về trạng thái im lặng tối đen như mực thì lúc này ả mới nhắm mắt lại.

Người đàn bà đang lười biếng dựa vào ghế nằm đột nhiên mở mắt ra, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người ấy chợt trở nên dữ tợn ghê người, ả đứng phắt dậy nắm chặt lấy người đàn ông đang yên lặng chờ đợi bên cạnh mình.

“Không phải anh nói cô ta chỉ là một người bình thường thôi sao? Cô ta và tên ma cà rồng kia rất cuộc có quan hệ gì!”

Vẻ mặt của Heyman không thay đổi, gã vươn tay vuốt thẳng mái tóc

dài rồi bù của ả.

“Cô ta là người thường thật, về điểm này cô có thể yên tâm. Còn về vấn đề kia, chắc là tình cờ thức tỉnh ý chí thôi, quan hệ giữa bọn họ ấy à ...” Gã ta cười khể: “Chỉ là mối quan hệ giữa thợ săn và con mồi mà thôi.”

*

Chương 16: Tìm thấy

Từ ngày hôm đó trở đi nàng không còn gặp lại ả phù thủy trong giấc mơ ấy nữa, nhưng tại sao giấc mộng đêm đăng gởi tình này lại ngày càng trở nên chân thật thế kia.

Tư thế trong mơ, động tác đẩy đưa vồ vập ấy, và cả tiếng thở hổn hển trầm thấp cứ vang mãi bên tai ...

Bạch Mộc cong ngón chân, đưa hai tay lên ôm lấy đầu rồi cúi xuống để che đi đôi má ửng hồng của mình.

Ngay cả món tráng miệng đẹp để được đặt ngay trước mặt nàng mà nàng cũng không hay.

Lúc Bạch Mộc ngẩng đầu lên thì mới phát hiện ra Charles đã quan sát nàng hồi lâu, anh nhìn về ửng hồng nhàn nhạt trên mặt nàng, đưa tay đến đặt mu bàn tay to lạnh lẽo của mình lên trán nàng, tự nói: "Bệnh à, đầu có nóng đâu."

"Tôi không bị gì hết." Bạch Mộc vội vàng kéo bàn tay ấy xuống, nàng cố gắng hết sức gạt bỏ những hình ảnh đêm mỹ kia ra khỏi đầu mình: "Làm phiền anh rồi, anh bận như thế..."

"Có gì đâu, với lại cô mời khách mà, tôi không đến thì không đúng lắm." Anh mỉm cười bắt đầu ăn món tráng miệng, hồi sau bỗng hơi lơ đãng.

Chiếc nĩa chọc vào ổ bánh kem đảo đảo, hình như anh ta đang do dự chuyện gì đó.

Bạch Mộc thấy trên mặt anh xuất hiện một biểu cảm rất hiếm thấy... hình như là ngại ngùng nhỉ?

Nhắc mới nhớ, mấy ngày trước thỉnh thoảng Bạch Mộc cũng thấy anh bày ra dáng vẻ như thế. Nàng không biết dùng từ đó có diễn tả đúng biểu cảm ấy không, nhưng một người đàn ông vốn dĩ nam tính như anh xuất hiện điểm đó khiến cho nàng khó mà lơ đi được.

“Bạch Mộc, tôi...”

Anh bình tĩnh lại, nỗ lực nói nhẹ nhàng hết mức có thể: “Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy em, tôi đã bị em hấp dẫn đi mất, khuôn mặt của em, ngọn tóc của em ...” Charles xoắn xuýt chân thành bạch bạch những câu mà mấy anh em trong đoàn đã chỉ mình tỏ tình kia, “Không biết em có thể cho tôi một cơ hội, cơ hội để tôi có thể được bên em hay không.”

Sau khi nói xong, cuối cùng lúc này anh lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn nàng đầy mong đợi.

Bạch Mộc ngạc nhiên đông cứng cả người không cử động được, nàng ngó người một lúc lâu, mãi đến lúc mắt phải đau nhói lên khiến nàng phải gục đầu xuống.

Cơn đau không kéo dài bao lâu, lúc nàng ngẩng đầu lên thì khuôn mặt ấy vẫn duy trì sự chờ đợi như cũ.

“Tôi ... Bây giờ tôi không nghĩ đến điều đó, với cả anh có suy nghĩ như thế làm tôi rất ngạc nhiên...”

“Khó nhìn ra như thế ư?” Rõ ràng mấy thằng ranh kia bảo liếc mắt một cái là nhìn ra ngay mà, Charles chán nản gãi gãi đầu, lẽ ra anh ta nên đối xử tốt với nàng hơn, bày tỏ ý định rõ ràng hơn mới phải.

Bạch Mộc coi anh như là bạn của mình vậy, nhưng nàng không giỏi

từ chối, câu từ chối nằm trong miệng chuẩn bị xả ra nhưng cuối cùng nàng chỉ nói một câu: “Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ ... Giữa chúng ta ... Tôi nghĩ mình cần thời gian để suy xét lại.”

Người con gái mất ngủ, nhưng ở đây không có điện thoại di động, mà nàng cũng không có tâm trạng để đọc tiểu thuyết thế nên chỉ đành nhắm mắt nằm đó.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại những cảnh tượng ban ngày trong đầu, đồng thời cũng suy nghĩ xem nên từ chối như thế nào cho lịch sự nhất có thể...

“Cảnh cách.”

Tiếng mở khóa cửa cực kỳ chói tai, thậm chí còn át đi tiếng mưa lâm lâm bên ngoài cửa sổ. Làn gió ẩm ướt lạnh lẽo lùa qua khe cửa đang chậm chậm mở ra thổi vào bên trong.

Bạch Mộc dựng tóc gáy, nàng nín thở, tim đập loạn xạ, nàng có thể nghe rõ tiếng bước chân rất nhẹ đi đến dừng lại bên cạnh giường mình.

Một luồng hơi thở lạnh như băng quen thuộc bao trùm lấy nàng.

Hắn cực kỳ quen thuộc đưa tay vào trong váy ngủ của nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo men theo đùi thăm dò lên trên, cuối cùng dừng lại trước bầu ngực cao ngất kia, ngón tay nắm lấy xoa nắn đầu v* đang dựng đứng vì kích thích ấy.

Cảm giác tê dại khiến Bạch Mộc không chịu nổi vò loạn ga giường dưới thân.

Bàn tay ấy vẫn cứ tiếp tục xoa nắn như thế, cơ thể người nọ đè

xuống dồn hết sức lên người cô gái dưới thân, hấn ghé sát vào người người mùi trên người nàng như đang tuần tra lãnh thổ của mình, hồi sau vùi mặt vào vai nàng cười khế.

“Không nhìn được thì đừng nhìn nữa.”

Bấy giờ Bạch Mộc mới nhận ra rằng, những đêm kia ấy vốn dĩ không phải là mơ. Mỗi đêm như thế hấn đều để lại dấu ấn ở trên người nàng. Lúc này nàng mới nhận ra được, ấy là cuộc chạy trốn của mình quá mức suôn sẻ, suôn sẻ đến nỗi nàng chưa bao giờ nghĩ rằng trên thực tế, nàng chưa bao giờ trốn thoát khỏi hấn cả.

Xe ngựa cán qua lớp sỏi đá nhô cao trên đường, mỗi lần xe xóc nảy lên là thứ cương cứng kia ngày càng cắm vào sâu hơn, nó hết lần này đến lần khác thọc vào tận sâu bên trong, nghiền ép chà sát vào vách tường mềm mại khiến nàng run rẩy không thôi.

Bạch Mộc chống người lên, gắng gượng phun ra nuốt vào một phần ba, nàng vừa lên xuống đều đặn vừa lén lút nhìn vẻ mặt của hấn.

Luis chống cằm cực kỳ thích ý dựa vào tấm đệm êm ái, rõ ràng là hấn đang cười nhưng Bạch Mộc lại chẳng thấy được ý cười trong mắt hấn, ánh mắt ấy lạnh lẽo đáng sợ, giống như đang nhìn một cái xác vậy.

“Sao thế? Mới làm một tí mà đã mệt rồi à?” Hấn mở mắt, đưa tay xoa xoa bầu vú tròn trịa đang đung đưa trước mặt mình: “Lúc em ở trên người anh ta cũng như thế này ư?”

“...Cái gì?”

Khóe miệng hấn chậm rãi hạ xuống, vẻ mặt ấy cuối cùng cũng đồng bộ với biểu cảm trong mắt, tựa như một lưỡi dao lạnh lẽo vậy.

Hấn vươn tay giữ lấy eo nàng, đồng thời thúc mạnh lên trên.

“Ừ... A!” Cơ đau nhói đột ngột đến khiến nàng không kìm được kêu ra tiếng.

Từng tiếng gào rống vang dội xuyên qua ô kính, trái tim Bạch Mộc run lên, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài toàn là những con dơi và những con sói khổng lồ, chúng vây lại hai bên sườn xe thở hỗn hển nóng nực.

“Chúng đói lâu lắm rồi đấy, chỉ cần là thứ còn sống là chúng sẽ không ngần ngại vồ lấy cắn xé.” Luis hoạt động eo: “Nếu muốn trở thành đồ ăn thì cứ nói, bất cứ lúc nào ta cũng có thể thỏa mãn em.”

Động tác của hắn ngày một nhanh hơn, cũng không theo bất kỳ quy tắc nào mà cứ hung hăng xuyên qua cơ thể của nàng như thế, mỗi lần thọc vào đều thọc đến chỗ nhạy cảm kia, khiến người con gái nắm chặt lấy vai hắn rên lên khe khẽ.

dương v*at thô to không ngừng xâm nhập vào âm hộ nhỏ ướt át, hắn nhìn chăm chăm vào nơi đang liên tục nuốt vào nhả ra ấy, cuối cùng không chịu nổi nữa cúi xuống há mồm hung tợn cắn vào làn da mình nhớ nhung đã lâu.

Cảm giác sung sướng bấy lâu nay chưa được hưởng lại lúc này đang theo dòng máu mất đi về lại với cơ thể của nàng.

Cảm giác ngứa ngáy khôn nguôi dưới thân khiến cho nàng không kìm nổi cong eo hòa theo.

Đôi mắt người con gái dần đỏ lên, giọng điệu cũng thay đổi, tiếng rên khe khẽ vừa mềm mại lại vừa quyến rũ, nàng thậm chí còn kéo mặt hắn đến gần muốn hắn hôn môi với mình.

Đôi môi mỏng mát lạnh của hăn mím chặt, rõ ràng không có ý định thỏa mãn nàng.

Bạch Mộc chỉ đành thè lưỡi ra không ngừng liếm láp.

Luis đột nhiên bật cười, hăn véo má cô, ánh mắt nóng rực khẽ giật giật.

“Nếu muốn như thế thì tại sao lại bỏ đi?”

Hăn vừa dứt lời đã hôn lấy môi nàng, quần lấy đầu lưỡi của người con gái trên chọc đầu lưỡi hồng hào ấy.

Lúc xe ngựa đến lâu đài cổ thì đã rạng sáng rồi, Bạch Mộc quần áo choàng nhìn ánh ban mai ngoài xa xa kia.

Nàng bước vào lâu đài cổ, điều kỳ lạ là lòng nàng không hề có bất kỳ một gợn sóng nào cả, thay vào đó là một cảm giác khác lạ dâng trào lên trong lòng nàng. Nàng liếc nhìn Aumont đang đứng bên cạnh, nhắc chân bước lên lầu.

“Chậm đã.” Aumont gọi nàng lại: “Ngài muốn đi đâu.”

“Về phòng.” Bạch Mộc đứng tại chỗ chỉ vào căn phòng lúc trước của mình.

“Căn phòng giờ đó đã là nơi ở của cô Ginny rồi.”

“Cô...Ginny?” Nàng ngạc nhiên lắm lắm, nhìn Luis đang bước đến bên cạnh nàng.

Vẻ mặt của hăn vẫn như thường, cũng không phủ nhận chuyện này.

Hăn quay sang nhìn vào chiếc rương hầu gái đang cầm, vươn tay lấy một sợi dây xích bạc mảnh dài ra, bên trên khuyên sắt còn khảm một viên đá quý lấp lánh.

“Đây là ...Cái gì?” Nàng lùi ra sau vài bước kéo dài khoảng cách với hắn, nhưng hắn đã nhanh hơn một bước ôm lấy eo nàng kéo nàng về bên người.

Âm thanh xích bạc va chạm vào nhau, nhưng lọt vào tai nàng lại chói tai vô cùng.

Sự vùng vẫy của nàng bị hắn dễ dàng kiềm chế lại, lạch cạch một tiếng, lúc này hắn mới chậm rãi buông đầu kia của sợi dây xích ra.

Luis chỉ hơi dùng sức một chút là nàng đã buộc phải di chuyển theo hướng của lực.

“Thích không?” Giọng nói của hắn khiến Bạch Mộc run lên, nàng âm thầm run rẩy, bờ môi không còn chút máu nào, dù cố gắng dùng lực thế nào thì cũng chẳng thể phá vỡ được xiềng xích mảnh dài này.

Cơ thể mềm mại sà vào cũi lồng, hắn vô cùng hài lòng ôm lấy nàng vào trong vòng tay, sự chiếm hữu trong mắt không mấy may giảm bớt.

“Nếu còn có lần sau, vậy thì chỉ còn cách bẻ gãy chân em thôi.”

Chương 17: Tự kết liễu

Nàng không hiểu tại sao Luis lại bắt nàng trở về, rõ ràng hẳn không thiếu đồ ăn mà.

Bạch Mộc kìm nén sự nghi ngờ cùng sự chua xót không rõ vì sao này đi sau lưng hẳn, những lúc nàng hơi dừng lại một chút là sợi xích sắt sẽ kéo mạnh ép nàng phải dựa vào người hẳn.

Bọn họ đi đến một cánh cửa quen thuộc.

Đây là phòng ngủ của Luis.

Nàng nhìn đồ đạc quen thuộc trong phòng, hơi mù mờ.

Hắn đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay nàng ép nàng đối diện với ánh mắt của mình, đôi mắt đỏ tươi ấy nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng tìm kiếm, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nhỏ nào.

Bạch Mộc chớp chớp mắt nghiêng người về phía trước, giọng điệu mang theo ý thỏa hiệp: "Em sẽ không đi nữa đâu."

Đến cuối cùng nàng vẫn không tìm được cách để về nhà của mình, bây giờ hẳn đồng ý cho nàng chỗ ở cung cấp đồ ăn cho nàng cũng được, hay là coi nàng thành đồ ăn cũng không sao cả, hoặc là xem nàng thành công cụ để chữa bệnh đi chẳng nữa thì tất cả đều được hết ...

Nghĩ như thế, nàng ngẩng đầu lên nhìn vào vùng ngực và vùng bụng của Luis.

Cơ thể kia bị vải dệt khéo léo bao bọc lấy, căn bản không thể nhìn thấy miệng vết thương đang hồi phục như thế nào. Nàng thử vươn tay ra dò xét, muốn chạm vào khối cơ bắp rắn chắc kia, nhưng bàn tay vừa đưa ra giữa không trung đã bị hắt nắm lại.

Luis nhượng mào, cúi thấp người, cố ý để hơi thở của mình phả vào tai của nàng, cất nhả trêu chọc: “Làm sao, muốn làm nữa ư.”

Hơi thở ấy thành công khiến mặt nàng đỏ lựng lên, nàng hơi quay đầu sang chỗ khác, lắp bắp giải thích: “Không phải, em chỉ muốn xem vết thương của chàng...”

Ánh mắt Luis lộ rõ vẻ nghi hoặc, giọng nói của Bạch Mộc càng ngày càng nhỏ dưới cái nhìn này của hắn, đôi mắt nàng lảo liên, cuối cùng cũng chậm rãi sụp xuống.

Nàng khe khẽ lẩm bẩm, âm thanh ấy nhỏ vô cùng, nhưng với thính giác tốt này thì hắn vẫn nghe rõ từng câu.

“Em chỉ muốn xem vết thương của chàng như thế nào ... Chàng không tin thì thôi.”

Tính tình nàng trẻ con như thế, nhưng không hiểu tại sao lại khiến hắn nảy sinh ý muốn muốn nhốt nàng vào trong vòng tay của mình, muốn hung ác cắn nàng một cái, muốn hỏi cho rõ rằng nếu lo như thế thì tại sao lại phải bỏ đi.

Luis kìm lại, hắn nghiêm mặt hất cổ tay nàng ra, chỉ vào chiếc ghế sofa nhỏ.

“Em ngủ ở đó.”

Sợi xích sắt được treo trên vòng sắt nhô ra khỏi tường, phạm vi vừa đủ để nàng giải quyết nhu cầu hàng ngày.

Luis không ở lại qua đêm, có lẽ hẳn đã đi tìm vị Ginny mà Aumont đã nhắc tới nhỉ.

Bạch Mộc quần thảm lông năm đó, ở đây không có hệ thống sưởi sàn nhà, thậm chí không có cả điều hòa, cơn lạnh lẽo của mùa xuân ủa đến, đến buổi tối còn lạnh dữ nữa.

Nàng chợt nhớ lúc trước khi ở đây, căn phòng này luôn luôn ấm áp để chịu vô cùng, ngọn lửa trong lò sưởi cháy sáng rực, âm thanh tí tách không ngừng vang lên khiến nàng mơ màng buồn ngủ.

Bạch Mộc liếc nhìn tủ âm tường trong bóng tối, sau đó quần chặt lấy mình, nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Bạch Mộc không nhìn thấy bóng dáng của Luis đâu, hàng này ngoại trừ lúc đúng giờ giao đồ ăn tới thì còn lại nàng chưa nói quá ba câu với hẳn nữa.

Thỉnh thoảng vào những lúc tâm trạng hẳn tốt thì hẳn mới chịu ôm nàng trên chộc nàng như bây giờ đây.

“Con trốn khỏi rừng lang thang ở bên ngoài rất lâu, lâu đến mức nó không rõ mình đã trốn được bao lâu rồi, nó bơ vơ đứng trên cánh đồng, lần đầu tiên nhận ra bản thân ...” Sự mát lạnh ở mắt cá chân khiến nàng rùng mình dừng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, không biết Luis đã ngồi ở ghế sofa bên kia tự lúc nào, những ngón tay thon dài ấy thò vào tấm thảm lông mà nàng đã vất vả làm ấm, cọ xát vào mắt cá chân của nàng.

Luis hình như không hài lòng với việc nàng bỗng dưng dừng lại, bàn tay ấy dùng lực bóp một cái, ý bảo nàng đọc tiếp đi.

“Lần đầu tiên nó nhận ra mình thật sự không thể tìm được đường về

nhà, và thực sự giống như những gì con sói đã nói, rằng cha mẹ nó đã vui thây dưới miệng của những con chó săn kia rồi ...”

Sức lực của hắn lại tăng lên làm cho Bạch Mộc không thể tiếp tục đọc nữa, nàng chưa kịp mở miệng thì đã bị hắn ôm vào lòng, cái đầu người kia đè nặng lên vai nàng.

Tư thế này khiến người con gái không thoải mái, nàng vừa vặn vẹo vài cái thì đã bị giữ chặt.

“Giọng nhỏ quá, tiếp tục đọc đi.”

Bạch Mộc bất lực, lại cúi đầu tiếp tục khẽ đọc: “Con thả đi loanh quanh dò la khắp nơi, cuối cùng nó vòng trở lại vùng lân cận gần khu rừng mà nó đã vất vả trốn ấy, nó do dự, nhưng nó không hề biết rằng mình đã bị một con chó săn xấu xí tà ác có bộ lông vàng kim nhắm tới từ lâu...”

Ngay lúc nàng đọc tới đoạn đó, Luis khẽ gật đầu đồng ý.

Bạch Mộc kìm lại sự kỳ quái ấy, tiếp tục đọc, “Nhưng con sói nọ đã rất nhanh xuất hiện trước mặt và mang nó trở về hang mình, con sói ấy vẫn cung cấp thức ăn tươi ngon và tổ ấm ấm áp cho thả. Con sói ấy vẫn như thế, nó vẫn không chịu ngủ chung với thả để sưởi ấm như trước kia, con sói đã nhường lại tổ ấm của mình cho thả, còn bản thân nó thì ngủ trên phiến đá.”

“Thỏ áy này không thôi, thế nên nửa đêm lên đến nằm cạnh sói ...”

Diễn biến tiếp theo là đoạn hòa giải hiềm khích lúc trước, hơn nữa có cả một cuộc “vận động” siêu việt vượt qua chủng tộc bùng nổ.

Bạch Mộc không muốn đọc nữa, “bộp” một tiếng đóng sách lại, nhưng sức lực của hắn quá mạnh, nàng vừa quay đầu lại đã thấy hắn nheo mắt nhìn mình.

Ở khoảng cách gần thế này, lúc này nàng mới chú ý đến tình trạng hiện tại của hắn, trạng thái hiện tại này của hắn dường như rất tệ thì phải, mới chỉ mấy ngày mà hắn đã sụt cân rất nhiều, hốc mắt và má hơi hõm xuống, dưới mắt có nhiều vết thâm tím.

Chẳng lẽ vẫn chưa khỏe lại ư?

Bạch Mộc nghĩ đến đây mà lòng vương bận, ngón tay không ngừng vuốt ve mấy vết chạm khắc trên bì sách nọ.

Luis dịu dàng nắm lấy bàn tay của nàng, rồi lại cúi đầu cắn vào ngón tay mảnh khảnh ấy một cái, tuy sức lực rất nhẹ nhưng răng nanh sắc nhọn vẫn đâm thủng làn da, vài giọt máu rỉ ra ngoài, hắn thông thả liếm mút, lúc mút còn cố ý phát ra âm thanh gợi tình.

Mãi đến lúc không còn máu chảy ra nữa, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên.

“Sao không đọc nữa?”

“...” Bạch Mộc biết hắn đang cố ý chòng ghẹo nàng nên mới bắt nàng đọc.

Nhưng bây giờ nàng không muốn quan tâm.

Người con gái xoắn xuýt một hồi lâu mới chậm rãi đặt sách xuống, nàng vén mái tóc dài ra, để cho chiếc cổ của mình đối diện với ánh mắt của hắn.

“Em đang làm gì đấy?” Luis nhíu mày.

“Trông chàng không tốt lắm.” Bạch Mộc nghiêng người nói: “Muốn uống chút không?”

Vừa nói xong đã bị người nọ hung hăng đè xuống ghế sofa, bộ đồ ngủ của nàng bị xé toạc ra, tấm lưng trần và phần gáy lộ ra hết ngoài không khí.

Nàng không hề biết rằng hành động vừa rồi của mình trông cực kỳ giống như đang quyến rũ con sói đã lâu chưa được ăn thịt vậy.

Hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp nơi khiến lòng ai chẳng thể chối từ, đã thế còn mạo hiểm làm liều dâng lên trước mắt của hắn.

Cơ thể mà hắn ngày đêm tư tưởng giờ đây đang nằm dưới thân hắn, đôi mắt Luis trở nên đỏ tươi, răng nanh kề sát vào gáy của nàng.

Khoảnh khắc khi răng nanh sắp đâm thủng vào da thịt thì bỗng có một luồng hào quang màu đen xuất hiện quấn quanh cái gáy của nàng, một đóa hồng đen tuyệt đẹp nở rộ trên cơ thể của người con gái, chống lại sự tấn công của hắn.

Luis dừng lại, hắn nhìn chăm chăm vào ấn ký kia, cơn tức giận bùng lên chẳng tài nào ngăn nào, hắn gần như không kiềm chế được đưa tay về phía nàng, siết chặt sợi dây xích nhìn chăm chăm dò xét kỹ.

Sợi xích bị giật mạnh, nàng bị buộc phải ngẩng đầu lên, lần này lực hơi mạnh nên viền cổ áo cũng siết chặt vào khiến nàng không thở nổi.

Nhưng ngay sau đó sức mạnh ấy trở nên nhẹ đi, bàn tay hắn vừa chạm vào chỗ ấy thì từng trận đau nhức cũng ủa kéo đến.

Cơn đau chi chít, tựa như mũi kim đâm xuyên qua gáy thọc thẳng đến trái tim. Bạch Mộc thậm chí còn không kịp hét lên để níu kéo sự sống của mình, nước mắt không kịp được tuôn rơi ra ngoài.

Nàng ghen nghèo vùng vẫy, ánh sáng trong mắt dần tối đi, trên mặt hiện lên một biểu cảm hoàn toàn trái ngược với tình hình hiện tại.

‘Bạch Mộc’ quay đầu lại, trong mắt lóe lên tia sáng đỏ sẫm, ả bật cười, nụ cười ấy vừa kỳ dị vừa điên dại: “Luis, người nỡ à? Nàng sẽ chết, nàng sẽ chết ha ha ha ha ha ha!”

Một con dao găm màu bạc từ từ thành hình trong tay ả, ả không chút do dự đâm thẳng vào trái tim của người đàn ông trước mặt mình.

Mũi dao đối diện với lồng ngực của Luis, nó điên cuồng lay động, tựa như đang chống lại sự phản kháng vô hình nào đó.

“Ta đoán đúng rồi, người quả nhiên không nỡ giết nàng mà.” ả lại cười, giọng điệu bất thành linh trở nên véo von quyến rũ, đầu ngón tay ve vãn trên ngực hắn, “Nếu muốn nàng không chết thì còn nhiều cách lắm, ta chỉ muốn trái tim của người thôi, sao người lại giống với mẹ của người thế này? Ngu dốt chẳng lành lợi gì cả.”

Ả nói càng lúc càng chậm, cuối cùng chầm chậm nhắm mắt lại ngủ thiếp đi trên vai hắn.

Bàn tay đang đặt trên gáy của Bạch Mộc hơi giật giật, sau cùng hắn buông lỏng ra.

Không phải Bạch Mộc không nhận ra, ngày nào nàng cũng buồn ngủ cả, đã thế còn hay đăng trí, và cả những lúc hắn không muốn nhìn thấy nàng nữa, đại khái nàng đã đoán được vài thứ.

Thế nên khi gặp được Luis sau chuỗi ngày bị nhốt trong phòng, nàng đã ôm chặt lấy hắn dò hỏi.

“Ả đã để lại trên người em thứ gì đó có ảnh hưởng đến chàng phải không?”

Hắn giật mình, đáp: “Không có.”

“Thế tại sao chàng lại nhốt em ở đó, tại sao không chịu gặp em?”

“Đây không phải là cách đối đãi với một kẻ đã chạy trốn à?” Hân nghịch sợi dây xích quanh cổ nàng.

Bạch Mộc quay đầu tránh đi không cho hân chạm vào.

“Đừng lừa em.” Người con gái nhìn vào mắt hân: “Đó là vật có ảnh hưởng đến chàng đúng không.”

“...”

“Ảnh hưởng nghiêm trọng lắm sao ạ?” Ánh mắt nàng chậm rãi dời đến miệng vết thương trước kia của hân, đầu ngón tay mò đến sắp chạm vào thì bị hân gạt đi.

“Không phải việc của em.” Vẻ mặt hân lạnh lùng, lặng lẽ kéo khoảng cách giữa hai người: “Ta nghĩ em nên hiểu rõ thân phận hiện tại của mình.”

Bạch Mộc xoa xoa ngón tay, có hơi đau, ngay cả trái tim của nàng cũng hơi đau nữa.

Luis lại bắt đầu biến mất một thời gian dài, sau khi Bạch Mộc tuyệt thực vài ngày, cuối cùng nàng cũng gặp được ... Aumont.

Gã vẫn ghét nàng như trước.

Gã bưng bát cháo đầy ắp, lại tiếp tục lải nhải bên tai nàng như trước kia. Bạch Mộc vờ như không nghe thấy, nàng ôm cái bụng đói meo của mình nằm bẹp dí ở đó.

Đợi đến lúc gã nói xong, lúc này nàng mới chậm rãi quay đầu lại.

“Này, người có thể nói cho ta biết trên người ta đang có cái gì được không?”

Gã nhướng mày: “Cô hình như không có tư cách đặt câu hỏi với ta đâu nhé.”

Là thú cưng, Bạch Mộc đúng là không có, nhưng với một con thú cưng sắp chết đói là nàng đây thì có đấy.

“Đây là khế ước cưỡng chế.” Aumont cuối cùng cũng nói ra, gã mang chút suy nghĩ của riêng mình giải thích: “Dùng linh hồn làm chi phí phải trả, kiểm soát cơ thể của cô, với cả... Tuổi thọ của người bị kiểm soát sẽ rút ngắn lại còn hai đến ba năm. ”

“Không có cách nào thoát ra à?”

“Thế nên mới gọi nó là khế ước cưỡng chế đấy, trừ khi người giao kết với khế ước tử vong thì không còn cách nào khác. Nhưng mà cái chết của người bị kiểm soát cũng sẽ gây ra chấn thương cho người kiểm soát.”

Aumont không tuân theo mệnh lệnh của Luis, gã muốn để Bạch Mộc biết khó mà lui, gã muốn loại bỏ những chương ngại xung quanh chủ nhân của mình.

Khả năng lĩnh hội của Bạch Mộc thực sự khiến gã kinh ngạc.

Nàng chỉ ngó người ra một lát, cúi đầu nghịch ngón tay một hồi, sau đó chậm rì rì bưng bát cháo lên uống cạn.

Sau khi uống cạn, nàng nấc lên một tiếng, lúc bấy giờ mới ngẩng đầu lên đáp: “Vậy, nếu tôi chết, mọi vấn đề sẽ được giải quyết hết nhỉ.”

Bạch Mộc nhờ Aumont mở khóa mở dây xích trên người mình, nàng

dựa vào trí nhớ tìm đến phòng làm việc của Luis, những cuốn sách bị ai đó lật ra ném lộn xộn dưới đất.

Căn phòng tối om u ám, trừ chút ánh sáng mong manh từ ánh trăng xuyên qua tấm rèm chiếu vào thì còn lại chẳng có thêm một nguồn sáng nào cả. Rèm cửa bị kéo sát rạt, lâu lâu nàng lại đá văng đồng sách lộn xộn lung tung dưới chân.

Sau một hồi loạng choạng mò mẫm, cuối cùng nàng cũng chạm vào chiếc bàn quen thuộc, nàng áp sát vào mép lần mò bắt lấy người đang ngồi trước bàn làm việc kia.

Nàng muốn ngồi vào trong lòng hắn, nhưng cuối cùng chỉ dám nghĩ đến chứ không dám làm, sau cùng nàng đành hé môi hỏi: “Chàng ôm em được không?”

Đáp lại nàng là một vòng tay.

Lồng ngực của Luis vẫn lạnh như thế, người con gái run rẩy, thò tay vào trong áo ngủ của hắn.

Né bàn tay đang muốn ngăn nàng lại, nàng chạm vào vết thương kia.

Không quá bằng phẳng, có vết lõm lớn.

Bạch Mộc hơi đau lòng, nàng sụt sịt tựa trán vào vai hắn.

“Phù thủy đó rất mạnh sao?”

Luis không trả lời, bàn tay vẫn đang lật trang sách, tiếng lạch xạch khi lật sang trang khác này lần đầu tiên khiến người con gái bức bối, nhưng nàng không có lý do gì để ngăn hắn lại cả.

Người con gái khẽ nhúc nhích mũi, nàng ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người hắn, khẽ hỏi: “Đói bụng chưa?”

“...” Hấn không trả lời, nhưng Bạch Mộc có thể cảm giác được hấn vừa khựng lại, dù chỉ trong chốc lát nhưng nàng vẫn nhận ra.

“Muốn uống không?” Nàng kéo cổ áo xuống, còn chưa tiến lại gần thì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nàng lại trở tay quấn chặt lấy cổ áo đang mở, lẩm bẫm: “Thôi quên đi.”

||||| Truyện đề cử: Chờ Ngày Gió Đông Ấm Áp |||||

Nàng bỗng cảm thấy uất ức cực kỳ, không kìm được nước nở lại nhai: “Xin lỗi, đáng lý ra em không nên đi.”

“Em thật sự rất sợ ...” Bạch Mộc nhắm mắt lại, nàng có thể cảm giác được hơi ẩm trên cơ thể của mình đang từng chút từng chút chảy ra ngoài, “Để chàng đến nơi xa như thế tìm em ... Em nhớ chàng lắm, em xin lỗi.”

Luis hơi bối rối, hấn cúi đầu nhìn vào khuôn mặt mơ màng sắp ngủ ấy.

“Em nghe Aumont nói, mụn phù thủy ấy đã để lại thứ gì đó trên người em, nó có ảnh hưởng không tốt với chàng đúng không. Mà có vẻ ả khá xem trọng con người của em đấy, nhưng cũng may mắn.” Bạch Mộc cười, nàng vươn lưỡi ra liếm nước mắt đang chảy xuống khóe miệng: “Em chết đi thì có thể hoàn thành việc giết ả trong miệng chàng rồi, xem ra cũng không tệ chút nào.”

Dù sao nàng cũng không thể về được, nàng không có nhà, thế nên là ... Cái kết như thế nào đã không còn quan trọng với nàng nữa.

Lúc này đây cơ thể của nàng đã lạnh như băng, mí mắt vô lực rũ xuống, giờ đây nàng chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng gọi của ai đó đang không ngừng vang lên bên tai mình.

À, có vẻ như nàng cũng nên cảm ơn Aumont, quả nhiên như lời gã

nói, lọ thuốc này ngoại trừ khiến nàng buồn ngủ ra thì nàng không cảm thấy đau đớn gì hết.

Bạch Mộc nhếch môi cười, chìm vào bóng tối tĩnh lặng.

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 18: Ngoại Truyện 1. Quan hệ sau khi uống máu

Bạch Mộc chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ có khả năng tỉnh dậy, lúc nàng tỉnh dậy trong cổ quan tài cắm đầy hoa hồng thì đã là đêm trăng non rồi.

Nàng có thể nghe thấy rõ tiếng gió và tiếng nước chảy ở phía xa xa kia, có thể nhìn rõ ánh nến đang lập lòe trong góc phòng, cảm giác nằm giác quan được phóng đại quả thực rất mới lạ, điều này khiến nàng chợt nghĩ đến một tác phẩm văn học về ma cà rồng mà nàng đã từng đọc qua.

Người con gái mặc một chiếc váy màu trắng thuần bước ra khỏi cổ quan tài, đại khái là lâu rồi không di chuyển nên đôi chân của nàng mềm nhũn không chống đỡ nổi, ngay lúc sắp ngã xuống thì được người nào đó ôm vào lòng.

Nàng giống như đứa trẻ nhỏ vậy, yếu ớt dựa vào người hắn.

Lòng bàn tay to ấy nhẹ nhàng trượt trên lưng nàng, tựa như muốn vỗ về nàng vậy. Bạch Mộc chậm chạp cất tiếng: "Luis."

Cũng không đợi hắn đáp lại, nàng không chịu nổi vội vàng dựa sát vào người hắn, dán sát lại gần hít hít mùi hương trên cổ của hắn.

Trên người Luis dường như có một mùi hương rất kì lạ, hương thơm như có như không quyến rũ lấy nàng, khiến cho nàng gần như không thể rời xa hắn, cứ muốn dựa gần hơn một chút, và muốn cắn thật...Thương thức?

Nàng không kìm được hé môi, cắn cắn liếm liếm làn da ấy bằng răng nanh của mình.

Luis hơi ngẩng đầu lên để tiện cho nàng hành động.

Đợi đến lúc Bạch Mộc định thần lại thì cả hai đã ngã xuống chiếc giường êm ái rồi, nàng ngồi trên người Luis, bàn tay cố định hai tay của hắn lên đầu...

Nếu là trước đây thì nàng sẽ không bao giờ dám làm chuyện này đâu, Bạch Mộc nuốt nước miếng.

Nhưng bây giờ thì khác, không hiểu sao nàng lại cảm thấy hắn rất mê người, muốn cắn hắn một cái ghê ấy.

Người con gái xốc lại tinh thần, nàng lắc lắc đầu hỏi: "Vết thương của chàng thế nào rồi, còn ả phù thủy kia thì sao?"

"Sao thế, chẳng lẽ em không muốn quan tâm đến tình trạng thể chất hiện tại của mình trước à?" Luis cười khế, hắn trở tay thoát khỏi bàn tay của nàng, lăn mò xuống không thành thật chạm vào bắp đùi bên trong làn váy đang rũ xuống kia của nàng.

Chút lý trí vừa được hoạt động lại của Bạch Mộc lại giảm xuống, nàng lại bắt đầu gặm cổ hắn ậm ờ thủ thủ: "Hay là chàng nói hết cho em đi?"

Hắn yêu chiều mỉm cười: "Em tự sờ xem là được mà?"

Cơ bụng dưới bàn tay rất bằng phẳng, không hề có một vết sẹo lõm nào.

Sau một hồi, hắn thở ra vài hơi, sắp xếp lại câu từ của mình.

"Em đã tiếp nhận máu của ta, thế nên có thể nói rằng hiện tại em là

con nõi dõĩ của ta, huyết mạch của chúng ta ràng buộc lấy nhau, quấn chặt lấy nhau tồn tại mãi mãi...”

Câu từ diễn giải hết như lời tỏ tình này khiến hãn đỏ cả mặt, biểu cảm này rất hiếm khi xuất hiện trên gương mặt của hãn, nhưng rất tiếc là giờ đây Bạch Mộc đã bị cơn đói khổng chế hết lý trí rồi, nàng thậm chí còn không thềm nhìn vào đôi mắt của hãn chứ đừng nói là quan sát gương mặt, lúc này đây người con gái chỉ chuyên tâm vùi đầu vào cổ của hãn liếm liếm.

Nàng lẩm bẩm cầu nhàu, giây sau khẽ nức nở cầu xin: “Con nõi dõĩ? Con gì nõi dõĩ? Giúp giúp em với, Luis ơi, em đói quá ... hức ... giúp giúp em với.”

Nhìn vẻ mặt sốt ruột của nàng, hãn bỗng nổi lên suy nghĩ muốn trêu đùa.

Hãn cố tình kéo khoảng cách, móng tay dài cào qua một đường để lại trên cổ của mình một vết thương, ấy chính là nơi để nàng uống máu.

Đây rõ ràng là dòng máu đỏ tươi, nhưng lúc này nó ở trong mắt Bạch Mộc lại biến thành một loại đồ ăn mỹ vị quý giá vô cùng.

Người con gái thềm đến mức nuốt nước miếng.

“Là con nõi dõĩ, em nên gọi ta một tiếng ‘cha’.” Luis nhướng mày.

Nhưng hãn đã đánh giá thấp độ mặt dày của Bạch Mộc rồi, nàng gần như không chút do dự nào, giây sau đã hé môi thỏ thẻ gọi “cha.”

Mặt hãn trầm xuống, ôm nàng vào lòng mình.

Kề sát vào ngọn nguồn của mùi thơm, Bạch Mộc rốt cuộc không chịu nổi nữa dựa vào há to mềm nuốt xuống, nếm thử món ăn ngon mà nàng chưa từng nếm qua kia.

Bàn tay của hắn không thành thật lần mò từ bên đùi đến tận nơi e ấp ấy, nơi đó mở rộng, như thể luôn luôn chào đón hắn vậy.

Vừa mới tỉnh lại nên cơ thể rất nhạy cảm, hắn hầu như không khiêu khích gì nhiều nhưng nơi ấy đã ướt đầm lênh láng nước rồi, thậm chí nàng còn chủ động kề sát vào ngón tay đang muốn sờ mó kia.

Ngón tay bị âm hộ nhỏ hút vào, ướt át non mềm chặt chẽ đến mức khiến hắn không kìm được nuốt nước miếng, ngón tay thon dài theo động tác của nàng càng tiến vào sâu hơn.

Ngón tay không ngừng khuấy động vào chỗ sâu bên trong ấy, đã thế hắn còn gian xảo mài mạnh vào điểm nhạy cảm của nàng kích thích.

Bạch Mộc rốt cuộc cũng buông thức ăn mình đang nếm ra, nàng ngẩng đầu thờ dốc nhìn hắn.

Con ngươi của nàng giờ đây cũng xuất hiện màu đỏ sẫm như hắn vậy, khóe miệng còn vương vết máu, chiếc lưỡi hồng phấn vươn ra liếm sạch vết máu dính trên môi, vẻ hứng tình bức bối trên gương mặt của nàng vào giờ phút này trông thật quyến rũ chẳng gì sánh nổi.

“Ư ... A ~” Nàng thở hỗn hển hôn lên đôi môi đang hơi hé mở của hắn, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, người con gái dễ như trở bàn tay tóm lấy bàn tay đang tác oai trên người mình kia, lại lần nữa cố định nó lên đỉnh đầu của hắn.

Giờ phút này nàng trông hết như một thủ lĩnh vậy, từ trên cao nhìn xuống hắn, nâng mông lên từng chút từng chút một nuốt trọn dương v*t thô to ấy.

Nàng liếm liếm môi, trên mặt toàn là vẻ mê ly say tình, vòng eo nhẹ nhàng vặn vẹo, tiếng nước nhóp nhép cùng với tiếng thở dốc của người con gái dưới ánh trăng phấp phới trông mới động lòng người làm sao.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy một âm thanh mà nàng chưa bao giờ nghe qua, lằm bằm khe khẽ, đến mức người ta không nghe thấy rõ.

Bạch Mộc cúi người xuống, những âm thanh ấy nháy mắt khuếch đại lên, kèm theo cả dục vọng mãnh liệt, tất thảy đều truyền hết vào trong tai nàng.

“Chật quá, ướt quá, thơm quá đi mất... Đồ của ta, muốn ăn nàng, muốn ăn, muốn dùng lực hơn nữa, dùng lực nhiều hơn nữa...”

Người con gái còn chưa kịp tự hỏi thì đột nhiên bị đè xuống.

Luis ấn mạnh lấy vai nàng khiến cho nàng không thể nhúc nhích, đồng thời nâng cao hông nàng lên.

Người bên trên giã liên hồi khiến cho nàng không ngừng thở hổn hển, tư thế này vào quá sâu, từng cú thúc đều đến tận cổ tử cung bí ẩn bên trong, sự tê dại quá đỗi mãnh liệt này làm cho người con gái không ngừng nức nở rơi nước mắt.

Nàng mất đi hết sự kiêu ngạo và bản lĩnh kiểm soát ban nãy, giờ đây chỉ biết nằm đó thở dốc rên rĩ.

Hai chân của nàng bị bắt dang rộng ra, chất lỏng giữa hai chân men theo từng cú đẩy đưa của hân chảy xuôi ra ngoài, trượt từ bắp đùi xuống dưới giường, thấm ướt hết một mảng ga giường dưới thân.

Động tác của hân đột nhiên chậm lại, hân chậm rãi rút đi, cuối cùng chỉ chừa lại quy đầu nghiến nát ở lối ra vào.

Cảm giác trống rỗng trong cơ thể nháy mắt khiến Bạch Mộc tủi thân không thôi, nàng mò đến bàn tay đang chống ở bên người mình, ghé sát đến vờn lưỡi dạo chơi giữa các ngón tay ấy, còn cố ý mút lấy đốt ngón tay của hắn.

Hắn vẫn như cũ không nhúc nhích, ngay cả quy đầu cũng có xu hướng lơ mờ rút ra.

Bạch Mộc không còn cách nào khác, nàng đành chủ động nâng hông lên lại lần nữa nuốt trọn lấy dương v*t đang cương cứng ấy, âm hộ nhỏ còn siết chặt lấy tựa như sợ hắn lại rút ra lần nữa. Nàng không muốn hắn rút ra nữa đâu, dù chỉ rút một chút thôi cũng không được.

Tư thế nằm ngửa này giúp nàng cảm nhận rõ cảm giác bị kéo căng ra, sau khi người con gái chuyển động mấy lần thì lúc này Luis rốt cuộc cũng chủ động thẳng lưng chia sẻ gánh nặng với nàng.

Suy nghĩ của nàng một lần nữa bị cơn sướng khoái chinh phục, hai cái răng cũng vô thức trồi ra, mọc càng ngày càng nhọn.

Nàng cứ như thế mụ mị trong sự sung sướng, đồng thời cũng không quên để lại những vết cắn đa dạng khác nhau trên cánh tay của hắn.

Người con gái si mê nhắm nháp nó, dáng vẻ này giống hệt con yêu tinh lẳng lơ.

Mãi đến khi dương v*t cứng ngắc chen vào cổ tử cung bắn vào một lượng lớn tinh dịch thì lúc này Bạch Mộc mới chịu ngẩng đầu lên thở dài một hơi, trên khóe miệng nàng vẫn còn vương chút máu, ánh mắt kia trông tình tứ câu hồn người vô cùng.

Luis nhìn đến ngựa ngáy, yết hầu của hắn khẽ nhúc nhích, không

kìm được cầm lấy chân nàng đút vào lần nữa.

Nhưng Bạch Mộc đã sớm ôm cánh tay bị nàng găm cần tới tả đính đây dấu răng kia ngủ mất rồi.

Bạch Mộc thực sự “đã chết”, nhưng vì nàng nhận máu của Luis nên đã được ban tặng một cuộc sống mới.

Nàng bây giờ là một con ma cà rồng hàng thật giá thật ... Là con non.

Răng nanh của nàng chưa hoàn toàn phát triển nên nàng chỉ có thể uống máu trên người của Luis, và cũng vì ràng buộc trong máu nên lúc nào nàng cũng không cưỡng được lẽo đẽo đi bên cạnh hắn, nếu đính chặt lại được thì càng tốt. Nàng không tài nào kìm được cảm giác ấy, cứ muốn lại gần hắn, như thế đây là cách duy nhất khiến nàng cảm thấy an tâm vậy.

Nhưng cũng có chỗ hại.

Giống như lúc này đây, Bạch Mộc bị hắn nâng mông lên ép dựa sát vào tường bị hắn tàn nhẫn giã liên hồi, phải mất một lúc lâu nàng mới ghép những âm tiết rời rạc lại với nhau được, sau một hồi mới thốt ra một câu.

“Chàng như vậy mà được à ... A! Nhẹ chút ... Em còn ... Là ... Là là...”

Luis biết nàng muốn nói gì, hắn cười khế cắn lấy bầu ngực tròn trịa đang rung lắc không ngừng kia.

“Không nhỏ...”

Sau khi đạt được sự bất tử, Bạch Mộc bất ngờ nhận được một số năng lực đặc biệt.

Đêm hôm đó nàng không có thời gian để suy nghĩ năng lực của mình.

Người con gái bước vào căn phòng được chuẩn bị cho riêng mình, bên trong được trang trí rất khéo léo xinh đẹp nhưng cũng không mất đi sự ấm áp vốn có, ở giữa phòng có một bóng hình đã đứng đợi từ lâu.

Nàng nhào người về phía trước, trong nháy mắt, muôn vàn niềm yêu thương ẩn dưới vẻ ngoài hờ hững ùa hết vào trong tâm trí của nàng.

Bạch Mộc mỉm cười, kiễng chân hôn lên đôi môi mà nàng cũng ngỡ tưởng ngày đêm ấy.

Chương 19: Ngoại Truyện 2. Mạnh hơn chàng ta (H)

Bên phía thôn Tiểu Thạch có một người đàn ông từ Tây Vực đến, hẳn có ngoại hình vượt trội và cao lớn hơn nhiều so với mấy người đàn ông bình thường ở Trung Nguyên.

Nghe nói ở đó đang có chiến tranh giữa hai nước nên mới chạy đến đây để lánh nạn.

Bạch Mộc vừa ý hẳn ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Nàng phân phó với chuột tinh chuyên phục vụ mình hãy chuyển lời với dân làng, rằng tháng sau hãy dâng lên cho nàng vài thanh niên có ngoại hình xuất sắc, nếu không dâng lên thì nàng sẽ dẫn yêu tinh trên núi xuống san bằng ngôi làng nhỏ này.

Sau khi căn dặn xong xuôi, nàng lười biếng nằm liệt trên giường thở dài than thở, “Nếu có cơ thể cường tráng, vẻ ngoài khác hẳn con trai ngoại vực để ta thưởng thức thì càng tốt.”

Chuột tinh cẩn thận nghe dặn dò, liên tục đáp lại.

Là yêu tinh độc bá một phương trên đỉnh núi nhỏ, những lời nói của Bạch Mộc vẫn có vài phần uy hiếp.

Vào ngày mồng một tháng sau, dân làng thừa dịp trời tối cột chặt hai thanh niên lại đưa đến dưới chân núi.

Bọn họ run run rẩy rẩy giải thích mục đích của mình, cuối cùng cầu xin các ranh ma quỷ quái trên núi bảo vệ ngôi làng của bọn họ khỏi

những rắc rối của chiến tranh.

Trên núi vắng lặng chẳng có chút tiếng tăm nào, tuy rằng đang là mùa hè nhưng mảnh rừng này lại âm u lạnh lẽo khôn cùng.

Không có ai đáp lại, dân làng cũng không trách móc, bọn họ dàn xếp ổn thỏa mấy cống phẩm rồi bỏ đi giữa tiếng gọi ầm ĩ của một trong hai cậu thanh niên kia.

“Này! Đừng đi! Chú A Ngưu! Này!” Tiếng gọi của cậu thanh niên giữa màn đêm yên ắng này nghe chói tai cực kỳ.

So sánh với cậu ta thì Luis có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn cọ xát sợi dây thừng trên cổ tay vào tảng đá, vừa chà vừa quan sát tình hình xung quanh.

Ban đêm ở đây rất yên tĩnh, không có chút gió nào.

Đột nhiên cánh rừng lóe lên một chút ánh sáng lập lòe, một bóng người chậm rãi đi đến gần bọn họ.

Người thanh niên đang ồn ào nãy giờ nháy mắt im bật đi.

Bạch Mộc mặc một chiếc váy trắng, mái tóc dài tùy ý buông thả ra sau lưng.

Đợi đến lúc nàng đến gần hơn thì lúc này Luis mới phát hiện ra rằng, ánh sáng mà họ nhìn thấy ban nãy thực ra chỉ là những con đom đóm vây quanh nàng mà thôi.

Bạch Mộc ngồi xổm xuống trước mặt hắn, cổ áo của nàng cực kỳ thấp, bầu ngực vì động tác này của nàng mà bị ép thành một đường cong tròn trịa bắt mắt.

Ngón tay mảnh khảnh của nàng nắm lấy cằm của hắn, lực độ rõ

ràng rất nhẹ nhưng lại khiến hấn chẳng thể cử động được.

Nàng đến gần hơn, mùi hương thoang thoảng của người con gái ngay lập tức xộc vào lỗ mũi của người đàn ông.

Cánh mũi của Bạch Mộc khẽ nhúc nhích, nàng kề vào gáy của hấn ngửi ngửi.

“Ừm... Quả là hàng cao cấp hiếm có mà.” Nàng nheo mắt, hé mở đôi môi đỏ mọng ra để lại trên gáy của hấn dấu răng đỏ tươi.

Luis không tin chuyện yêu ma quỷ quái ở vùng Trung Nguyên này, nhưng nghe mấy ông già trong làng kể lại mấy chuyện ma quỷ liên quan tới núi này cũng thích lắm.

*ý là không tin nhưng vẫn thích nghe, giống sợ ma nhưng vẫn thích xem phim ma ấy

Nhưng bây giờ hấn buộc phải tin vào những câu chuyện khiến hấn trở thành trò đùa này rồi.

— “Phía tây thôn Tiểu Thạch có một ngọn núi, lũ dơi chiếm giữ ở đây, đứng đầu là một yêu nữ có đạo hạnh hàng ngàn năm, ả uống máu người, mê trai đẹp.”

Câu này hình như là nói cô gái trước mặt này.

Luis bị trói hai tay vào lưng ghế sau lưng, Bạch Mộc đứng giữa hai chân hấn, nàng mặc một tấm vải sa mỏng, những đường cong kiều ngạo cứ thế lồ lộ ra trước mắt của hấn.

Nàng gặm cắn khắp người người đàn ông, những vết cắn nho nhỏ hầu như trải dài trên khắp cơ thể của hấn.

Người con gái cắn cắn cắn của hấn, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi đang mím chặt kia.

Bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại gạt vạt áo sang một bên, men theo đường vân da hiện rõ kia trượt xuống bụng dưới đi thẳng đến nơi rậm rạp ấy.

dương v*t thô to giấu dưới lớp lông đen đã ngẩng đầu lên tự bao giờ, giờ đây đang bị nàng nắm trong tay chơi đùa vuốt ve.

Bạch Mộc liếm liếm khóe miệng, đầu ngón tay cong lại xoa bóp thứ ấy, nàng đưa bầu ngực tròn trịa của mình đến bên môi hân.

Người đàn ông quay đầu sang chỗ khác, mím chặt môi, nhưng lỗ tai lại đỏ ửng hết cả lên.

Bạch Mộc giữu cọt một tiếng, ngón tay giữ chặt lấy cằm của hân ép hân phải đối diện với ánh mắt của mình.

Đôi mắt hân nhắm nghiền, một mực không chịu liếc nhìn.

Bạch Mộc cũng không giận, nàng xoa xoa vành tai của hân thì thầm: “Ngoan nào, nếu không ta giết người kia đó.”

Vừa nghe lời này là người đàn ông ngay lập tức mở bừng mắt ra, đập vào mắt hân là một hình ảnh kích thích vô cùng, kích thích đến mức khiến hô hấp của hân nháy mắt dồn dập cả lên.

Người con gái cọt ngón tay của mình vào quy đầu đang tiết ra tinh dịch kia, ngay lúc hân mở mắt ra nàng cũng cùng lúc đưa tay lên liếm lấy thứ ấy, gương mặt nàng hơi đỏ lên, vẻ mặt hưởng thụ vô cùng, tựa như đang nhấp nháp thứ gì đó ngon lắm vậy.

dương v*t dưới háng lại trướng to hơn, dáng vẻ vô cùng hung hân đứng thẳng giữa hai chân nàng.

Người con gái liếm liếm môi di chuyển cơ thể của mình vào giữa hai chân hắn, hai tay mò xuống nắm lấy dương v*ť to lớn cương cứng ấy.

Lòng bàn tay của nàng rất mềm mại, quy đầu tiết ra tinh dịch càng làm cho động tác của nàng thêm thuận tiện hơn.

Trên trán người đàn ông đổ một tầng mồ hôi mỏng, lông mày nhíu chặt, ánh mắt nóng rực không chịu nổi nhìn xuống người phụ nữ đang chôn ở giữa hai chân mình.

“Mấy người ở Tây Vực như chàng đều lớn như thế à??” Nàng hỏi.

Bàn tay của Bạch Mộc trượt lên trượt xuống, cuối cùng nàng nắm lấy gốc rễ vươn đầu lưỡi đỏ ửng trơn trượt của mình ra liếm liếm quy đầu.

Không có mùi hương kì lạ nào, nàng chép chép miệng, liếm láp cây gậy sừng tấy từ dưới lên trên.

Bụng dưới của người đàn ông nháy mắt căng chặt lại, dương v*ť thô to run rẩy hai lần trong miệng nàng vì phấn khích.

Người con gái hiển nhiên rất hài lòng với phản ứng của người đàn ông này, nàng mỉm cười hé môi ngậm lấy toàn bộ quy đầu.

Khoang miệng ấm áp trơn trượt, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc lỗ sáo, người đàn ông chưa bao giờ trải qua kích thích như thế xem chút nữa đã bắn vào trong miệng nàng.

Đôi tay bị trói phía sau siết chặt, mu bàn tay của hắn nổi lên vài đường gân xanh đáng sợ.

Bạch Mộc liếm láp quy đầu, đầu lưỡi liếm liếm một chút rồi lại hút

hút một hồi, cuối cùng nàng dùng răng nanh sắc bén của mình cạ nhẹ vào trên đó.

Nàng nghe thấy người đàn ông không tự chủ được phát ra tiếng thở dốc, dương v*т cứng ngắc hung hăng đập vào miệng nàng mấy cái rồi bắn ra một lượng lớn chất dịch trắng đục nóng bỏng.

Trong căn phòng chỉ toàn là tiếng thở dốc nặng nhọc của người đàn ông, tuy đã bắn ra nhưng cậu em của hắn vẫn cương cứng như cũ.

Nàng mỉm cười choàng qua eo người đàn ông, nuốt hết chất dịch trắng đục vào bụng trước mặt hắn. Khoé miệng Bạch Mộc còn dính một vệt trắng đục, ánh mắt của người đàn ông rực lửa nhìn chăm chăm vào nơi đó.

Đầu lưỡi hồng hào vươn ra liếm đi vệt trắng ấy, nàng yêu nữ leo lên vai hắn, túm lấy mái tóc đang rũ bên mặt của hắn.

“Mới vài giây đã bắn rồi? À, ta hiểu rồi, đây lần đầu tiên của chàng nhỉ?”

Người đàn ông im lặng, ngoại trừ nét ửng đỏ trên khuôn mặt và tiếng thở dốc nặng nề ra thì vẻ mặt của hắn vẫn thản nhiên không thay đổi.

Bạch Mộc bĩu môi: “Xem chừng đúng là như thế nhỉ.”

Đầu ngón tay của người con gái chọc vào ngực hắn, “Đậm đặc như thế, nhiều như vậy...”

Nàng liếm liếm môi, ánh mắt quyến rũ vô cùng, cúi xuống thì thầm bên tai hắn: “Ăn ngon lắm...”

Ánh mắt của Luis tối sầm lại, bàn tay bị trói phía sau giật giật.

Âm hộ nhỏ đã ướt sũng từ lâu, nó đáng thương vội vàng ngậm lấy

quy đầu dương v*t. dương v*t chuyển sang màu đỏ tím, từng đường gân xanh trải dài khắp cây gậy, nó nóng lòng muốn chui vào động thiên thai kia của nàng.

Nhưng Bạch Mộc lại không muốn làm theo ý hấn, khe hoa hấp hé nuốt vào rồi lại rút nhanh ra.

Những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán trượt xuống dưới mắt, hơi thở của người đàn ông dồn dập, đôi mắt tối đen nhìn chăm chăm vào chỗ dưới háng kia của hai người.

Nàng yêu nữ bất chợt cảm thấy không còn thú vị nữa, nếu đổi thành người đàn ông khác thì khi bị nàng trêu đùa khiêu khích như thế, bị liên tục dụ dỗ đến thế này thì chắc hẳn người đó đã sớm cầu xin nàng tiến vào rồi.

Thế mà người đàn ông này lại không nói lời nào, cứ trầm mặt chịu đựng tới tận giờ này, đã thế còn hung dữ nhìn nàng nữa chứ.

Bạch Mộc mất hứng trèo xuống khỏi người hấn, nàng ôm tấm vải sa mỏng che người lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có phải mình đã già rồi hay không, có phải sức hấp dẫn đã suy giảm rồi hay không.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó nàng đã bị người kia nắm lấy cổ tay ấn vào tường.

Hai người dán chặt vào nhau, gần nhau đến mức Bạch Mộc có thể cảm giác được cái thứ cương cứng kia đang không ngừng cọ vào eo mình

“Sao người lại thoát ra được... A!” Phần eo bị lòng bàn tay to lớn nâng lên, cánh hông bị ép nâng cao, dương v*t thô to cứ thế đẩy mạnh vào trong chỗ sâu nhất trong âm hộ.

Nơi e ấp của nàng nháy mắt tê dại khôn nguôi, đôi môi không

ngừng bật ra những tiếng rên rỉ yêu kiều.

“Ư a ... Thì ra chàng thích thế này ... A a a!”

Nàng chưa kịp nói hết câu thì cây gậy sừng tấy ấy đã bắt đầu thọc vào rút ra liên hồi, mỗi một cú thúc vào vừa sâu lại vừa tàn nhẫn, đưa thẳng nàng đến cơn cực khoái ngất ngây.

Mu bàn chân duỗi thẳng ra, nước xuân ào ạt tiết ra rửa sạch thân cán, người đàn ông kìm lại dục vọng muốn bắn ra trở tay xoay người nàng lại, để hai chân nàng treo trên khuỷu tay mình ép nàng dựa sát vào tường ddijt dữ dội.

Dư âm cao trào còn chưa dứt thì đợt khoái cảm khác lại lần lượt nổi tiếp đến, Bạch Mộc nức nở nắm lấy bả vai của hắn.

dương v*t thô to không ngừng đẩy đưa, mỗi lần thúc vào đều giã mạnh vào nơi sâu nhất nghiền nát.

Môi nàng hơi hé mở, tiếng thở hỗn hển ngắt quãng liên tục tràn ra ngoài.

Người đàn ông nhìn chăm chăm bờ môi đỏ mọng ấy hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ tại sao mà cái miệng nhỏ này lại ngậm lấy hàng họ của mình liếm mút ... Nghĩ đến đây, hắn bóp lấy mặt nàng hung tợn hôn xuống.

Đầu lưỡi lượn lờ liếm láp cái lưỡi ướt át mềm mại kia, Bạch Mộc rụt rụt lưỡi lại nhưng rất nhanh sau đó đã hôn đáp lại, khi hai người tách ra còn kéo theo một sợi tơ màu bạc dài.

Bầu vú tròn trịa bị lòng bàn tay to lớn xoa nắn, người đàn ông cúi người cắn vào núm hồng anh dựng đứng kia, đầu lưỡi nghiền qua, hàm răng khế ma sát lấy.

Nàng yêu nữ thở hỗn hển ngẩng đầu, ưỡn ngực mình lên để hắn

ngậm vào trong miệng.

Hai nụ hồng anh đều được hấn thay phiên chăm sóc, đầu v* bị liếm đến toàn là nước.

Tốc độ đẩy đưa càng ngày càng nhanh, nơi cứng cứng ở góc nào đó trong cơ thể đột nhiên bị đập mạnh vào, kích thích đến mức người con gái bật khóc đạt đến cực khoái.

Nước xuân đọng lại trong bụng, vùng bụng phẳng lì hơi nhô lên như đang mang thai mấy tháng.

Bạch Mộc cảm thấy khó chịu, nàng vùng vẫy muốn nhổ dương v*t thô to đang chặn cứng trong âm hộ mình ra ngoài.

Nhưng người đàn ông không cho nàng cơ hội, hấn uốn eo đập mạnh vào trong nàng vài cái.

Lúc này nàng mới nhận ra người này chưa xuất tinh, cái thứ cứng ngắc kia vẫn nhét vào trong người nàng không chịu rút ra ngoài.

Lưu giữ tư thế này bỏ mông nàng lên đê nàng xuống giường.

Hai chân nàng bị ép gấp trước ngực, nàng trơ mắt nhìn thứ to lớn ấy rút ra rồi lại lần nữa nhét vào trong.

Âm hộ nhỏ nuốt lấy nó như kẻ chết đói gặp thức ăn ngon, phác họa những đường gân xanh đang gồ lên.

Nàng thở hổn hển, đưa tay lên sờ sờ đầu hấn.

“Lần đầu tiên dừng để quá mệt.”

Người đàn ông hơi khựng lại, giây tiếp theo hắn bắt đầu hung ác đập dữ dội.

“Ha a ... Ừ ừ ~” Bạch Mộc sắp bị hắn giã cho rớt khỏi giường rồi, bàn tay của hắn nắm chặt lấy eo của nàng, mỗi lần thúc vào một cái đều đè người nàng xuống.

Cặp đùi non vắt trên vai của hắn kề sát vào lồng ngực, từng hạt mồ hôi trên trán dọc theo sợi tóc rơi xuống dưới người nàng.

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng cơ thể va chạm vào nhau, Bạch Mộc đột nhiên bị hắn nắm lấy bả vai bắt lật người lại, người đàn ông đỡ lấy eo nàng hung tợn nắc liên hồi, mỗi lần thúc vào đều chọc mạnh vào chỗ cứng cứng đang lồi ra kia.

Trên gương mặt của người con gái toàn là những giọt nước mắt sung sướng, nàng hé môi khe khẽ cầu xin, nhưng cặp đào tiên lại rất phối hợp nâng lên chủ động hòa theo động tác của người đàn ông đang chơi mình.

“Bốp” một tiếng, năm dấu tay của người nào đó in hằn trên bờ mông nõn nà của nàng.

Cảm giác xấu hổ và cơn sung sướng ngất ngây hòa vào nhau khiến nàng thít chặt lấy thứ đang đau đá bên trong mình bước đến miền cực lạc.

Khe hoa chợt thít chặt lại khiến hắn chẳng thể nhúc nhích được, nước xuân không ngừng rửa sạch quy đầu, hắn hung tợn đập thêm mấy chục cái nữa rồi chôn vào người nàng bắn ra.

Người đàn ông đè xuống lưng nàng, hơi thở nóng bỏng phả hết vào tai của nàng yêu nữ, hắn cắn vành tai mượt mà của người con gái, khàn giọng gầm gừ: “Vài giây đã bắn ư?”

Vành tai mềm mại của nàng khẽ nhúc nhích, người con gái quay đầu

lại hôn lên đôi môi mỏng kia, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, sau khi tách ra Bạch Mộc còn cố ý kề sát vào tai hắn thì thầm tình tứ, “Thoải mái lắm, còn muốn nữa.”

Cây gậy trong cơ thể nhanh chóng trưởng to trở lại, lấp đầy âm hộ nhỏ của nàng.

Họ lại thay đổi tư thế, Bạch Mộc bị hắn ôm vào lòng ddiết từ dưới lên trên.

Bạch Mộc thở hổn hển, nàng ôm lấy vai của người đàn ông dựa vào ngửi mùi hương trên cơ thể của hắn, nghe răng ra tỉ mỉ gặm cắn cắn cổ của hắn.

Cơ đầu nhỏ nhất này kích thích giác quan của người đàn ông, ngón tay hắn mò xuống chạm vào chỗ giao nhau của hai người, nhẹ nhàng vân vê cục thịt đang nhô ra kia.

Cao trào đến vừa vội vừa nhanh, người con gái nức nở ngẩng đầu lên bước lên đỉnh, nước xuân chảy ào ra xối ướt hết bụng dưới của hắn.

Luis sờ soạng một phen, hắn đưa bàn tay ướt nhẹp nước lên cho nàng xem.

Bạch Mộc đỏ mặt, nàng nghe răng cắn một cái vào cổ của hắn như trả thù, răng nanh đâm thủng da thịt, một dòng máu thơm ngọt ấm áp chảy vào miệng nàng ...

Nhưng dần dần, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mờ ảo, bóng hình của Luis dần mờ đi dưới ánh mắt của nàng, ngay cả đồ đặc trong phòng cũng mờ như bức tranh mosaic, song chỉ có sức mạnh ở eo là không biến mất thôi.

*vào ĐÂY để biết thêm về mosaic

Cảnh vật chung quanh tôi sầm lại, Bạch Mộc dụi dụi mắt, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là người đàn ông đang mút hôn môi của nàng.

Hình như hắn vừa mới thức dậy thì phải, mí mắt ấy lại lười biếng hạ xuống lần nữa.

Bạch Mộc đưa tay đẩy đầu hắn ra, tránh những nụ hôn đó.

“Chàng làm gì đấy?”

“Hửm?” Luis cọ cọ vào mặt nàng, hắn đáng thương thuật lại hành vi phạm tội khi đang ngủ say của nàng.

“Em cứ cọ tới cọ lui trong ngực của ta, còn sờ ta nữa, vừa hôn ta xong lại cắn ta.” Hắn khảy khảy cổ áo của mình, vạch ra cho nàng xem dấu răng ngay ngắn trên ấy.

“...” Người con gái kinh ngạc nhìn dấu vết ấy, chưa hoàn toàn tiếp thu được rằng đây chỉ là giấc mộng xuân của mình.

Luis chui vào cổ của nàng cọ sát, kề thứ dưới háng của mình vào bụng của nàng chọc chọc.

Hắn cắn cắn vành tai của nàng, khàn khàn dụ dỗ, “Nếu không ngủ được thì không ngủ nữa... Ha?”

Bạch Mộc còn đang bận suy nghĩ thì đã bị người đàn ông đè xuống dưới thân, bắt đầu một trận đánh dài miên man.

HOÀN TOÀN VẮN

Nội dung từ **Chương 1: Gặp nhau** đến **Chương 19: Ngoại Truyện 2. Mạnh hơn chàng ta (H)**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh